

JAMES REDFIELD

DESÁTÉ PROROCTVÍ

Věnuji své ženě a inspiraci

Salle Merrill Redfieldové

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem, kteří se podíleli na této knize, zejména Joanně Davisové a Albertu Gauldenovi za jejich moudré rady.

Děkuji také svým přátelům z Blue Ridge Mountain, kteří udržují oheň bezpečného útočiště.

Autorova poznámka

Stejně jako ‚Celestinské proroctví‘ je i toto pokračování dobrodružnou alegorií, pokusem ilustrovat duchovní transformaci, která se odehrává v naší době. V obou těchto knihách jsem se pokusil sdělit to, co bych mohl nazvat obecným obrazem prožívaným portrétem nového způsobu vnímání, nových pocitů a jevů, které začínají charakterizovat náš život na sklonku druhého tisíciletí.

Myslím, že naším největším omylem je považovat lidskou duchovnost za něco pochopeného a ustáleného. Jestliže nás historie něco učí, pak je to skutečnost, že lidská kultura a poznání se neustále vyvíjejí. Pouze názory jedinců jsou pevné a dogmatické.

Pravda je mnohem dynamičtější a naše radost ze života spočívá v uvolnění, v nacházení individuální pravdy a v pozorování synchronického způsobu, jakým se tato pravda vyvíjí a projevuje právě ve chvíli, kdy ji nejvíce potřebujeme.

Každá generace staví na výsledcích generace předešlé, všichni společně někam jdeme, předurčení k cíli, jež si dokážeme jen nejasně uvědomit. Všichni se postupně probouzíme a otvíráme tomu, čím opravdu jsme, a tomu, co jsme sem přišli vykonat, což je často velmi obtížné. Přesto pevně věřím, že jestliže budeme vždy integrovat to nejlepší z našich tradic a uvědomovat si celý tento proces, budeme schopni vyřešit všechny nové úkoly a překonat všechny nepříjemnosti.

Nechci podceňovat nesmírné problémy, před kterými lidstvo stojí, chci jen upozornit, že každý z nás se musí podílet na jejich řešení. Jestliže si uvědomíme hluboké tajemství života, pochopíme, že jsme se narodili do toho pravého místa... abychom změnili svět k lepšímu.

JR.

Jaro 1996

..vzhledl jsem a uzřel dveře otevřené v nebi: a první hlas, který jsem uslyšel, byl zvuk trubky, která mi říkala, Pojd' sem a já ti ukážu, co musí být v příštím životě. A okamžitě jsem se ocitl v království ducha: a uzřel jsem trůn postavený v nebi... a kolem trůnu byla smaragdově zelená duha. A kolem trůnu bylo čtyřadvacet židlí: a na židlích jsem spatřil čtyřadvacet našich předků v bílých šatech...

A viděl jsem nové nebe a novou zemi: neboť první nebe a první země pominuly.

Zjevení

VIZUALIZACE CESTY

Došel jsem na okraj žulového převisu a hleděl jsem na krajinu pod sebou. Předě mnou leželo neuvěřitelně krásné

Appalačské údolí, přibližně deset kilometrů dlouhé a osm kilometrů široké. Po celé jeho délce se vinula klikatá řeka, která protékala otevřenými loukami a hustými barevnými lesy - starými, vysoko položenými lesy.

Podíval jsem se na primitivní mapu, kterou jsem držel v ruce.

Všechno v údolí se s náčrtem přesně shodovalo: příkrá vyvýšenina, na které jsem stál, cesta do údolí, celá krajina i řeka a vzdálené předhoří. Muselo to být ono místo, které Charlene načrtla na zprávu nalezenou v kanceláři. Proč to udělala? A proč tak náhle zmizela?

Uplynul již měsíc od té doby, kdy Charlene naposled mluvila se svými spolupracovníky ve výzkumném ústavu, kde pracovala.

Když Franka Simse, jednoho z jejích kolegů, napadlo, aby zavolal mně, byl už zjevně velmi znepokojen.

„Charlene často někam odjíždí,“ řekl mi. „Ale nikdy předtím nebyla pryč tak dlouho, a už vůbec ne, když měla sjednané schůzky se svými dlouhodobými klienty. Něco není v pořádku.“

„Jak vás napadlo zavolat mně?“ zeptal jsem se.

Vysvětlil mi, že v její kanceláři našel dopis, který jsem jí poslal před několika měsíci a ve kterém jsem jí psal o svých zážitcích z Peru. K dopisu byl připojen útržek papíru, s mým jménem a telefonním číslem.

„Telefonuji všem, kdo s ní byli ve styku,“ dodal. „Zdá se však, že o ní nikdo nic neví. Po přečtení vašeho dopisu mě napadlo, že jste její přítel. Doufal jsem, že vám řekla, kde bude.“

„To mě mrzí,“ odpověděl jsem. „Ale nemluvil jsem s ní už čtyři měsíce.“

Když jsem to říkal, nemohl jsem uvěřit, že už to bylo tak dlouho. Krátce po obdržení mého dopisu mi Charlene telefonovala a nechala mi v záznamníku dlouhou zprávu, v níž projevila vzrušení nad Celestinskými poznáními a zmínila se o rychlosti, jakou se rozšiřují. Její zprávu jsem vyslechl několikrát, ale myslel

jsem si, že jí zavolám později, třeba zítra nebo pozítří, až budu připraven. Věděl jsem, že jí budu muset vysvětlit všechny podrobnosti týkající se Rukopisu a potřeboval jsem víc času, abych dobře strávil všechno, co se mi v Peru přihodilo. Ve skutečnosti mi některé části proroctví stále unikaly. Neztratil jsem sice schopnost spojovat se s vnitřní duchovní energií, což pro mě bylo velkou útěchou po rozchodu s Marjorií. Trávil jsem nyní spoustu času o samotě a mnohem lépe než kdy předtím jsem si uvědomoval intuitivní myšlenky a sny i průzračnost míst a krajin. Ale sporadické opakování koincidencí mi dělalo potíže.

Občas jsem se naplnil energií, soustředil se na svou současnou životní otázku a obvykle získal jasnou předtuchu, co udělat nebo kam jít, abych dostal odpověď - ale když jsem to udělal, často se nestalo nic důležitého. Nedostal jsem žádnou zprávu, neuvědomil si žádnou koincidence.

Tak tomu bylo zejména tehdy, když mi intuice radila, abych se obrátil na některého ze svých známých nebo spolupracovníků. Občas jsme se shodli na nových společných zájmech, ale právě tak často byla má iniciativa naprosto odmítána nebo, a to bylo ještě horší, začala nadšením jen proto, aby se nakonec vymkla kontrole a skončila výbuchem neočekávaných emocí a nepříjemností.

Takové neúspěchy mě neodradily, ale uvědomil jsem si, že něco postrádám, pokud se týká dlouhodobého uplatňování jednotlivých Poznání. V Peru jsem jednal spontánně s jakousi vírou zplozenou zoufalstvím. Když jsem se však vrátil domů, do svého obvyklého prostředí, kde jsem byl často obklopen naprostými skeptiky, přestával jsem věřit, že mé předtuchy někam povedou. Patrně jsem něco důležitého zapomněl... nebo jsem to snad nikdy ani neobjevil.

„Nevím, co mám teď udělat,“ pokračoval Frank Sims. „Charlene má sestru někde v New Yorku. Nevíte, jak se s ní spojit? Nebo s kýmkoli, kdo by mohl vědět, kde je?“

„To bohužel nevím,“ řekl jsem. „Charlene a já právě obnovujeme staré přátelství. Nevzpomínám si na žádné její příbuzné a nevím, s kým se v současné době stýká.“

„Myslím, že její zmizení ohlásím na policii, pokud ovšem nemáte lepší nápad.“

„To nemám. Myslím, že by to bylo rozumné. Máte ještě nějaké jiné informace?“

„Jen jakýsi náčrtek, mohl by to být popis nějakého místa. Těžko říct.“

Později mi nafxoval celou zprávu, kterou našel v její kanceláři, včetně hrubého náčrtku protínajících se přímek a číslic s nejasnými poznámkami na okraji stránky. Když jsem je pak porovnal s číselným označením silnic v ‚Atlasu jižních států‘, to místo jsem našel. Pak se mi v mysli objevila jasná podoba Charlene, táž podoba, kterou jsem viděl v Peru, když jsem se dověděl o existenci Desátého poznání. Mělo snad její zmizení nějakou spojitost s Rukopisem?

Na tváři jsem ucítil slabý závan větru a opět jsem pohlédl do údolí pod sebou.

Daleko nalevo, na západní straně, jsem rozeznal řadu střech. To muselo být město,

kteřé Charlene na mapě označila. Strčil jsem mapu do kapsy, vrátil se na silnici a nasedl do džípu.

Bylo to malé město s dvěma tisíci obyvatel, jak to oznamovala návštěvníkům tabule před první a jedinou křižovatkou s dopravním semaforem. Většina budov lemovala jedinou ulici, která vedla podél řeky. Projel jsem křižovatkou, zahlédl motel poblíž vjezdu do Národního parku a zaparkoval na parkovišti před restaurací. Do restaurace právě vcházelo několik lidí včetně vysokého snědého muže s černými vlasy, který nesl velký batoh. Muž se na mě podíval a naše pohledy se na okamžik setkaly.

Vystoupil jsem z auta a zamkl je, pak mě intuitivně napadlo jít nejdříve do restaurace, než se ubytuji v motelu. Uvnitř bylo poloprázdno - jen několik turistů u baru a pár dalších lidí, kteří přišli přede mnou. Většina z nich si mě nevšímalá, ale jak jsem se rozhlížel po místnosti, opět se můj pohled střetl s pohledem vysokého muže, kterého jsem viděl venku, téměř nepatrně se na mě usmál, okamžik se mi díval do očí a potom vyšel zadním vchodem ven.

Šel jsem za ním. Stál asi šest metrů od restaurace a shýbal se nad svým batohem. Měl na sobě džínu, kostkovanou košili a vysoké boty a vypadal tak na padesát. Slunce za ním vrhalo dlouhé stíny mezi vysokými stromy a trávou, patnáct metrů ode mne proudila řeka, která tu začínala svou cestu do údolí.

Muž se nejistě usmál a podíval se na mě. „Další poutník?“ zeptal se.

„Hledám jednu přítelkyni,“ odpověděl jsem. „Měl jsem pocit, že byste mi mohl pomoci.“

Kývl hlavou, zatímco velmi pečlivě studoval mou postavu. Pak ke mně přistoupil, představil se jako David Osamělý Orel a začal mi vysvětlovat, jako by mě to mělo zajímat, že je potomkem Indiánů, kteří dříve žili v tomto údolí. Všiml jsem si tenké jizvy, která se mu táhla od levého obočí až po bradu.

„Nechcete trochu kávy?“ zeptal se mě. „V restauraci mají dobrou minerálku, ale mizerné kafe.“ Ukázal na malý stan mezi třemi vysokými topoly poblíž řeky. Procházelo tam několik desítek lidí, někteří z nich mířili k mostu vedoucímu do Národního parku.

Všechno vypadalo bezpečně.

„Rád,“ odpověděl jsem. „To by mi přišlo vhod.“

U stanu zapálil malý plynový vařič a postavil na něj vodu.

„Jak se vaše přítelkyně jmenuje?“ zeptal se nakonec.

„Charlene Billingsová.“

Zadíval se na mě a jak jsme tak zírali jeden na druhého, uviděl jsem před svým duševním zrakem jeho jasnou podobu z jiné doby. Byl mladší, měl na sobě jelenicové

kalhoty a seděl u velkého ohně. Tvář měl pomalovanou válečnými barvami. Kolem něho sedělo několik Indiánů a dva běloši, jedna žena a jeden velký muž.

Se zápalem o něčem hovořili. Někteří ze skupiny chtěli bojovat, ostatní si přáli usmíření. Skočil jim do řeči a začal se vysmívat těm, kteří chtěli mír. Jak mohou být po tolika zradách tak naivní?

Běloška mu zřejmě rozuměla, ale žádala ho, aby ji vyslechl.

Tvrdila, že se válce lze vyhnout a že údolí lze ubránit, bude-li duchovní medicína dostatečně silná. On však její argumenty naprosto odmítl, pokáral celou skupinu, nasedl na koně a cválal pryč. Za ním pak odjela většina ostatních.

„Máte dobré instinkty,“ poznamenal David a přerušil tím mou vizi. Rozprostřel na zem deku a nabídl mi místo. „Vím o ní.“ Podíval se na mě tázavě.

„Mám o ni starost,“ řekl jsem. „Nikdo o ní už dlouho neslyšel a já se chci přesvědčit, zda je v pořádku. A musím s ní mluvit.“

„O Desátém poznání?“ zeptal se s úsměvem.

„**Jak to víte?**“

„Je to jen dohad. Mnoho lidí, kteří přicházejí do tohoto údolí, sem nepřilákala jen jeho krása. Jsou zde proto, aby hovořili o Poznáních. Domnívají se, že tu někde najdou Desáté. Někteří dokonce tvrdí, že vědí, co se v něm říká.“

Otočil se a ponořil do vařící vody vajíčko naplněné kávou. Něco v tónu jeho hlasu mi napovědělo, že mě zkouší, že chce zjistit, zda jsem tím, za koho se vydávám.

„Kde je Charlene?“ zeptal jsem se.

Ukázal prstem na východ. „V Národním parku. Nikdy jsem s vaší přítelkyní nemluvil, ale zaslechl jsem, jak ji jednoho večera někdo v restauraci někomu představoval, a pak jsem ji ještě několikrát viděl. Před několika dny jsem ji viděl znovu, šla sama do údolí a podle toho, co měla s sebou, bych řekl, že tam ještě je.“

Podíval jsem se tím směrem. Údolí odtud vypadalo obrovské, zdálo se, že se táhne donekonečna.

„Nevíte, kam šla?“ naléhal jsem.

Chvíli mě pozoroval. „Pravděpodobně do Sipseého kaňonu.

Tam je jeden z otvorů.“ Zkoumal mou reakci.

„**Jeden z otvorů?**“

Tajemně se usmál. „Ano. Otvor do jiné dimenze.“

Naklonil jsem se k němu, připomínáje si svůj zážitek z Celestinských zřícenin. „Kdo o tom všem ví?“

„Velmi málo lidí. Je to většinou založeno na pověstech, nepřesných informacích a intuici. Ještě nikdo žádný rukopis neviděl. Většina lidí, kteří tu hledají Desáté poznání, má pocit, že je něco vede, a snaží se dodržovat všech devět Poznání, ale

stěžují si, že je koincidence vedou jen do určité doby a pak prostě přestanou.“ Zasmál se potlačovaným smíchem. „Ale tak jsme na tom všichni, že ano? Desáté poznání nás učí chápat vzrůstající duchovní vědomí na Zemi - učí nás uvědomovat si tajemné koincidence z hlediska vyšších dimenzí, abychom pochopili, proč dochází k této proměně, a abychom se tohoto procesu mohli lépe účastnit.“

„Jak to víte?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě pronikavým a náhle rozzlobeným pohledem.

„Vím to!“

Na okamžik měl vážný výraz a pak se jeho tvář uvolnila. Nalil kávu do šáleků a jeden mi podal.

„Moji předkové žili v tomto údolí několik tisíciletí,“ pokračoval. „Věřili, že tento les je posvátným místem mezi vyšším a prostředním světem na této Zemi. Zachovávali pústy a hledali v tomto údolí specifické schopnosti, léky a cestu, po které by v tomto životě měli jít.“

Dědeček mi vyprávěl o jednom šamanovi, který pocházel ze vzdáleného kmene a který učil mé předky hledat to, čemu říkal stav očistění. Vysvětloval jim, že musejí vyjít právě z tohoto místa, jen s nožem, a že musejí jít tak dlouho, dokud jim zvířata neukážou cestu, která je dovede k posvátnému otvoru do vyššího světa. Tvrdil jim, že budou-li toho hodni, zbaví-li se nižších emocí, bude jim dovoleno do otvoru vstoupit, setkat se s předky a rozpomenout se nejen na svou vlastní vizi, ale na vizi celého světa.

„Samozřejmě že to všechno skončilo, když přišel bílý muž. Můj děda si nepamatoval, jak se to dělá, a ani já si to nepamatuji. Musíme na to přijít jako všichni ostatní.“

„Hledáte Desáté poznání, že ano?“ zeptal jsem se.

„Ovšem... samozřejmě! Ale zdá se, že se jen trestám za svou zapomnětlivost.“ Opět zvýšil hlas a zdálo se, že hovoří spíš k sobě než ke mně. „Kdykoli se snažím hnout se z místa, část mého já nedokáže překonat nenávisť a zlost nad tím, co se stalo mým předkům. A nijak se to nezlepšuje. Jak mohlo dojít k tomu, že nám ukradli naši zemi a zničili náš způsob života? Jak jen jsme to mohli dovolit?“

„Byl bych rád, kdyby se to nebylo nikdy stalo,“ řekl jsem.

Sklopil zrak a opět se zasmál potlačovaným smíchem. „Tomu věřím. Ale přesto mám vztek, když pomyslím na to, jak je toto údolí zneužíváno.“

„Vidíte tuhle jizvu,“ dodal a ukázal na svou tvář. „Mohl jsem se rvačce vyhnout. Pár opilých kovbojů z Texasu. Mohl jsem odejít, kdyby nebylo hněvu, který nosím v sobě.“

„Není dnes větší část údolí pod ochranou Národního parku?“ zeptal jsem se.

„Přibližně jen polovina, na sever od řeky, ale politikové neustále vyhrožují, že údolí prodají nebo že povolí výstavbu.“

„A co druhá polovina? Kdo ji vlastní?“

„Už dlouhou dobu ji vlastní jednotlivci, ale teď se objevila jakási cizí společnost, která se pokouší půdu koupit. Nevíme, kdo za tím je, ale některým majitelům byly nabídnuty ohromné sumy, aby své pozemky prodali.“

Na okamžik se podíval stranou a pak řekl: „Můj problém spočívá v tom, že bych si přál, aby se poslední tři století odehrála jinak. Nelíbí se mi, že Evropané začali osídlovat tento kontinent bez nejmenších ohledů na lidi, kteří tu žili před nimi. Přál bych si, aby se to bylo stalo jinak, jako kdybych mohl změnit minulost. Náš způsob života byl pro nás důležitý. Učili jsme se, jak podstatné je nezapomínat. To bylo velkým poselstvím mých předků Evropanům, kdyby jen bývali ochotni poslouchat.“

Zatímco mluvil, vklouzl jsem do dalšího snu. Dva lidé - jiný

Indián a táž bílá žena - spolu hovořili na břehu nějakého potoka.

Za nimi byl hustý les. Po chvíli se kolem nich shromáždili další Indiáni, aby slyšeli jejich rozhovor.

„To všechno můžeme napravit!“ tvrdila žena.

„Obávám se, že toho ještě dost nevíme,“ řekl Indián tónem, z něhož bylo zřejmé, že si ženy velmi váží. „Většina ostatních náčelníků již odešla.“

„Proč ne? Přemýšlej o tom, o čem jsme už mluvili. Ty sám jsi říkal, že kdybychom měli dostatek víry, mohli bychom vše napravit.“

„Ano,“ odpověděl. „Ale víra je jistota pocházející z poznání, jak by všechno mělo být. Naši předkové to věděli, ale většina z nás to neví.“

„Dnes je však možné tohoto poznání dosáhnout,“ řekla žena.

„Musíme se snažit!“

Všiml jsem si několika mladých příslušníků Lesní správy, kteří se přibližovali k nějakému staršímu muži na mostě. To mě vytrhlo z mých myšlenek. Muž měl nakrátko ostříhané šedé vlasy, elegantní kalhoty a naškrobenou košili. Zdálo se, že lehce kulhá.

„Vidíte toho muže s lesníky?“ zeptal se David.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Co má být?“

„Během posledních dvou týdnů jsem ho tu několikrát viděl.“

Myslím, že se jmenuje Feyman. Ale jeho příjmení neznám.“ David se ke mně naklonil a z jeho tónu poprvé zazněla důvěra. „Poslyšte, děje se tu něco velmi podivného. Posledních několik týdnů počítá Lesní správa turisty, kteří sem přicházejí. Nikdy předtím to nedělali a včera mi někdo řekl, že východní strana parku byla úplně uzavřena. Některá místa v té oblasti jsou patnáct kilometrů od nejbližší silnice.“

Umíte si představit, jak málo lidí se odváží tak daleko. Někteří z nás odtamtud poslední dobou slyší podivné zvuky.“

„Jaké zvuky?“

„Disonantní zvuky. Většina lidí je však neslyší.“

Náhle vstal a začal skládat svůj stan.

„Co to děláte?“ zeptal jsem se.

„Nemohu tu zůstat,“ odpověděl. „Musím jít do údolí.“

Po chvíli svou činnost přerušil a opět se na mě podíval. „Poslyšte,“ řekl. „Něco vám musím svěřit. Ten Feyman. Několikrát jsem ho viděl s vaší přítelkyní.“

„A co dělali?“

„Jen spolu hovořili, ale říkám vám, že tu je něco v nepořádku.“

Pak začal opět balit.

Chvíli jsem ho mlčky pozoroval. Nevěděl jsem, co si mám myslet, ale měl jsem pocit, že má pravdu, když říká, že Charlene je někde v údolí. „Skočím si jen pro své věci,“ řekl jsem. „Rád bych šel s vámi.“

„Ne,“ odsekl rychle. „Každý musí údolí projít a poznat sám.“

Nemohu vám nijak pomoci. Musím najít svou vlastní vizi.“ V jeho tváři jsem viděl bolestný výraz.

„Můžete mi přesně vysvětlit, kde je ten kaňon?“

„Jděte asi tři kilometry podél řeky. Přijdete k malé říčce, která se do ní vlévá ze severu. Podél ní jděte asi půl druhého kilometru.“

Zavede vás přímo do Sipseého kaňonu.“

Poděkoval jsem mu a otočil se k odchodu, ale on mě chytil za ruku.

„Poslyšte,“ řekl. „Když zvýšíte svou energii na vyšší úroveň, můžete svou přítelkyni najít. V tomto údolí jsou místa, která vám pomohou.“

„Otvory do vyšších dimenzí?“

„Ano. Tam můžete objevit perspektivu Desátého poznání, ale abyste ta místa našel, musíte dokonale porozumět svým intuicím a musíte si je umět udržet. Také pozorujte zvířata a pak si vzpomenete, co v tomto údolí děláte... a proč jsme tu všichni společně. Ale dávejte si dobrý pozor, ať vás nikdo nevidí vstupovat do lesa.“ Na okamžik se zamyslel. „V lese je jeden můj přítel, jmenuje se Curtis Webber. Jestliže ho potkáte, řekněte mu, že jste se mnou mluvil a že ho brzy vyhledám.“

Nepatrně se usmál a vrátil se ke skládání stanu.

Chtěl jsem se ho zeptat, co měl na mysli, když hovořil o intuicích a o pozorování zvířat, ale on se vyhnul mému pohledu a věnoval se své práci.

„Díky,“ řekl jsem.

Jen lehce mávl rukou.

Tiše jsem zavřel dveře motelu a vyšel do měsíčního svitu.

Otřásl jsem se chladem a napětím. Proč to dělám? Neměl jsem žádný důkaz, že Charlene je ještě v údolí, ani že Davidovo podezření je pravdivé. Má intuice mi však napovídala, že něco není v pořádku. Předtím jsem několik hodin přemýšlel o tom, že zavolám místnímu šerifovi. Ale co bych mu byl řekl? Že má přítelkyně je pohřešována, že ji někdo viděl, jak jde sama o své vůli do lesa, ale že se tam možná dostala do nesnází, a to všechno na základě zprávy nalezené stovky kilometrů odtud? K prohledání této divočiny by bylo třeba několika set lidí a mně bylo jasné, že takovou akci by nikdo nezahájil bez závažnějšího podezření.

Zastavil jsem se a podíval se na měsíc ve třetí čtvrti vycházející nad lesem.

Rozhodl jsem se, že překročím řeku na východ od stanice Lesní správy a pak půjdu po hlavní cestě do údolí. Předpokládal jsem, že mi měsíc bude svítit na cestu, ale nečekal jsem, že bude tak jasný. Viděl jsem nejméně na vzdálenost sta metrů.

Prošel jsem kolem restaurace k místu, kde odpoledne stanoval

David. Všechno tam bylo uklizené. David dokonce rozprostřel po zemi listí a borové jehličí, aby zahladil stopy své přítomnosti.

Abych mohl přejít řeku tam, kde jsem si naplánoval, musel jsem projít asi čtyřicet metrů v dohledu stanice Lesní správy, kterou jsem teď jasně viděl. Za jedním oknem stanice se bavili dva její příslušníci. Jeden vstal ze židle a zvedl telefon.

Skrčil jsem se, dal si batoh na záda a vydal se po písečné naplavenině, která lemovala řeku. Pak jsem vstoupil do vody a začal se brodit mezi hladkými říčními kameny a několika ztrouchnivělými kládami. Kolem mě vybuchla symfonie žab a cvrčků. Opět jsem se podíval na lesníky: ti pokračovali ve svém rozhovoru a neuvědomovali si mé kradmé počínání. V nejhlubším místě řeky mi voda sahala po stehna, ale během několika vteřin jsem se dostal na druhý břeh mezi nízké borovice.

Opatrně jsem se prodíral lesem, než jsem narazil na turistickou cestu do údolí. Na východě se ztrácela v temnotě a když jsem se podíval tím směrem, napadaly mě další pochybnosti. Co byl ten tajemný zvuk, který Davidovi dělal takové starosti? Na co mohu v té temnotě narazit?

Potlačil jsem strach. Věděl jsem, že musím pokračovat, ale udělal jsem kompromis a šel dál jen další kilometr. Tam jsem zašel do hustě zalesněného místa, abych si postavil stan, zul si mokré boty a strávil tam zbytek noci. Bude moudřejší pokračovat za denního světla, uvažoval jsem.

Když jsem se za svítání probudil, vzpomněl jsem si na Davidovu tajemnou zmínku o udržování intuicí. Jak jsem tak ležel ve spacím pytli, přemýšlel jsem o Sedmém poznání, zejména o tom, jak se prožívání synchronismu řídí určitým řádem. Toto Poznání říká, že jakmile se zbavíme svých dramát z minulosti, můžeme identifikovat jisté otázky, které definují naši životní situaci, otázky, které se týkají naší

kariéry, vztahů, místa, kde bychom měli žít, a toho, jak bychom měli pokračovat na své životní cestě. Když si pak udržíme plné vědomí, naše intuice a předtuchy nám naznačí, kam máme jít, co máme dělat a s kým máme mluvit, abychom dostali odpověď.

Potom má ovšem dojít k nějaké koincidenci, která nám odhalí, proč jsme byli nuceni kráčet určitým směrem, poskytne nám nové informace ohledně naší otázky a povede nás

v našem životě. Jak nám může udržování intuicí pomoci?

Pomalou jsem vylezl ze spacího pytle a vyhlédl ven ze stanu.

Když jsem neviděl nic neobvyklého, vylezl jsem ven na čerstvý podzimní vzduch a šel k řece, kde jsem si opláchl obličej ve studené vodě. Pak jsem sbalil stan a vyrazil na východ. Přitom jsem ukusoval čokoládovou tyčinku a snažil se jít nepozorován mezi vysokými stromy, které lemovaly řeku. Asi po pěti kilometrech chůze jsem pocítil jakýsi strach, nervozitu a únavu, sedl jsem si na zem, opřel se zády o strom a snažil se soustředit na své okolí, abych získal energii. Obloha byla jasná a ranní slunce tančilo mezi stromy a na trávě kolem mě. Asi tři metry před sebou jsem uviděl malý zelený keř se žlutými květy a soustředil se na jeho krásu.

V přímém slunečním světle vypadal najednou jasnější a zelenější.

Ucítil jsem jeho vůni, která se mísila se zatuchlým pachem listí a černé země.

Zároveň jsem ze stromů dále na severu uslyšel krákání vran.

Ten sytý zvuk mě překvapil, ale nemohl jsem určit, odkud přichází. Jak jsem tak soustředěně poslouchal, začal jsem plně vnímat desítky jednotlivých zvuků, které tvořily ranní chór: ptáci ve větvích stromů nade mnou, čmelák mezi sedmikráskami na břehu řeky, voda zurčící mezi kameny a spadlými větvemi... a pak něco jiného, sotva slyšitelného, jakýsi hluboký, disonantní hukot. Vstal jsem a rozhlédl se kolem. Co to bylo za zvuk?

Zvedl jsem batoh a pokračoval na východ. Protože mi pod nohama praskaly větve a listí, musel jsem se občas zastavit a pozorně naslouchat, abych ten hukot slyšel.

Neustával. Pak jsem vyšel z lesa na velkou, asi kilometr dlouhou louku, plnou lučních květin a vysoké husté trávy, která se vlnila ve větru. Když jsem dorazil na konec louky, uviděl jsem vedle padlého stromu ostružiník. Byl to nesmírně krásný keř, šel jsem k němu, abych se na něj lépe podíval, a představoval jsem si, že bude plný ostružin.

Najednou jsem měl velmi silný pocit „dělá tu“. Celé okolí mi najednou připadalo velmi známé, jako bych tady už někdy byl, jako bych tam v minulosti jedl ostružiny. Jak to bylo možné? Posadil jsem se na kmen padlého stromu. Vtom se před mým duševním zrakem zjevil obraz průzračně čistého jezírka s několika vodopády v pozadí. Ten obraz mi připadal stejně známý. Opět jsem pocítil úzkost.

Z ostružiní náhle vyběhlo jakési malé zvíře. Lekl jsem se. Zvíře běželo asi šest metrů na sever a pak se zastavilo. Bylo skryté ve vysoké trávě a já jsem nevěděl, co to je, ale mohl jsem sledovat jeho stopu. Po několika minutách se náhle rozběhlo a běželo pár metrů na jih, tam se opět zastavilo a několik minut zůstalo nehybné, potom opět vyrazilo a běželo asi pět metrů zpátky na sever a tam zůstalo stát. Napadlo mě, že to je králík, přestože způsob, jakým běhal, mi připadal velmi podivný.

Asi pět nebo šest minut jsem se díval do místa, kde zvíře naposled zmizelo, a pak jsem se vydal tím směrem. Když jsem se k němu přiblížil tak na půl druhého metru, zvíře náhle začalo utíkat na sever. Než se ztratilo v dálce, uviděl jsem na okamžik bílý ocásek a zadní nohy velkého králíka.

Usmál jsem se a pokračoval po cestě na východ, na konec louky, kde jsem vstoupil do hustého lesa. Tam jsem uviděl asi půl druhého metru široký potok, který se z levé strany vléval do řeky. Napadlo mě, že to musí být říčka, o které mluvil David. Měl jsem pokračovat na sever. Tím směrem naneštěstí nevedla žádná cesta a břehy potoka byly porostlé hustým mlázím a trnitými keři planých růží. Musel jsem se vrátit na louku a najít schůdnější cestu.

Šel jsem tedy po louce podél lesa a hledal nějakou mezeru v hustém podrostu. Ke svému překvapení jsem narazil na králíkovu stopu v trávě, a tak jsem se jí držel, až jsem opět došel k potoku. Tam byl podrost řidší, takže jsem se jím prodral do lesa, kde rostly větší stromy, mezi nimiž jsem mohl sledovat potok na sever. Asi po kilometru chůze jsem v dálce uviděl pásmo hor zvedajících se na obou stranách potoka. Po chvíli jsem si uvědomil, že tyto kopce tvoří strmé stěny kaňonu a že přede mnou je do něj jediný vstup.

Když jsem k němu dorazil, sedl jsem si pod velký strom a zkoumal okolí. Zhruba sto metrů na obou stranách říčky se zvedaly asi patnáctimetrové vápencové útesy, které se pak rozšiřovaly a tvořily obrovský kaňon tvaru mísy, přibližně tři kilometry široký a šest kilometrů dlouhý. První kilometr kaňonu byl řídce zalesněný a porostlý trávou. Vzpomněl jsem si na onen tajemný hukot a pět až deset minut jsem pozorně naslouchal. Ale zdálo se, že ustal.

Pak jsem vyndal z kapsy malý butanový vaříč a zapálil hořák.

Do malé pánve jsem nalil vodu, nasypal do ní obsah balíčku sušené zeleniny a pánvičku položil na vaříč. Několik minut jsem pozoroval, jak z ní stoupá pára a mizí ve větru. Ve svém zasnění jsem opět spatřil jezírko s vodopády, jenže tentokrát jsem byl účastníkem scény a vypadalo to, jako kdybych k někomu šel, abych ho přivítal. Snažil jsem se ten obraz zahnat. Co se to dělo? Mé představy byly stále jasnější. Nejdřív David v jiné době a teď tyhle vodopády.

V kaňonu se cosi pohnulo. Pozoroval jsem potok a pak asi šedesát metrů vzdálený

opuštěný strom, na němž nebylo už skoro žádné listí. Byl obalený něčím, co vypadalo jako velké vrány, několik se jich sneslo na zem. Napadlo mě, že to jsou tytéž vrány, které jsem slyšel už předtím. Jak jsem je sledoval, všechny náhle vzlétly a začaly vzrušeně kroužit kolem stromu. Zároveň jsem ušlyšel jejich krákání, ale hlasitost jejich křiku opět neodpovídala vzdálenosti, která mě od nich dělila, zdálo se, že jsou mnohem blíže.

Bublání vody a syčení páry odvedlo mou pozornost zpátky k vařiči. Vřící zelenina přetékala do ohně. Uchopil jsem pánvičku do ručníku a druhou rukou jsem vypnul plyn. Když se voda přestala vařit, položil jsem pánvičku zpět na vařič a znovu pozoroval vzdálený strom. Vrány byly pryč.

Rychle jsem se najedl, umyl nádobí, sbalil si věci a vydal se do kaňonu. Když jsem potom procházel mezi útesy, všiml jsem si, že všechno má jasnější barvy než obvykle. Tráva byla překvapivě zlatá a všude jsem viděl stovky lučních květin - bílých, žlutých a oranžových. Od útesů na východní straně přinášel vítr vůni cedrů a borovic.

Pokračoval jsem podél potoka na sever a přitom jsem pozoroval vysoký strom, kolem kterého před chvílí kroužily vrány. Když byl strom přesně na sever ode mě, všiml jsem si, že se potok náhle rozšiřuje. Prošel jsem mezi několika vrbami a uvědomil si, že jsem se dostal k malému jezírku, které napájelo nejen můj potok, ale ještě jiný, pramenící trochu dál na jihovýchod. Zpočátku mě napadlo, že je to ono jezírko, které jsem viděl ve své myslí, ale nebyl tu žádný vodopád.

Čekalo mě další překvapení: na sever od jezírka potok úplně zmizel. Odkud tekla ta voda? Pak jsem pochopil, že jezírko i říčku napájí silný podzemní pramen, který v tomto místě vychází na povrch. Asi patnáct metrů vlevo bylo malé návrší, na němž rostly tři platany, jejichž kmeny měly přes půl metru v průměru - bylo to místo jako stvořené k přemýšlení. Šel jsem k nim, sedl si na zem a opřel se o kmen jednoho z nich. Druhé dva byly necelé dva metry ode mě, vlevo jsem viděl strom vran a vpravo potok. Otázka byla, kam odtud jít. Mohl jsem prochodit dlouhé dny, aniž bych potkal Charlene. A co znamenaly ty obrazy?

Zavřel jsem oči a snažil se přivolat zpět obraz jezírka s vodopády, ale nedařilo se mi vybavit si podrobnosti. Nakonec jsem se toho vzdal a opět pozoroval trávu a luční květiny a pak ty dva platany před sebou. Jejich kmeny byly šupinatou koláží tmavě šedé a bílé kůry s jantarově žlutými a světle hnědými pruhy. Jak jsem se soustředil na krásu té scény, všechny barvy se stávaly zářivějšími. Opět jsem se zhluboka nadechl a pozoroval louku a květiny.

Zdálo se, že nejjasnější je strom vran.

Vzal jsem batoh a zamířil k němu. V duchu jsem okamžitě uviděl obraz jezírka s vodopády. Tentokrát jsem se snažil si celý obraz zapamatovat. Jezírko, které jsem

viděl, bylo poměrně velké, asi přes čtvrt hektaru, a přitékala do něj voda z několika stupňovitých vodopádů. Dva menší vodopády vzadu nahoře stékaly asi z pětimetrových kaskád, zatímco třetí padal z vysokého, možná desetimetrového útesu přímo do jezírka. A opět se zdálo, jako bych se tam s někým setkával.

Vtom jsem zaslechl zvuk auta. Ukryl jsem se za několika malými keři. Z lesa po mé levé ruce jel přes louku šedý džíp. Věděl jsem, že soukromá vozidla nemají v Národním parku co dělat, a proto jsem očekával, že na dveřích džípu uvidím označení Lesní správy. K mému překvapení tam žádný nápis nebyl. Asi patnáct metrů přede mnou džíp zastavil. Skrze listí jsem viděl ve voze jediného muže, který dalekohledem zkoumal krajinu. Lehl jsem si na zem a úplně se skryl. Kdo byl ten muž?

Džíp se rozjel a rychle zmizel mezi stromy. Posadil jsem se a snažil se zaslechnout onen hukot. Nic jsem však neslyšel. Přemýšlel jsem o tom, že se vrátím zpátky do města a pokusím se najít Charlene nějakým jiným způsobem. Ale v hloubi duše jsem věděl, že nemám na vybranou. Zavřel jsem oči a znovu přemýšlel o Davidově instrukci, abych udržoval své intuice, a konečně se mi podařilo vybavit si přesný obraz jezírka a vodopádů. Vstal jsem a zatímco jsem se vracel ke stromu vran, snažil jsem se v mysli udržet podrobnosti celé scény.

Vtom jsem uslyšel ostrý křik jiného ptáka, tentokrát to byl sokol. Jeho tvar jsem stěží mezi stromy rozeznal. Sokol letěl rychle na sever. Přidal jsem do kroku, abych ho udržel v dohledu, jak dlouho to bude možné.

Zdálo se, že mi jeho objevení dodalo energii, když po chvíli zmizel za obzorem, šel jsem dalších několik kilometrů přes kamenitá návrší směrem, kterým letěl. Na vrcholu třetího kopce jsem se opět zarazil, když jsem uslyšel další zvuk v dálce, zvuk podobný zvuku tekoucí vody. Ne, byl to zvuk padající vody.

Opatrně jsem sestoupil z kopce a prošel jsem hlubokou roklí, která ve mně znovu vyvolala pocit ‚dējá vu‘. Vystoupil jsem na další vrcholek a tam jsem spatřil jezírko a vodopády, které vypadaly přesně tak, jak jsem si je představoval - ve skutečnosti však byly mnohem větší a krásnější. Jezírko mělo téměř hektar, bylo skryté mezi obrovskými balvany a jeho voda se modře zrcadlila pod odpolední oblohou. Nalevo i napravo stálo několik velkých dubů, obklopených různobarevnou směsí menších javorů, ambroní a vrb.

Vzdálený břeh byl zahalen vodní tříští a mlžným oparem, vířící voda pod vodopády se bouřlivě pěnila. Uvědomil jsem si, že z jezírka neodtéká žádný potok. Voda odtud tiše proudila pod zemí a tryskala na povrch jako velký pramen poblíž stromu vran. Jak jsem pozoroval krásu celého výjevu, můj pocit ‚dējá vu‘ sílil.

Zvuky, barvy, pohled z kopce - to vše mi připadalo velmi známé.

Byl jsem tu už dříve. Ale kdy?

Sestoupil jsem na břeh jezírka, abych ochutnal vodu, pak jsem ho obešel, vystoupil

na terasovitý kopec, abych cítil vodní tříšť vodopádů, vylezl jsem na obrovské balvany, kde jsem se mohl dotýkat větví stromů. Chtěl jsem s tím místem úplně splynout. Nakonec jsem se natáhl na jednom plochém balvanu asi šest metrů nad hladinou a díval se se zavřenýma očima do zapadajícího slunce, abych cítil jeho paprsky na své tváři. V tom okamžiku jsem měl další známý pocit - naplnilo mě jakési teplo a zájem, jež jsem necítil už několik měsíců. Ve skutečnosti jsem na ten pocit až do tohoto okamžiku úplně zapomněl, ale nyní jsem jej jasně rozpoznával. Otevřel jsem oči a rychle se otočil, byl jsem si naprosto jistý, koho uvidím.

REKAPITULACE CESTY

Na skále nade mnou, částečně schován za převisem, stál Wil s rukama v bok a se širokým úsměvem v tváři. Viděl jsem ho trochu rozmazaně a proto jsem několikrát zamrkal, soustředil se a jeho rysy se trochu vyjasnily.

„Věděl jsem, že sem přijdeš,“ řekl, pružně slezl z převisu a skočil na skálu vedle mě. „Čekal jsem.“

Pohlédl jsem na něho s posvátnou úctou a on mě objal, jeho obličej a ruce mi připadaly trochu luminiscentní, ale jinak vypadaly normálně.

„Nemohu uvěřit, že jsi tady,“ zakoktal jsem. „Co se stalo, když jsi tenkrát v Peru zmizel? Kde jsi byl?“

Posunkem mi naznačil, abych se posadil naproti němu.

„Všechno ti povím,“ řekl, „ale nejdřív mi vyprávěj o sobě. Co tě přivedlo do tohoto údolí?“

Podrobně jsem mu popsal, jak Charlene zmizela, zmínil jsem se také o mapě údolí a o setkání s Davidem. Wila velmi zajímalo, co říkal David, a tak jsem mu vylíčil všechno, co jsem si pamatoval.

Wil se ke mně naklonil a zeptal se: „Řekl ti, že Desáté poznání nás učí chápat duchovní renesanci na Zemi z hlediska vyšších dimenzí? Že nás učí uvědomovat si skutečnou povahu našich intuicí?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „A je to pravda?“

Na okamžik se zamyslel a pak se mě zeptal: „Co jsi prožil od chvíle, kdy jsi přišel do tohoto údolí?“

„Okamžitě jsem začal vidět obrazy. Některé byly z jiných dob, ale pak jsem začal mít opakované vize tohoto jezírka. Viděl jsem všechno: balvany, vodopády i to, že tu někdo čeká, byť jsem nevěděl, že jsi to ty.“

„A kde jsi byl v té vizi ty?“

„Vypadalo to, jako bych k tobě přicházel.“

„Takže to byla vize tvé potenciální budoucnosti.“

Podíval jsem se na něho: „Nejsem si jistý, zda ti rozumím.“

„První část Desátého poznání nás učí lépe chápat naše intuice.

V prvních devíti Poznáních prožíváme intuice jako prchavá tušení a nejasné předtuchy. Ale jak se s těmito jevy blíže seznamujeme, chápeme jasněji jejich povahu. Vzpomeň si na Peru. Neměl jsi intuice jako obrazy toho, co bylo předurčeno, jako obrazy sebe samého i druhých při určité činnosti a v určitých místech? Nedověděl ses právě tímto způsobem, kdy máš jít do Celestinských zřícenin? Tady v údolí se děje totéž. Vybavil se ti obraz potenciální události - že najdeš vodopády a někoho potkáš - a byl jsi schopen to prožít a přivodit koincidenci skutečného objevení vodopádů a našeho setkání. Kdyby sis toho obrazu nevšímal nebo přestal věřit, že vodopády najdeš, unikla by ti synchronicita a tvůj život by byl nudný. Ale ty jsi bral ten obraz vážně, udržoval jsi jej ve své mysli.“

„David hovořil o tom, že se musíme naučit ‚udržovat‘ intuice,“ dodal jsem.

Wil kývl hlavou.

„A co ty ostatní obrazy,“ zeptal jsem se, „scény z dřívějších dob? A co ta zvířata? Hovoří Desáté poznání o tom všem? Viděl jsi Rukopis?“

Mávnutím ruky Wil zamítl mé otázky. „Nejdřív mi dovolu, abych ti popsal své zkušenosti z druhé dimenze, z dimenze, které říkám ‚posmrtná‘. Když jsem si tehdy v Peru byl schopen udržet svou energetickou úroveň, přestože vy ostatní jste dostali strach a ztratili jste své vibrace, ocitl jsem se v neuvěřitelně krásném světě čistých forem. Byl jsem ve stejném místě, ale všechno bylo jiné.

Svět byl průzračný a hrůzný takovým způsobem, který stále ještě neumím popsat. Dlouho jsem v tom neuvěřitelném světě jen tak chodil a vibroval dokonce ještě rychleji než předtím, ale pak jsem objevil něco úžasného. Mohl jsem se dostat na kterékoli místo na světě prostě tak, že jsem si ho představil. Cestoval jsem, kamkoli jsem si zamluvil, hledal jsem tebe a Julii a ostatní, ale nemohl jsem vás najít.

Nakonec jsem začal odhalovat další schopnost. Když jsem si představil prázdné pole, mohl jsem opustit tuto planetu a dostat se do sféry čistého myšlení. Tam jsem byl schopen vytvořit všechno, co jsem chtěl. Tvořil jsem oceány a hory a nádherné scény, obrazy lidí, kteří se chovali tak, jak jsem si přál, prostě všechno možné. A každý detail se zdál být tak skutečný jako cokoli na Zemi.

Ale nakonec jsem si uvědomil, že takový vykonstruovaný svět mě neuspokojuje. Tato impulzivní tvorba mi neposkytovala vnitřní uspokojení. Po nějaké době jsem začal přemýšlet o tom, co chci vlastně dělat. V té době jsem byl ještě schopen zvýšit svou hustotu natolik, že jsem dokázal hovořit s lidmi na vyšší úrovni vědomí. Mohl jsem jít a spát, ale nepotřeboval jsem to. Nakonec jsem si uvědomil, že jsem zapomněl na to, jak vzrušující je rozvíjení a prožívání koincidencí. Protože jsem

byl už tak lehký, mylně jsem se domníval, že udržuji své vnitřní spojení, ale ve skutečnosti jsem se pokoušel všechno ovládat a ztratil jsem svou cestu. Na této vibrační úrovni je to velmi snadné, protože je nesmírně jednoduché vytvářet všechno svou vlastní vůlí.“

„A co se stalo potom?“ zeptal jsem se.

„Soustředil jsem se do svého nitra a začal hledat spojení s boží energií přesně tak, jak jsme to vždycky dělali. A to úplně stačilo, mé vibrace se ještě zvýšily a já opět začal dostávat intuice. Pak jsem viděl tvůj obraz.“

„A co jsem dělal?“

„To nevím, ten obraz byl trochu nejasný. Když jsem však o té intuici přemýšlel a udržoval ji ve své mysli, začal jsem se dostávat do nové oblasti posmrtné sféry, kde jsem byl schopen vidět ostatní duše, nebo spíše skupiny duší, a přestože jsem s nimi nedokázal mluvit, mohl jsem nejasně číst jejich myšlenky.“

„Ukázaly ti Desáté poznání?“ zeptal jsem se.

Namáhavě polkl a požíval se na mě, jako by měl shodit bombu. „Ne, Desáté poznání nebylo nikdy napsáno.“

„Cože? Není tedy částí původního Rukopisu?“

„Není.“

„A existuje vůbec?“

„Ale ano, existuje. Ale ne v pozemské dimenzi. Toto Poznání se ještě nedostalo na materiální úroveň. Existuje jen na úrovni posmrtné. Teprve až jej dost lidí na Zemi intuitivně pochopí, stane se ve vědomí každého dostatečně skutečným, aby jej někdo mohl napsat. Právě tak tomu bylo s prvními devíti Poznáními. Tak tomu ostatně bylo v případě všech duchovních textů včetně našich nejposvátnějších knih. Takové informace vždycky existují nejdříve v posmrtné rovině a teprve pak je někdo intuitivně pochopí v rovině materiální a napíše o nich. Proto říkáme, že takové texty jsou inspirovány Bohem.“

„A proč to trvá tak dlouho, než někdo intuitivně pochopí Desáté poznání?“

Wil vypadal rozpačitě. „To nevím. Zdá se, že skupina duší, s níž jsem komunikoval, to věděla, ale dobře jsem jim nerozuměl.“

Má energetická úroveň nebyla dost vysoká. Má to něco společného se Strachem, který se objeví v kultuře, jež prochází transformací z materiální reality do reality duchovní.“

„Takže máš dojem, že se Desáté poznání už brzy projeví?“

„Ano, některé skupiny duší je viděly přicházet do celého světa, neboť lidstvo postupně získává vyšší perspektivu, která vychází z poznání posmrtného života. Abychom překonali Strach, musí je však pochopit dostatečné množství lidí, právě tak jako tomu bylo s prvními devíti Poznáními.“

„Víš o čem pojednává zbytek Desátého poznání?“

„Vím. A uvědomuji si, že znát prvních devět nestačí. Musíme pochopit, jak realizovat tento osud. Takové poznání vyplývá z pochopení zvláštních vztahů mezi materiální a posmrtnou dimenzí.

Musíme pochopit proces zrození a konečný cíl lidské historie.“

Náhle mě něco napadlo. „Moment. Viděl jsi kopii Devátého poznání? Co je v něm o

Desátém?“

Wil se ke mně naklonil. „Praví se v něm, že prvních devět Poznání popisuje realitu duchovního vývoje, jak osobního, tak kolektivního, ale k uskutečnění těchto Poznání je třeba hlubšího pochopení tohoto procesu - tedy Desátého poznání. Toto Poznání nám ukáže realitu pozemské duchovní transformace nejen z hlediska pozemské dimenze,

nýbrž také z hlediska dimenze posmrtné. Říká, že lépe porozumíme, proč tyto dimenze sjednocujeme, proč musíme dosáhnout svého historického cíle, a právě toto pochopení, jakmile je jednou integrujeme do naší kultury, zajistí tento konečný výsledek. Pojednává se v něm také o Strachu, o tom, že zatímco se rodí nové duchovní vědomí, dochází k protikladné polarizaci, která se snaží záměrně ovlivňovat budoucnost prostřednictvím nových technologií - ještě nebezpečnějších, než je technologie nukleární - které jsou v současné době vyvíjeny. Desáté poznání překonává tuto polarizaci.“

Náhle se odmlčel a ukázal k východu. „Slyšíš to?“

Poslouchal jsem, ale slyšel jsem jen vodopády.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Ten hukot.“

„Slyšel jsem ho už předtím. Co to je?“

„Nevím. Ale je to slyšet i v druhé dimenzi. Duše, které jsem viděl, ten hukot velmi znepokojoval.“

Zatímco Wil mluvil, jasně jsem v duchu uviděl tvář Charlene.

„Myslíš, že ten hukot má něco společného s novou technologií, o které jsi právě mluvil?“ zeptal jsem se poněkud nepřítomně.

Wil neodpověděl. Všiml jsem si nepřítomného výrazu v jeho tváři.

„Ta přítelkyně, kterou hledáš,“ řekl, „má světlé vlasy? A velké oči... velmi zvědavé?“

„Ano.“

„Právě jsem viděl její tvář.“

Zíral jsem na něho. „Já taky.“

Otočil se a na okamžik pozoroval vodopády, podíval jsem se tam také. Bílá pěna a vodní tříšť tvořily velkolepé pozadí pro náš rozhovor. Cítil jsem, jak se mi zvyšuje energie.

„Nemáš ještě dostatek energie,“ řekl Wil. „Ale protože tohle místo je tak mocné,

myslím, že když ti pomohu a když se oba soustředíme na tvář tvé přítelkyně, dostaneme se do duchovní dimenze a možná zjistíme, kde je a co se děje v tomto údolí.“

„Jseš si jistý, že to dokážu?“ zeptal jsem se. „Možná že bys měl jít sám a já tu na tebe počkám.“ Jeho tvář se mi náhle ztrácela.

Wil mi položil ruku na kříž, předával mi energii a přitom se usmíval. „Copak si neuvědomuješ, že tu nejsme náhodou? Lidstvo začíná chápat posmrtný život a Desáté poznání. Myslím, že máme příležitost prozkoumat posmrtnou dimenzi společně. Mám pocit, že jsme k tomu předurčení.“

V tu chvíli jsem v pozadí i přes hluk vodopádů uslyšel známý hukot. Vlastně jsem jej cítil v solárním plexu.

„Ten hukot je stále silnější,“ řekl Wil. „Musíme jít. Charlene může být v nesnázích.“

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se.

Wil se ke mně naklonil, stále se dotýkáje mého kříže. „Musíme znovu vytvořit obraz tvé přítelkyně.“

„A udržet jej?“

„Ano. Jak už jsem ti vysvětlil, učíme se rozpoznávat své intuice na vyšší úrovni a učíme se důvěřovat jim. Všichni chceme, aby koincidence přicházely důsledněji, ale pro většinu z nás je toto vědomí nové a jsme obklopeni kulturou, která funguje v rámci starého skeptického názoru, takže ztrácíme víru. Ale přesto si začínáme uvědomovat, že když jsme pozorní, když zkoumáme detaily potenciální budoucnosti, když udržujeme v mysli své představy a když cílevědomě věříme - když tohle opravdu děláme - pak se všechno, co si představíme, stane snadněji.“

„Znamená to, že si to vynucujeme svou vůlí?“

„Ne. Vzpomeň si na mou zkušenost z posmrtné dimenze. Tam můžeš vytvořit všechno jen

tím, že si to přeješ, ale to ti nedává žádné uspokojení. Stejně je tomu v této dimenzi, ale tady se všechno děje mnohem pomaleji. Na Zemi můžeme chtít a můžeme vytvořit téměř všechno, co si přejeme, ale skutečné uspokojení přichází, teprve když posloucháme svůj vnitřní hlas a Boží vedení. Teprve pak užíváme své vůle k dosažení potenciální budoucnosti, která nám byla zjevena. V tomto smyslu vytváříme budoucnost společně s Božím zdrojem. Chápeš, jak tímto porozuměním začíná Desáté po

znání? Učíme se užívat své představivosti stejným způsobem, jaký se užívá v posmrtném životě, a když to děláme, dostáváme se do souladu s posmrtnou dimenzí. To nám pomáhá sjednotit Nebe a Zemi.“

Dokonale jsem tomu rozuměl. Wil se několikrát zhluboka nadechl, přitlačil mi ruku na kříž a požádal mě, abych si vybavil detaily Charleniny tváře. Chvíli se nic

nedělo, ale pak jsem náhle ucítil příval energie, která urychlila mou představivost.

Letěl jsem fantastickou rychlostí jakýmsi mnohobarevným tunelem. Byl jsem při plném vědomí a bylo mi divné, že nemám strach, cítil jsem naopak hluboké uspokojení a klid, jako bych tu již někdy byl. Když jsem se přestal pohybovat, bylo kolem mě teplé, bílé světlo. Podíval jsem se, kde je Wil, a uvědomil si, že stojí vlevo za mnou.

„A jsme tady,“ řekl s úsměvem. Nepohyboval rty, ale já jsem jasně slyšel jeho hlas. Pak jsem si všiml vzezření jeho těla. Vypadal naprosto stejně, ale zdálo se, že je zvnitřku osvětlen.

Natáhl jsem se, abych se dotkl jeho ruky, a všiml jsem si, že mé tělo vypadá stejně jako jeho. Když jsem se ho dotkl, cítil jsem silové pole několik centimetrů nad jeho rukou. Zesílil jsem tlak, ale tím silovým polem jsem nemohl proniknout, jen

jsem od sebe

Wila odstrčil.

Wil měl nesmírnou radost. Tvářil se tak komicky, až jsem se začal smát.

„Úžasné, že?“ řekl.

„Tohle jsou vyšší vibrace než známe z Celestinských zřícenin,“ odpověděl jsem.

„Víš, kde jsme?“

Wil se mlčky rozhlížel kolem. Byli jsme v jakémsi rozlehlém prostoru a uvědomovali si, kde je dole a nahoře, ale vznášeli jsme se ve vzduchu a neviděli obzor. Bílé světlo mělo všude konstantní intenzitu.

Nakonec Wil řekl: „Tohle je pozorovací stanoviště. Byl jsem tu chvíli, když jsem si poprvé představoval tvou tvář. Tehdy tady bylo víc duší.“

„A co dělaly?“

„Pozorovaly lidi, kteří sem přišli po smrti.“

„Cože? Chceš říct, že tohle je místo, kam lidé přicházejí po smrti?“

„Ano.“

„A proč jsme tu my? Stalo se něco Charlene?“

Otočil se ke mně. „Ne, to si nemyslím. Vzpomeň si, co se přihodilo mně, když jsem si tě začal představovat. Prošel jsem mnoha různými místy, než jsme se nakonec setkali u vodopádu. Pravděpodobně je tu něco, čeho bychom si měli všimnout, než najdeme Charlene. Počkejme tu chvíli, abychom viděli, co se stane s těmito dušemi.“

Ukázal doleva, kde se ve vzdálenosti asi deseti metrů začalo zjevovat několik bytostí podobajících se lidem.

Byl jsem velmi opatrný. „Wile, jak poznáme, že mají přátelské úmysly? Co když nás chtějí ovládnout nebo něco podobného?“

Vážně se na mě podíval. „Jak poznáš, že tě někdo na Zemi chce ovládat?“

„Vycítím to. Poznám to z jeho chování.“

„A co ještě?“

„Myslím, že by mi takový člověk bral energii. Cítil bych se oslabený, nejistý a hloupější.“

„Správně. Takový člověk by se neřídil Poznáními. Všechny tyto principy působí stejně v obou dimenzích.“

Zatímco se bytosti nabývaly určitějšího tvaru, zůstával jsem ve střehu. Ale nakonec jsem začal cítit láskyplnou energii, jež vyzařovala z jejich těl. Na jejich tváře a vlastnosti nebylo možné hledět přímo. Ani jsem nemohl spočítat, kolik jich bylo. Tančily kolem nás jako světélkující, jantarově žluté formy a střídavě se objevovaly a mizely. Chvilí jsem viděl tři nebo čtyři, pak šest a potom zase tři.

Všechny dohromady vypadaly jako živý světélkující mrak jantarové barvy na bílém pozadí.

Po několika minutách se v blízkosti ostatních začala materializovat další forma, tato postava byla zřetelnější a zdálo se, že má zářivé tělo, podobné jako Wil a já. Byl to muž středního věku, divoce se rozhlížel kolem sebe, ale když uviděl skupinu duší, začal se uklidňovat.

Ke svému překvapení jsem zjistil, že když se na něho lépe soustředím, vnímám jeho pocity a myšlenky. Podíval jsem se na Wila, který kývnutím hlavy přisvědčil, že jeho reakce také vnímá.

Opět jsem se na muže soustředil a uvědomil jsem si, jak ho šokuje zjištění, že zemřel. Před pouhými několika minutami trénoval jako každý den a když se pokoušel vyběhnout do dlouhého kopce, dostal infarkt. Bolest trvala jen několik vteřin a pak se začal vznášet nad svým tělem, přičemž pozoroval kolemjdoucí, jak se k němu sbíhají, aby mu pomohli. Brzy přijela sanitka a zdravotníci se ho snažili vzkřísit. Když seděl v sanitce vedle svého těla, s hrůzou uslyšel, jak ho hlavní zdravotník prohlásil za mrtvého. Zoufale se snažil komunikovat, ale nikdo ho neslyšel. V nemocnici lékař potvrdil, že jeho srdce doslova vybuchlo, nikdo ho nemohl zachránit.

Část jeho já se snažila skutečnost přijmout, druhá se tomu bránila. Jak mohl být mrtvý? Zavolal o pomoc a okamžitě se ocitl v barevném tunelu, kterým se dostal tam, kde nyní stál. Zdálo se, že si začíná uvědomovat přítomnost duší, a když se k nim přiblížil, jeho podoba se rozostřila a on vypadal více jako ony.

Pak se stáhl zpátky k nám a kolem něho se najednou objevila jakási kancelář, plná počítačů, nástěnných diagramů a úředníků.

Všechno vypadalo naprosto skutečně, jen stěny kanceláře byly částečně průhledné, takže jsme viděli, co se děje uvnitř, a obloha nad kanceláří nebyla modrá, ale podivně olivová.

„Snaží se oklamat sám sebe,“ poznamenal Wil. „Pokouší se znovu vytvořit kancelář, ve které pracoval na Zemi, a předstírá, že neumřel.“

Duše se k němu začaly přibližovat, pak přicházely další, až jich tam bylo tucet, a všechny světélkovaly v jantarovém světle a chvílemi se nám ztrácely. Zdálo se, že mu posílají lásku a jakési informace, kterým jsem nerozuměl. Postupně se kancelář začala rozplývat, až nakonec zmizela úplně.

Muži zůstal v tváři výraz rezignace a opět se přiblížil k duším.

„Pojďme s nimi,“ navrhl Wil. Zároveň jsem na svých zádech ucítil tlak jeho ruky, nebo spíš tlak energie jeho ruky.

Jakmile jsem vnitřně souhlasil, začal jsem vnímat jakýsi pohyb a viděl jsem muže i duše ostřeji. Duše teď měly zářivé tváře jako já nebo Wil, ale jejich ruce a nohy byly pouhým světelným zářením. Byl jsem nyní schopen soustředit se na ty entity po dobu čtyř až pěti vteřin, než se mi ztratily. Pak jsem musel vždy zamrkat a znovu je najít.

Uvědomil jsem si, že skupina duší a zesnulý muž pozorují intenzivní bod ostrého světla, které se k nám přibližovalo. Nakonec se z něj stal mohutný paprsek, jenž všechno zaplavil světlem.

Protože jsem se nemohl dívat přímo do světla, otočil jsem se tak, abych viděl siluetu zesnulého, který se do něj díval bez nejmenších potíží.

Opět jsem vnímal jeho myšlenky a pocity. Světlo ho naplňovalo nepředstavitelnou láskou a klidem. Když se ho tyto pocity úplně zmocnily, jeho vědomí se tak rozšířilo, že byl schopen vidět svůj život z neuvěřitelně širokého hlediska.

Okamžitě viděl své narození a jednotlivé detaily svého dětství.

Narodil se jako John Donald Williams, jeho otec byl duševně zaostalý a matka se mu nevěnovala, neboť se příliš zabývala společenskými záležitostmi. On sám byl v dětství plný zloby a nesouhlasu a stal se hloubavým člověkem, který se snažil světu dokázat, že je géniem, jenž dokáže zvládnout vědu a matematiku. Ve dvaadvaceti letech obdržel doktorát ve fyzice a posléze přednášel na čtyřech významných univerzitách, než začal pracovat na ministerstvu obrany, odkud později odešel do jakési důležité korporace.

Do posledního zaměstnání se vrhl s takovou vervou, že úplně zapomněl na své zdraví. Po letech sedavého života a nepravidelné stravy se dověděl, že má chronickou srdeční vadu. Jeho snaha svůj zdravotní stav zlepšit příliš agresivním cvičením se mu stala osudnou. Zemřel ve věku osmapadesáti let.

V tomto bodě se Williamsovo vědomí změnilo a on si začal vyčítat, jakým způsobem žil. Uvědomil si, že jeho dětství a rodina jen posílily jeho vrozené sklony k elitářství. Jeho hlavním nástrojem bylo zesměšňování a kritizování schopností a osobností druhých. Ale teď si uvědomil, že v jeho životě byla spousta učitelů,

kteří by mu byli pomohli překonat jeho nejistotu. Všichni se objevili v ten pravý čas, aby mu ukázali jiný způsob, ale on je naprosto ignoroval.

Místo toho šel slepě za svou omezenou vizí až do samého konce. Dostal všechna znamení k tomu, aby si pečlivěji volil své zaměstnání, aby zpomalil. Jeho výzkum nových technologií v sobě skrýval mnohá nebezpečí, o kterých odmítal přemýšlet. Dovolil svým zaměstnavatelům, aby ho krmili novými teoriemi a dokonce neznámými fyzikálními principy, aniž se kdy tázal po jejich původu. Tento proces fungoval a to bylo vše, co ho zajímalo, neboť to vedlo k úspěchu, vděčnosti a uznání. A nyní podlehl své potřebě být uznáván... znovu. Můj Bože, říkal si, selhal jsem stejně jako předtím.

V mysli se náhle přenesl do jiné doby, do své dřívější existence. Byl ve vojenském táboře v Appalačských horách v devatenáctém století. Ve velkém stanu se několik mužů sklánělo nad mapou.

Lampy vrhaly mihotavé stíny na stěny. Všichni přítomní důstojníci došli k jednohlasnému závěru: neexistovala už žádná naděje na mír. Válka byla nevyhnutelná a praktické válečné principy diktovaly zaútočit, a to rychle.

Jako jeden ze dvou hlavních generálových poradců byl Williams nucen souhlasit s ostatními. Říkal si, že nemá na vybranou, nesouhlas by ukončil jeho kariéru. Kromě toho by ostatní nepřesvědčil, ani kdyby chtěl. Věděl, že k útoku dojde a že to bude pravděpodobně poslední velká bitva ve válce proti Indiánům.

Poradu přerušil strážný přinášející generálovi zprávu. Chtěla prý s ním mluvit jakási žena. Oknem stanu viděl Williams křehkou, asi třicetiletou bělošku, v jejíž tváři byl patrný výraz zoufalství. Později se dověděl, že to byla dcera misionáře, která přišla generála informovat o novém mírovém návrhu Indiánů, jež s velkým rizikem pomohla osobně vypracovat.

Ale generál s ní odmítl mluvit a když na něho pak z venku křičela, nechal ji vyvést z tábora, aniž se dověděl, co mu vlastně chtěla říci a aniž se to chtěl dovědět.

Williams opět mlčel. Uvědomoval si, že jeho velitel je pod velkým tlakem, neboť již slíbil, že celá oblast bude otevřena ekonomickému rozvoji. Válka byla nutná, jestliže mělo dojít k uskutečnění vizí politiků a jejich spojenců. Nebylo v jejich zájmu dovolit farmářům a Indiánům, aby si vytvořili vlastní kulturu. Podle jejich názoru musela být budoucnost utvářena a manipulována v zájmu těch, kteří zajišťují bezpečnost a prosperitu světa. Bylo by děsivé a naprosto nezodpovědné nechat rozhodování na obyčejných lidech.

Williams věděl, že válka potěší železniční a uhelné barony a právě vznikající skupinu naftařů a že zajistí také jeho vlastní budoucnost. Stačilo jen mlčet a neprotestovat. A tak se podrobil, byť s tajným nesouhlasem - na rozdíl od generálova druhého pobočníka. Williams si vzpomněl, jak se tehdy díval na svého

kolegu, malého, kulhavého muže. Nikdo nevěděl, proč kulhá. Nohu měl v pořádku. Tohle byl klasický kýval a nohsled. Dobře věděl, co mají za lubem tajné kartely, a moc se mu to líbilo, obdivoval se tomu a chtěl se celé jejich hry zúčastnit. A bylo tu ještě něco.

Tento muž, stejně jako generál a ostatní, se Indiánů bál a chtěl je odstranit nejen proto, že nesouhlasili s rozvojem industriálního hospodářství, které hrozilo, že zamoří jejich zemi. Vojáci a obchodníci měli strach z něčeho hlubšího, z jakési děsivé a transformativní myšlenky, kterou znalo jen několik starých šamanů, ale která prostupovala celou indiánskou kulturu a nutila vetřelce, aby se změnili, aby si připomněli jinou vizi budoucnosti.

Williams se dověděl, že dcera misionáře zorganizovala setkání velkých náčelníků, aby se dohodli a našli společný jazyk, kterým by vysvětlili své hodnoty světu, jenž se proti nim rychle obracel.

V hloubi duše Williams věděl, že měla být vyslechnuta, ale nakonec mlčel a generál jediným rychlým kývnutím hlavy zmařil možnost usmíření a dal rozkaz k bitvě. Zatímco jsme se dívali, Williams si v mysli vybavil jakousi rokli v hlubokých lesích, kde mělo dojít k rozhodujícímu boji. Jezdeckto se hnalo do údolí přes hřeben kopce. Indiáni se postavili na odpor a útočili na jezdeckto z útesů po obou stranách. Nedaleko se mezi kameny krčil nějaký velký muž a žena. Muž, mladý student ekonomie a asistent Kongresu, který měl akci pozorovat, byl vyděšen, když zjistil, že se dostal do tak bezprostřední blízkosti bitvy. Bylo to špatné, velice špatné. Jeho oborem byla ekonomie, o násilí nic nevěděl. Přišel s přesvědčením, že běloši a Indiáni nemusejí žít v nepřátelství, že hospodářský rozvoj v této oblasti lze přizpůsobit a začlenit do obou kultur.

Vedle něho byla ona mladá žena, kterou jsme viděli přijít za generálem. Ted' se cítila opuštěná a zrazená. Věděla, že její snaha mohla přinést pozitivní výsledky, kdyby ti, kteří měli moc, byli ochotni vyslechnout, co se dá ještě udělat. Přesto si řekla, že se nevzdá, dokud všechno neskončí. Stále si opakovala, „To lze napravit! To lze napravit!“

Vtom z kopce nad nimi zaútočili dva vojáci proti jedinému Indiánovi. Snažil jsem se ho poznat a nakonec jsem si uvědomil, že je to ten rozzlobený náčelník, kterého jsem viděl ve své vizi, když jsem hovořil s Davidem, týž náčelník, který tak vehementně odmítal myšlenky bílé ženy. Viděl jsem, jak se rychle otočil a vystřelil šíp do hrudi jednoho ze svých pronásledovatelů. Druhý voják seskočil z koně a vrhl se na něj. Oba zuřivě zápasili, až nakonec vojákův nůž zajel hluboko do Indiánova hrdla. Po zemi tekla krev.

Když to zděšený ekonom viděl, snažil se přemluvit ženu, aby s ním utekla, ale ta mu posunkem naznačila, aby tam zůstal a uklidnil se. Williams poprvé zahlédl starého

šamana vedle stromu v jejich blízkostí, šamanovo tělo světélkovalo a střídavě se ztrácelo a znovu objevovalo. V tom okamžiku se další eskadrona přelila přes návrší a začala střílet hlava nehlava. Kulky zasáhly jak ženu, tak muže. Starý Indián tam stál vzdorovitě a s úsměvem. I jeho zabili.

V tu chvíli se Williamsova pozornost přenesla na kopec, z něhož bylo vidět celou scénu. Nějaký muž odtamtud sledoval bitvu.

Měl na sobě jelenicové kalhoty a vedl mula, byl to nějaký horal.

Otočil se zády k bitvě a začal sestupovat z kopce opačným směrem, kolem jezírka a vodopádů, až nakonec zmizel z dohledu. Byl jsem ohromen: bitva se odehrála přímo tady, v tomto údolí, jižně od vodopádů.

Když jsem se opět vrátil k Williamsovi, právě znovu prožíval hrůzu krveprolití a nenávisti. Uvědomoval si, že jeho neochota jednat během indiánských válek vytvořila podmínky a vzbudila naděje jeho posledního života, ale stejně jako předtím, nebyl ochoten se probudit. Znovu se setkal s vyslancem Kongresu, který byl zabit společně s mladou ženou, a přesto si nevzpomněl na jejich poslání. Williams se chtěl setkat s mladším mužem na vrcholu kopce mezi velkými stromy, kde se měl jeho přítel probudit a jít hledat šest dalších do údolí, aby vytvořili skupinu sedmi. Tato skupina pak měla pomoci překonat Strach.

Pod vlivem této myšlenky si začal vybavovat hlubší vzpomínky. Strach je velkým nepřítelem člověka po celou dobu dlouhé a komplikované historie lidstva, zdálo se, že si Williams uvědomuje, že se dnešní kultura polarizuje a dává mocným tohoto světa poslední příležitost chopit se moci a využít nových technologií k vlastním cílům.

Williams se svíjel bolestí. Věděl, že je velmi důležité, aby se skupina sedmi sešla. Historie je na takové skupiny připravena, ale jedině když se jich vytvoří dostatečné množství a když dostatečné množství lidí pochopí Strach, bude překonána polarizace a ukončeny experimenty v údolí.

Velmi pomalu jsem si začal uvědomovat, že jsem opět uprostřed měkkého, bílého světla. Williamsovy vize skončily a jak on, tak ostatní bytosti zmizely. Rychle jsem se pohyboval nazpět, což mi způsobilo závrat'.

Všiml jsem si, že Wil stojí vedle mě.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. „Kam odešel?“

„Nevím,“ odpověděl.

„Co se s ním dělo?“

„Prožíval Rekapitulaci života.“

Kývl jsem hlavou.

„Uvědomuješ si, co to je?“ zeptal se.

„Jo,“ kývl jsem. „Vím, že lidé, kteří se dostali na pokraj smrti, často tvrdí, že

se jim v tom okamžiku promítl před očima celý jejich život. To máš na mysli?“ Wil vypadal zamyšleně. „Ano, ale zvýšené uvědomování si tohoto procesu má velký vliv na naši kulturu. Je to součástí vyšší perspektivy, kterou nám poskytuje poznání posmrtného života. Tisíce lidí měly takové zážitky a jak se o jejich příbězích hovoří, realita této Rekapitulace života se stává součástí našeho běžného chápání. Víme, že se po smrti musíme znovu podívat na celý svůj život, a bude nás trápit každá promarněná příležitost, každý případ, kdy jsme nebyli schopni nebo ochotni jednat. Toto poznání posiluje naše odhodlání věnovat pozornost každé intuitivní představě, která nás napadne, a snažit se ji udržet v mysli. Žijeme život mnohem vědoměji. Nechceme promarnit ani jedinou důležitou událost. Chceme se vyhnout bolestnému zjištění, že jsme něco pokazili, že jsme neučinili správné rozhodnutí.“

Wil se náhle odmlčel a naklonil hlavu, jako by něco slyšel.

Vtom jsem ucítil další šok v solárním plexu a uslyšel opět ten disonantní hukot. Za několik okamžiků zvuk ustal.

Wil se rozhlížel kolem. Bílé světlo protínaly chvějivé přerušované pruhy šedi.

„Ať už je to cokoli, ovlivňuje to i tuto dimenzi!“ řekl. „Nevím, zda si dokážeme udržet své vibrace.“

Zatímco jsme čekali, šedé pruhy se postupně začaly ztrácet a neporušené bílé pozadí se vrátilo.

„Vzpomeň si na varování před novou technologií v Devátém poznání,“ dodal Wil, „a na Williamsovu poznámku o těch, kteří žijí ve Strachu a snaží se tuto technologii ovládat.“

„Co má znamenat jeho zmínka o skupině sedmi, která se má vrátit?“ zeptal jsem se.

„A co ty jeho vize tohoto údolí z devatenáctého století? Wile, já jsem je také viděl. Co podle tvého názoru znamenají?“

Wil se teď tvářil vážněji. „Myslím, že tohle vše máme vidět.“

A myslím, že ty jsi jedním z té skupiny.“

Náhle se znovu ozval známý hukot.

„Williams řekl, že nejdříve musíme pochopit tento Strach,“ zdůraznil Wil, „abychom jej mohli překonat. A právě to musíme udělat teď, musíme najít nějaký způsob, jak tento Strach pochopit.“

Wil ještě ani nedomluvil, když mi celým tělem pronikl ohlušující zvuk a odhodil mě dozadu. Wil se po mně natáhl, viděl jsem jeho tvář zkresleně a nejasně. Snažil jsem se chytit ho za ruku, ale najednou mi zmizel a já padal uprostřed víření barev do hlubin.

PŘEKONÁNÍ STRACHU

Poté, co závrat' ustoupila, uvědomil jsem si, že jsem opět u vodopádů. Pod kamenným převisem přede mnou ležel můj batoh, byl přesně tam, kam jsem jej předtím položil. Rozhlédl jsem se kolem: nikde ani stopa po Wilovi. Co se stalo? Kam šel?

Podle mých hodiněk neuplynula ani hodina od té doby, kdy jsme vstoupili do druhé dimenze. Když jsem o celém zážitku přemýšlel, překvapilo mě, jakou lásku a klid jsem pociťoval a jak málo strachu - alespoň do této chvíle. Nyní mi všechno kolem připadalo šedé a tlumené.

Když jsem unaveně zvedl batoh, pocítil jsem jakýsi strach. Protože jsem se na otevřeném prostranství mezi balvany cítil příliš nechráněný, rozhodl jsem se, že zamířím do kopců na jihu a tam se rozhodnu, co podniknu. Když jsem přešel vrchol prvního kopce, uviděl jsem nějakého malého, asi padesátiletého muže. Měl zrzavé vlasy, řídkou bradku a sportovní oblek. Než jsem se stačil schovat, muž mě zahlédl a vydal se ke mně.

Když ke mně došel, nejistě se usmál a řekl: „Myslím, že jsem zabloudil. Mohl byste mi poradit, jak se dostanu zpátky do města?“

Vysvětlil jsem mu, aby šel na jih až k řece a pak podél ní na západ až ke stanici Lesní správy.

Uklidnil se. „Jižně odtud jsem potkal nějakou ženu, která mi řekla, jak se dostanu zpátky, ale musel jsem někde špatně odbočit.

Jdete také do města?“

Ve výrazu jeho tváře jsem postřehl smutek a zlost.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Hledám jednu přítelkyni. Jak vypadala ta žena, kterou jste potkal?“

„Měla světlé vlasy a jasné oči,“ odpověděl. „Mluvila rychle. Přeslechl jsem její jméno. Jak se jmenuje vaše přítelkyně?“

„Charlene Billingsová. Můžete mi o té ženě povědět ještě něco jiného?“

„Mluvila o Národním parku a měl jsem dojem, že patří mezi ty hledačské typy, kteří se tu poslední dobou potloukají. Ale nejsem si jistý. Radila mi, abych opustil údolí. Říkala, že se musí vrátit pro své věci a že pak také odejde. Myslila si, že je tu něco v nepořádku a že všichni jsou v nebezpečí. Chovala se záhadně. Upřímně řečeno moc jsem jí nerozuměl.“ Z jeho tónu jsem vycítil, že je zvyklý mluvit přímo. Co nejpřátelštěji jsem řekl: „Vypadá to, že ta žena, se kterou jste mluvil, by mohla být má přítelkyně. Kde přesně jste ji potkal?“

Ukázal na jih a vysvětloval, že ji potkal asi tři čtvrtě kilometru odtud. Byla sama a šla na jihovýchod.

„Půjdu s vámi až k prameni,“ řekl jsem.

Zvedl jsem svůj batoh a když jsme vyrazili, muž se mě zeptal:

„Jestliže to byla vaše přítelkyně, kam myslíte, že asi šla?“

„Nevím.“

„Možná do nějakého mystického prostoru. Hledala utopii.“ Cynicky se usmíval. Uvědomil jsem si, že si mě dobírá. „Možná,“ řekl jsem. „Vy nevěříte v možnost utopie?“

„Ovšemže ne. Je to neolitické myšlení. Příliš naivní.“

Podíval jsem se na něho unaveně a snažil se rozhovor ukončit.

„To je otázka názoru.“

Zasmál se. „Ne, to je fakt. Žádná utopie nepřijde. Všechno jde od deseti k pěti. Hospodářství se začíná vymykat kontrole a nakonec všechno vybuchne.“

„Proč si to myslíte?“

„Je to jednoduchá otázka demografie. Po větší část tohoto století byla v západních zemích početná střední vrstva, vrstva, která propagovala řád a rozum a věřila, že ekonomický systém bude spravedlivý.

Ale tento systém se dnes začíná hroutit. Je to vidět všude. Stále méně lidí v náš systém věří a stále méně lidí dodržuje pravidla.

A to proto, že střední vrstva zaniká. Technický pokrok snižuje hodnotu práce a rozděluje společnost na dvě skupiny: majetné a nemajetné. Přidejte k tomu selhání školství a uvidíte rozsah celého problému.“

„To zní dost cynicky,“ řekl jsem.

„Je to realistické. Je to fakt. Pro většinu lidí je stále obtížnější přežít. Viděl jste výsledky průzkumů stresu? Příliš napětí. Nikdo se necítí bezpečný a to nejhorší ještě ani nazačalo. Lidí na světě přibývá a s rozvojem techniky se ještě zvětší propast mezi vzdělanými a nevzdělanými. Majetní budou stále více ovládat světové hospodářství, zatímco nemajetní se obrátí k drogám a zločinnosti.

A co si myslíte, že se stane v nevyvinutých zemích?“ pokračoval. „Už dnes je velká část Středního Východu a Afriky v rukou náboženských fundamentalistů, jejichž cílem je zničit organizovanou civilizaci, kterou považují za ďábelské impérium a kterou chtějí nahradit jakousi perverzní teokracií, kde budou mít náboženští vůdci neomezenou moc odsoudit k smrti kdekoli na světě každého, koho považují za kacíře. Kdo by souhlasil s takovým masakrováním ve jménu duchovnosti? A přesto je takových lidí stále víc. Například v Číně dodnes zabíjejí novorozence ženského pohlaví.

Věřil byste tomu?

Říkám vám: zákon a pořádek a úcta k lidskému životu jsou na ústupu. Mentalita světa degeneruje v mentalitu lůzy. A tento svět plný nenávisti a pomstychtivosti vedou prohnání šarlatáni, a je pravděpodobně už příliš pozdě něco změnit. Ale víte co? Nikoho to opravdu nezajímá. Nikoho! Politikové nic nedělají. Jediné, co je zajímavé,

je zachování své osobní moci. Svět se mění příliš rychle.

Nikdo nestačí držet krok a proto se všichni snaží urvat, co mohou, dokud není pozdě. Tento postoj proniká celou naší civilizací a všemi obory lidské činnosti.“

Nadechl se a podíval se na mě. Zastavil jsem se na vrcholu kopce a pozoroval zapadající slunce. Naše pohledy se setkaly. Uvědomil si, že se nechal strhnout svou tirádou a v tu chvíli mi připadal velmi známý. Řekl jsem mu své jméno a on se představil jako

Joel Lipscomb. Dlouho jsme se dívali jeden na druhého, ale zdálo se, že mě nepoznává. Proč jsme se potkali v tomto údolí?

Jakmile jsem tu otázku zformuloval, okamžitě jsem znal odpověď. Joel Lipscomb vyjadřoval vizi Strachu, o kterém mluvil Williams. Po zádech mi proběhl mráz. Tohle vše se mělo stát.

„Skutečně si myslíte, že všechno je tak strašné?“ zeptal jsem se.

„Ovšem,“ odpověděl. „Jsem novinář a vidím to všude ve své profesi. Dříve jsme jako novináři dodržovali určité zásady slušnosti. Ale s tím je konec. Dnes je všechno jen senzacechtivost. Nikdo už nehledá pravdu. Novináři se honí za poslední senzační událostí a proto hledají jakoukoli špínu, kterou mohou kde vyhrabat.

I když má nějaké nařčení logické vysvětlení, stejně se o tom píše, neboť to zvyšuje prodej novin. Ve světě otupělých a pološilných lidí, lze prodat jen neuvěřitelné. Je škoda, že tento druh žurnalistiky se neustále rozšiřuje. Mladý novinář chápe, že chce-li přežít, musí se té hry zúčastnit. Když to neudělá, je s ním konec, a to vede k úmyslnému falšování informací. Děje se to každý den.“

Šli jsme na jih, dolů po kamenitém svahu.

„V ostatních profesích je to stejné,“ pokračoval Joel. „Podívejte se na právníky. Možná že v minulosti to povolání něco znamenalo, možná že účastníci právního procesu sdíleli úctu k pravdě a spravedlnosti. Ale s tím je konec. Podívejte se na nedávné slavné procesy přenášené televizí. Právníci dnes dělají, co mohou, aby podkopali spravedlnost, když nemají důkazy, snaží se přesvědčit porotce, aby věřili hypotetickým tvrzením - která, jak sami dobře vědí, jsou nepravdivá jen proto, aby někoho osvobodili. A ostatní právníci s touto taktikou souhlasí, jako by to byla běžná praxe, kterou lze ospravedlnit v rámci našeho právního systému, což ovšem není pravda.

V našem právním systému má každý právo na spravedlivý proces. Povinností právníků je zaručit spravedlivé řízení, nikoli překrucovat pravdu a podkopávat spravedlnost jen proto, aby byl jejich klient osvobozen za každou cenu. Díky televizi jsme viděli, čím tyto zkorumpované praktiky jsou: vhodným prostředkem ke zlepšení profesionální pověsti právníků, aby si mohli účtovat vyšší honoráře. Právníci si mohou dovolit být tak bezostyšní proto, že vědí, že to nikoho nezajímá, a v tom se

zřejmě nemýlí. Všichni ostatní dělají totéž.

Snažíme se všechno urychlit a maximalizovat krátkodobé zisky, místo abychom plánovali dlouhodobě, neboť v hloubi duše, ať už vědomě nebo nevědomě, víme, že náš úspěch nemůže mít dlouhé trvání. A děláme to, i když musíme zklamat něčí důvěru, a snažíme se dosáhnout svého cíle na úkor druhých.

Velmi brzy budou zničeny všechny základní předpoklady a zásady, které drží naši civilizaci pohromadě. Představte si, co se stane, až nezaměstnanost v našich městech překročí určitou úroveň.

Zločinnost už se vymkla kontrole. Policisté přestanou riskovat svůj život pro veřejnost, kterou nic nezajímá. Proč chodit dvakrát týdně k soudu a nechat se vyslýchat právníky, které pravda stejně nezajímá, proč se svíjet bolestí, zatímco krvácíte v nějaké temné uličce, když nikoho nic nezajímá? Je lepší zavřít oči a odsloužit si v tichosti svých dvacet let a občas třeba i přijmout nějaký ten úplatek.

A tak je to všude. Existuje něco, co to může změnit?“

Odmlčel se a já se na něho podíval.

„Myslím, že věříte, že přijde nějaká duchovní renesance, která tohle všechno změní.“ řekl.

„V to zajisté doufám.“

Přešel přes padlý strom, aby mě dohonil. „Poslyšte,“ pokračoval, „nějaký čas jsem tomuhle duchovnímu žvanění věřil, věřil jsem v myšlenku cíle, osudu a všech Poznání. Dokonce jsem si všiml několika zajímavých koincidencí ve svém životě. Ale pak jsem pochopil, že je to všechno nesmysl. Lidská mysl si může představit všechno možné, dokonce si ani neuvědomujeme, že to děláme. Když se nad tím zamyslíte, pochopíte, že všechny tyhle řeči o duchovnosti jsou jen podivínskou retorikou.“ Chtěl jsem mu oponovat, ale pak jsem si to rozmyslil. Intuice mi napověděla, abych ho nejdříve vyslechl.

„Jo,“ souhlasil jsem. „Někdy to tak vypadá.“

„Přemýšlejte například o tom, co se vypráví o tomto údolí,“ pokračoval. „A právě takové nesmysly jsem dříve poslouchal. Tohle je obyčejné údolí plné stromů a keřů jako každé jiné.“ Položil ruku na velký strom, který jsme právě míjeli. „Myslíte, že tenhle Národní park přežije? Na to zapomeňte. Když vezmete v úvahu, jak lidé znečišťují oceány a celý ekosystém, jakou spoustu dřeva konzumují, uvědomíte si, že tohle údolí se stane smetištěm jako všechno ostatní. Stromy dnes nikoho nezajímají. Proč si může stát dovolit stavět tady silnice za peníze daňových poplatníků a pak prodávat dřevo pod tržní cenou? Jak to, že si může dovolit vyměňovat ty nejkrásnější oblasti za oblasti zničené jen proto, aby udělal radost mocným korporacím?“

Pravděpodobně si myslíte, že se v tomhle údolí odehrává něco mystického. A proč ne? Každému by se líbilo, kdyby se tu něco takového opravdu dělo, zejména když vezmeme v úvahu stále klesající kvalitu života. Ale skutečnost je taková, že se tu nic ezoterického neděje. Jsme jen zvířata, bytosti natolik inteligentní a nešťastné, abychom si uvědomili, že žijeme a umřeme, aniž kdy pochopíme smysl života. Můžeme předstírat a přát si všechno, co chceme, ale základním existenciálním faktem zůstává - že nic pochopit nemůžeme.“

Opět jsem se na něho podíval. „Nevěříte v žádný druh duchovnosti?“

Zasmál se. „Jestliže existuje Bůh, musí to být nesmírně krutý

Bůh. Není možné, že na světě působí nějaká duchovní síla! Jak by to bylo možné?

Podívejte se na náš svět. Jaký Bůh by mohl stvořit tak krutý svět, kde děti umírají následkem zemětřesení, nesmýšlného zločinu a hladovění, zatímco restaurace vyhazují tuny jídla každý den?“

Pak dodal: „Možná že to tak má být. Možná že je to Boží úmysl. Možná že zastánci teorie ‚konce času‘ mají pravdu. Domnívají se, že život a historie jsou jen zkouškou víry, aby se ukázalo, kdo si zaslouží být spasen a kdo ne. Tito učenci věří, že je to Boží plán, jehož cílem je zničit civilizaci a oddělit věřící od nevěřících.“ Pokusil se usmát, ale když se opět ponořil do svých myšlenek, úsměv se rychle vytratil.

Pak přidal, aby se mnou udržel krok. Právě jsme přicházeli na louku, odkud jsem asi půl kilometru před námi viděl strom vran.

„Víte vůbec, co si tito učenci opravdu myslí, že se děje?“ zeptal se. „Před několika lety jsem o nich dělal studii, jsou fascinující.“

„Skutečně?“ řekl jsem a kývl hlavou, aby pokračoval.

„Studují proroctví skrytá v Bibli, zejména v Apokalypse. Věří, že žijeme v době, které říkají poslední dny, v době, kdy se všechna proroctví naplní. V podstatě věří, že dozrál čas, aby se vrátil Kristus a na Zemi bylo nastoleno Království nebeské. Ale než k tomu dojde, země musí projít řadou válek, přírodních katastrof a dalších apokalyptických událostí předpovězených v Bibli. Tito učenci znají všechny předpovědi a proto velmi pozorně sledují světové dění a čekají na každou příští událost.“

„Co je ta příští událost?“ zeptal jsem se.

„Mírová dohoda na Středním Východě, která umožní přestavbu jeruzalémského chrámu. Potom dojde k hromadnému nanebevzetí, při kterém budou skuteční věřící odnášeni do nebe.“

Zastavil jsem se a podíval se na něho. „Domnívají se, že tito lidé začnou mizet?“

„Ano, tak je to psáno v Bibli. Pak přijde sedm let utrpení pro všechny, kteří zůstali na Zemi. Všechno se má rozpadnout: ohromná zemětřesení zničí hospodářství,

oceány vystoupí z břehů a zničí mnoho měst, pak přijdou povstání, zločin a všechno ostatní. Potom se objeví nějaký politik, pravděpodobně v Evropě, který navrhne plán obnovy, pokud mu ovšem bude dána veškerá moc.

Součástí takového plánu bude centralizovaný elektronický systém, který bude koordinovat obchod na celém světě. Aby se toho však někdo mohl zúčastnit a aby mohl využívat moderní automatizace, bude muset složit přísahu věrnosti tomuto vůdci a nechat si voperovat do ruky elektronický implantát, skrze který bude dokumentována veškerá ekonomická aktivita.

Tento Antikrist nejdříve chrání Izrael a pomáhá při dosažení mírové dohody, teprve pak zaútočí, čímž vyvolá třetí světovou válku, do které budou postupně zataženy islámské národy, Rusko a nakonec Čína. Podle těchto proroctví těsně před pádem Izraele sestoupí na Zemi Boží andělé, vyhrají válku a nastolí duchovní utopii, která bude trvat tisíc let.“

Odkášlal si a podíval se na mě. „Jděte se podívat do nějakého knihkupectví s náboženskou literaturou a rozhlédněte se kolem, police jsou plné komentářů a románů o těchto proroctvích a stále nové knihy se vydávají.“

„Myslíte, že tito učenci mají pravdu?“ zeptal jsem se.

„Nemyslím. Jediné proroctví, které se v tomto světě naplňuje je lidská chamtivost a zkaženost. Je možné, že přijde nějaký diktátor a chopí se moci, ale jedině proto, aby využil všeobecného chaosu ve svůj prospěch.“

„Myslíte, že se to stane?“

„To nevím, ale mohu vám říct jedno. Jestliže i nadále bude ubývat středních vrstev, jestliže chudí budou chudnout a ve městech bude přibývat zločinnosti, která se začne rozšiřovat i na předměstí, a jestliže kromě toho všeho dojde k řadě velkých přírodních katastrof a celé hospodářství se na čas zhroutí, budou ulice našich měst plné tlup hladových marodérů okrádajících lidi a vyvolávajících všeobecnou paniku. Když se pak objeví někdo, kdo navrhne nějaké řešení a slíbí, že všechno uvede do pořádku, a bude žádat, abychom se vzdali některých občanských svobod, nepochybuji o tom, že to uděláme.“

Zastavili jsme se a napili se vody z mé polní lahve. Asi padesát metrů před námi stál strom vran. Našpicoval jsem uši, v dálce jsem zaslechl slabý disonantní hukot. Joel mě soustředěně pozoroval. „Co to slyšíte?“

Otočil jsem se k němu. „Je to takový podivný zvuk, jakýsi hukot, který poslední dobou slyšíme. Myslím, že je to nějaký experiment.“

„Jaký experiment? Kdo jej provádí? Jak to že ten zvuk neslyším?“

Chtěl jsem mu vysvětlit víc, když vtom nás vyrušil jiný zvuk.

Pozorně jsme poslouchali.

„Je to nějaké auto,“ řekl jsem.

Ze západu se k nám přibližovaly dva šedé džípy. Schovali jsme se za vysoké křoví, zatímco džípy projely asi sto metrů od nás, aniž zastavily. Jely na jihovýchod, stejnou cestou jako ten první.

„To se mi nelíbí,“ mračil se Joel. „Kdo to byl?“

„Nebyla to Lesní správa, ale nikdo jiný tu nesmí jezdit. Myslím, že to byli lidé, kteří mají něco společného s tím experimentem.“

Joel vypadal vyděšeně.

„Jestli chcete,“ řekl jsem, „můžete jít do města kratší cestou.

Jděte na jihozápad, tam k tomu vzdálenému návrší. Asi kilometr odtud dojdete k řece, a když půjdete podél ní na západ, dojdete do města. Myslím, že se tam dostanete před soumrakem.“

„A vy tam nejdete?“

„Ted' ne. Jdu k řece a tam budu chvíli čekat na svou přítelkyni.“

Joel sraštil čelo. „Ti lidé by nemohli dělat žádné experimenty bez vědomí Lesní správy.“

„To vím.“

„Asi s tím nic nemůžete dělat, že ano? Bude to něco velkého.“

Neodpověděl jsem, žaludek se mi sevřel strachem.

Joel chvíli poslouchal a pak se rychlým krokem vydal do údolí. Jednou se ještě otočil a kývl hlavou.

Díval jsem se za ním, dokud nepřešel louku a nezmizel v lese na druhé straně. Pak jsem vykročil na jih a opět přemýšlel o Charlene. Co tam asi dělala? A kam šla? Neměl jsem žádné odpovědi.

Asi za třicet minut jsem dorazil k řece. Slunce skryly mraky na západním obzoru a soumrak vrhal na lesy zlověstný šedý stín. Byl jsem unavený a špinavý a uvědomoval si, že rozhovor s Joelem a objevení džípů mi zhoršily náladu. Měl jsem ted' snad dost důkazů, abych se obrátil na úřady, možná že bych tím Charlene pomohl nejlépe. Napadlo mě několik možností, z nichž všechny byly důvodem, abych se vrátil do města.

Les na mé straně řeky byl řídký, a tak jsem se rozhodl, že se přebrodím na protější břeh, ačkoli jsem věděl, že je to soukromý pozemek.

Jakmile jsem byl na druhé straně, uslyšel jsem další džíp a začal jsem utíkat.

Patnáct metrů za řekou se zvedala kamenitá vyvýšenina. Rychle jsem vylezl nahoru a přidal do kroku, pak jsem sklouzl na hromadu velkých kamenů, které jsem chtěl přeskočít.

Když jsem dopadl na horní kámen, začal se sesouvat, podrazil mi nohy a celá hromada se dala do pohybu. Spadl jsem do jakési strouhy. Několik kamenů asi metr v průměru

se valilo přímo na mou hrud'. Stačil jsem se jen otočit na levý bok a zvednout ruce, ale věděl jsem, že nemohu uniknout.

Pak jsem koutkem oka zahlédl jakousi mlhavou bílou formu, která se postavila přede mě. Najednou mě napadlo, že se mi kameny nějakým způsobem vyhnou. Zavřel jsem oči a

slyšel, jak dopadají po obou stranách kolem mě. Pomalu jsem oči otevřel, setřel si z tváře hlínu a štěrk a podíval se skrze prach. Kameny ležely úhledně naskládané vedle mě. Jak se to mohlo stát? Co byla ta bílá forma?

Chvíli jsem se rozhlížel a náhle jsem za jedním kamenem zaslechl slabý zvuk.

Vylezlo odtamtud malé rysí mládě a dívalo se mi přímo do očí. Věděl jsem, že je dost velké, aby uteklo, ale ono tam stálo a zíralo na mě.

Sílící zvuk přibližujícího se auta nakonec mládě zahnal do lesa.

Vyskočil jsem a běžel několik metrů, než jsem nešikovně dopadl na další kámen.

Ucítil jsem pulzující bolest v levé noze. Spadl jsem na zem a odplazil se těch několik posledních metrů do lesa mezi stromy. Převalil jsem se za ohromný dub, auto zatím přijelo k řece, tam na několik minut zpomalilo a nakonec zamířilo na jihovýchod.

S bušícím srdcem jsem se posadil a zul si botu, abych se podíval na kotník. Ten už začal otékat. Proč tohle? Když jsem se otočil, abych nohu natáhl, uviděl jsem nějakou ženu, která mě pozorovala ze vzdálenosti asi deseti metrů. Ztuhl jsem, když se ke mně začala přibližovat.

„Jste v pořádku?“ zeptala se starostlivým, ale opatrným hlasem. Byla to vysoká, asi čtyřicetiletá snědá žena a měla na sobě tepláky a tenisky. Prameny černých vlasů jí vlály ve větru. V ruce držela malý zelený chlebník.

„Seděla jsem tu a viděla vás padat,“ řekla. „Jsem lékařka. Chcete, abych se vám na tu nohu podívala?“

„To bych byl rád,“ kývl jsem a nemohl uvěřit té shodě okolností.

Klekla si vedle mne a jemně nohou pohnula, zatímco se nepřestávala dívat k řece.

„Jste tu sám?“

Řekl jsem jí, že hledám Charlene, ale o ničem jiném jsem se nezmínil. Odpověděla, že neviděla nikoho, kdo by odpovídal tomu popisu. Když se po několika minutách hovoru představila jako

Maya Ponderová, byl jsem přesvědčen, že je naprosto důvěryhodná. Řekl jsem jí, jak se jmenuji a kde bydlím.

„Já jsem z Asheville, ale několik kilometrů odtud máme s partnerem kliniku. Je úplně nová. Také vlastníme patnáct hektarů hned tady vedle Národního parku,“ vysvětlovala a ukázala na místo, kde jsme seděli. „A dalších patnáct hektarů na tom kopci jižně odtud.“

Vyndal jsem z batohu polní lahev.

„Chcete se napít?“ zeptal jsem se.

„Ne, děkuji, ještě trochu vody mám.“ Vyndala svou vlastní lahev a odšroubovala uzávěr. Ale místo aby se napila, namočila malý ručník a zabalila mi nohu, zkřivil jsem tvář bolestí.

Pak se mi podívala do očí a řekla: „Máte vyvrtnutý kotník.“

„Je to vážné?“ zeptal jsem se.

Zaváhala: „Co myslíte?“

„Nevím. Zkusím se postavit.“

Chtěl jsem vstát, ale zadržela mě. „Počkejte,“ zarazila mě. „Než se pokusíte vstát, analyzujte svůj postoj. Jak vážně si myslíte, že jste zraněn.“

„Co tím myslíte?“

„Chci tím říct, že doba potřebná k uzdravení velmi často závisí na tom, co si myslí sám pacient, nikoli já.“

Podíval jsem se na kotník. „Myslím, že je to dost špatné. Jestliže ano, budu se nějak muset dostat do města.“

„A co potom?“

„Nevím. Nebudu-li schopen chůze, budu muset najít někoho jiného, aby našel

Charlene.“

„Víte proč se vám to stalo?“

„Ne, co na tom záleží?“

„Protože váš postoj k tomu, proč k úrazu došlo, velmi často ovlivňuje vaše uzdravení.“

Pozorně jsem se na ni podíval a uvědomil si, že se bráním.

Část mého já mi říkala, že na takový rozhovor nemám teď čas.

Zdál se mi příliš osobní. Přestože hukot už přestal, musel jsem předpokládat, že experiment pokračuje. Všechno mi připadalo nebezpečné a byla už skoro tma... a Charlene mohla mít problémy.

Také jsem měl hluboký pocit viny vůči Maye. Proč jsem se cítil vinen? Snažil jsem se toho pocitu zbavit.

„Na jaký obor lékařství se specializujete?“ zeptal jsem se a trochu se napil vody.

Usmála se a poprvé jsem ucítil, že se její energie zvýšila. Začala mi také důvěřovat.

„Dovolte mi, abych vám vysvětlila, na jaký obor se specializuji,“ řekla. „Lékařská věda se mění, a to velmi rychle. Dnes už nepovažujeme tělo za stroj, jehož součásti se opotřebovávají a časem se musí vyměnit. Začínáme si uvědomovat, že naše tělesné zdraví je do velké míry závislé na našich duševních procesech: na tom, jak se díváme na život a zejména na sebe, a to jak na vědomé, tak na nevědomé úrovni. Je to zásadní změna. Tradiční názor považoval lékaře za odborníka a léčitele, a

pacienta za pasivního příjemce, který doufá, že lékař všechno zná. Dnes však víme, že vnitřní postoj pacienta je rozhodující. Klíčovými faktory jsou strach a stres a způsob, jakým je zvládáme. Občas si svůj strach uvědomujeme, ale velmi často jej potlačujeme.

Tohle je hrdinský, chlapský postoj: popírat problém, odsunout jej stranou nebo si vymyslet nějaký hrdinský program. Jestliže takový postoj zaujmeme, strach nás bude užírat nevědomě. Pozitivní postoj je velmi důležitý pro zachování zdraví, ale musí být vědomý a láskyplný.

Jsem přesvědčená, že naše nevyslovené obavy blokují proudění energie v našem těle a právě tyto bloky nám způsobují problémy. Strach a obavy se projevují stále silněji, dokud se jimi nezačneme zabývat.

Tělesné problémy jsou posledním stadiem. Zablokovanou energií bychom se měli zabývat preventivně, než dojde k onemocnění.“

„Takže vy věříte, že všem nemocem lze preventivně zabránit nebo že je lze vyléčit?“

„Ano, věřím. Různí lidé se dožijí různého věku, což pravděpodobně záleží na Stvořiteli, ale nikdo nemusí být nemocný a nemusí mít tolik úrazů.“

„Vy se tedy domníváte, že se to týká úrazu, jako je například můj výron, stejně jako nemocí?“

Usmála se: „Ano, tak je tomu v mnoha případech.“

Byl jsem zmaten. „Poslyšte, právě teď na tohle nemám čas.“

Mám opravdovou starost o svou přítelkyni. Něco musím udělat!“

„To je mi jasné, ale nemyslím, že tenhle rozhovor bude trvat dlouho. Budete-li pospíchat a ignorovat, co vám vysvětluji, nemusíte pochopit význam této zřejmé koincidence.“ Podívala se na mě, aby se přesvědčila, zda jsem pochopil její narážku na Rukopis.

„Víte o Celestinských poznáních?“ zeptal jsem se.

Přikývla.

„Co přesně bych měl podle vašeho názoru dělat?“

„Znám velmi účinnou techniku: snažte se rozpomenout na své myšlenky těsně před zdravotním problémem - ve vašem případě před vyvrtnutím kotníku. O čem jste přemýšlel? Jaký strach vám tento problém odhaluje?“

Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem odpověděl: „Měl jsem strach, cítil jsem se nejistý. Situace v tomto údolí mi připadala mnohem hrozivější, než jsem myslel. Báł jsem se, že ji nezvládnou. Na druhé straně jsem věděl, že Charlene potřebuje pomoc. Byl jsem zmatený a nevěděl, co dělat.“

„A tak jste si vyvrtnul kotník?“

Naklonil jsem se k ní. „Chcete mi snad tvrdit, že jsem se úmyslně snažil vyhnout nějaké akci? Není to příliš jednoduché?“

„To musíte vědět vy, ne já. Ale velmi často to jednoduché je.

Kromě toho je důležité neztrácet čas obhajováním nebo dokazováním. Jen o tom přemýšlejte. Snažte se vzpomenout si, odkud váš problém přišel. Pokuste se na to přijít sám.“

„A jak to mám udělat?“

„Musíte uklidnit svou mysl a přijmout tu informaci.“

„Intuitivně?“

„Intuitivně, skrze modlitbu nebo jakýmkoli způsobem, který vám vyhovuje.“

Opět jsem se bránil, nebyl jsem si jistý, zda jsem schopen uvolnit se. Nakonec jsem zavřel oči, na okamžik jsem přestal přemýšlet a pak mě začaly napadat vzpomínky na Wila a na předešlý den.

Nechal jsem je přicházet a vyčistil svou mysl. Okamžitě jsem viděl sám sebe ve věku deseti let, jak kulhám z fotbalového hřiště a předstírám, že se mi něco stalo. Ano! napadlo mě. Dělal jsem to, simuloval jsem výrony, abych se vyhnul nějakému jednání pod tlakem. Dávno jsem na to zapomněl! Uvědomil jsem si, že jsem to pak dělal dost často v různých situacích. Jak jsem o tom přemýšlel, vybavila se mi další vzpomínka: bylo to v jiné době, pracoval jsem v temném, svíčkou osvětleném pokoji, byl jsem sebevědomý, arogantní a impulzivní, najednou se rozletěly dveře a něco mě celého vyděšeného někam táhlo.

Otevřel jsem oči a podíval se na Mayu. „Možná že jsem na něco přišel.“

Vyprávěl jsem jí o své první vzpomínce, ale druhá byla příliš nejasná, a tak jsem se o ní nezmínil.

Maya se zeptala: „Co si o tom myslíte?“

„Nevím. Zdálo se mi, že jsem si kotník vyvrtnul náhodou. Nechce se mi věřit, že by to bylo zapříčiněno nějakou potřebou vyhnout se této situaci. A kromě toho jsem byl mnohokrát v horších situacích a kotník jsem si nevyvrtnul. Proč se to stalo teď?“

Vypadala zamyšleně. „Kdo ví? Možná že je čas, abyste tomuto svému návyku porozuměl. Úrazy, nemoci, léčení, to vše je mnohem tajemnější, než jsme si kdy představovali. Věřím, že máme neobjevenou schopnost ovlivňovat, co se nám v budoucnosti stane včetně onemocnění - ale to záleží na každém z nás.

To, že jsem vám neřekla, jak vážně jste zraněn, bylo úmyslné.

My lékaři si uvědomujeme, že musíme dávat své posudky velmi opatrně. Během let se veřejnost naučila lékaře téměř zbožňovat a když lékař něco prohlásí, pacient má tendenci bezvýhradně tomu věřit. Venkovští lékaři v dřívějších dobách si to uvědomovali a proto záměrně malovali situaci s přehnaným optimismem. Jestliže lékař řekl, že se pacient uzdraví, pacient se na tuto představu upnul a opravdu se uzdravil. Později však lékaři došli k názoru, že pacient má právo znát objektivní lékařský posudek.

Naneštěstí se někdy stává, že když se pacient doví, že jeho nemoc je smrtelná, okamžitě zemře. Dnes víme, že s takovými diagnózami musíme být velmi opatrní, protože si uvědomujeme sílu lidské mysli. Tuto sílu chceme soustředit pozitivním směrem. Lidské tělo je schopné zázračné regenerace. Některé tělesné orgány, které byly v minulosti považovány za materiální formy, jsou ve skutečnosti energetické systémy, které jsou schopné rychlé transformace. Četl jste výsledky posledních výzkumů vlivu modlitby na lidskou mysl? Skutečnost, že duchovní vizualizace se dnes vědecky potvrzuje, naprosto podryvá náš starý materialistický model léčení. Dnes musíme vypracovat nový model.“

Na chvíli se odmlčela, nalila trochu vody na ručník na mém kotníku a pak pokračovala: „Myslím, že prvním krokem je rozpoznat strach, s nímž je náš zdravotní problém spojen, to odstraňuje energetické bloky v těle a umožňuje vědomé léčení. Dalším krokem je soustředit na tyto bloky veškerou energii.“

Chtěl jsem se zeptat, jak se to dělá, ale zastavila mě. „Snažte se zvýšit svou energii, jak nejvíce můžete.“

Začal jsem pozorovat krásu svého okolí, soustředil se na své vnitřní duchovní spojení a snažil se vyvolat zvýšený pocit lásky.

Barvy se začaly vyjasňovat a všechno jsem začal vnímat ostřeji. Cítil jsem, že i ona zvyšuje svou energii.

Když jsem cítil, že se mé vibrace zvýšily na nejvyšší možnou úroveň, podíval jsem se na ni.

Usmála se na mě. „A nyní můžete soustředit energii na svůj blok.“

„Jak se to dělá?“ zeptal jsem se.

„Soustřed'te se na svou bolest. Proto ji cítíte.“

„Cože? Neměl bych se naopak bolesti zbavit?“

„To jsme si bohužel vždycky mysli, ale bolest je ve skutečnosti signálem.“

„Signálem?“

„Ano,“ řekla a stiskla několik míst na mé noze. „Jak to bolí?“

„Je to pulzující bolest, ale není to tak strašné.“

Sundala mi z kotníku ručník. „Soustřed'te pozornost na svou bolest a snažte se ji cítit co možno nejostřeji. Určete její přesné místo.“

„To vím. Je to v kotníku.“

„Ano, ale kotník je velký. Kde přesně bolest cítíte?“

Zkoumal jsem pulzování. Měla pravdu. Identifikoval jsem bolest příliš obecně v celém kotníku. Ale když jsem natáhl nohu, cítil jsem bolest jen v levé horní části.

„Už jsem to našel,“ řekl jsem.

„Nyní se na to místo soustřed'te. Soustřed'te se na něj celou svou bytostí.“

Několik minut jsem mlčel. Úplně jsem se na to místo soustředil. Všiml jsem si, že všechny ostatní tělesné vjemy - dýchání, pozice rukou a nohou, lepkavý pot na krku

- ustoupily do pozadí.

„Vnímejte pouze bolest,“ řekla.

„Dobře,“ řekl jsem. „Vnímám ji.“

„Co se s ní děje?“

„Pořád ji cítím, ale změnila se. Je teplejší, není tak otravná, spíš jako lechtání.“ Jak jsem mluvil, bolest se opět vrátila.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že bolest má ještě další funkci kromě toho, že nás upozorňuje, že je něco v nepořádku. Je možné, že nám přesně ukazuje, kde je problém, takže ji můžeme sledovat jako signální světlo a soustředit se na přesné místo. Je to, jako by bolest a naše pozornost nemohly být zároveň ve stejném místě. Samozřejmě že v případě silné bolesti můžeme užít anestetik, i když si myslím, že je dobré určitou bolest si ponechat, abychom jí mohli užít jako signálu.“

Odmlčela se a podívala se na mě.

„A co teď?“ zeptal jsem se.

„Nyní vědomě přeneste vyšší boží energii do místa, kde cítíte bolest, a představujte si, jak láska obnovuje fungování buněk.“

Zíral jsme na ni.

„Zkuste to,“ řekla. „Obnovte své vnitřní spojení. Povedu vás.“

Když jsem byl připraven, kývl jsem hlavou.

„Vnímejte bolest celou svou bytostí,“ začala, „a nyní si představujte, jak vaše láska přichází přímo do jádra bolesti a zvyšuje energii atomů v tom místě.“

Představujte si, jak se atomy mění v čistou energii, která je jejich optimálním stavem. Vnímejte palčivý pocit, zatímco se vibrace v tom bodě zvyšuje.“

Pak se na minutu odmlčela a znovu pokračovala. „Aniž změníte ohnisko soustředění, začněte si představovat, jak se energie pohybuje vzhůru vašima nohama... do boků... do břicha a hrudi... a nakonec do krku a hlavy. Vnímejte, jak se celé vaše tělo chvěje vyššími vibracemi. Představujte si, jak všechny vaše orgány fungují s optimální účinností.“

Přesně jsem se řídil jejími instrukcemi a za několik minut jsem se cítil lehčí a energizovanější. Udržoval jsem se v tom stavu po dobu asi deseti minut a pak jsem otevřel oči a podíval se na Mayu.

Maya s baterkou v ruce stavěla můj stan na plochem místě mezi dvěma borovicemi.

„Cítíte se lépe?“ zeptala se.

Kývl jsem hlavou.

„Rozumíte tomu procesu?“

„Myslím, že ano. Přenesl jsem do místa bolesti energii.“

„Správně, ale to, co jsme dělali předtím, bylo stejně důležité. Začínáte tím, že se snažíte najít smysl zranění nebo nemoci, že se snažíte najít nějaký strach, který se projevuje v těle a působí vám problémy. To odstraňuje bloky a otvírá cestu vaší vizualizaci.

Když jste uvolnil zablokovanou energii, můžete užít bolesti jako signálu a zvýšit vibraci v té části a pak v celém těle. Ale najít původ strachu je životně důležité. Je-li původ nemoci nebo úrazu velmi hluboký, často je třeba hypnózy nebo odborného léčení.“

Řekl jsem jí o své představě, v níž jsem viděl, jak se rozletěly nějaké dveře a někdo mě někam odtáhl.

Vypadala zamyšleně. „Někdy je příčina zablokované energie v dávné minulosti. Ale když ji zkoumáte a odhalujete strach, který vás brzdí, obvykle lépe pochopíte, kdo jste a co je smyslem vaší existence na Zemi. A to připravuje půdu pro poslední - a já věřím, že pro ten nejdůležitější - krok v procesu léčení. Nejdůležitější je dívat se dostatečně hluboko, abyste se rozpomenul, jak chcete se svým životem naložit. Ke skutečnému vyléčení dochází, když si dovedeme představit novou vzrušující budoucnost. Inspirace udržuje naše zdraví. Lidé se nevyléčí proto, aby se dívali více na televizi.“

Chvíli jsem se na ni díval a pak jsem řekl: „Tvrдила jste, že také modlitba je účinná. Jak se nejlépe modlíme za někoho, komu není dobře?“

„Na to se stále ještě snažíme přijít. Bude to mít něco společného s procesem vysílání energie a lásky z božího zdroje člověku, kterému chceme pomoci, a zároveň s tím, že si představujeme, že si ten člověk vzpomene, co chce v životě vykonat. Někdy si takový člověk uvědomí, že je na čase přejít do vyšší dimenze. Je-li tomu tak, musíme to přijmout.“

Maya už postavila stan a dodala: „Nesmíte však zapomínat, že proces, který doporučuji, je třeba spojit s nejlepšími metodami tradičního lékařství. Kdybychom byli blízko mé kliniky, vzala bych vás tam a důkladně bych vás prohlédla, ale protože tomu tak není, navrhuji, abyste tu přes noc zůstal. Bude lepší, když se nebudete příliš pohybovat.“

Pak zapálila můj butanový vaříč a postavila na něj plechovku zeleninové polévky. „Teď pojedu zpátky do města. Potřebuji sehnat dlahu na váš kotník a ještě nějaké další věci a zítra se na vás přijdu podívat. Přivezu také vysílačku pro případ, že bychom potřebovali přivolat pomoc.“

Kývl jsem hlavou.

Přelila vodu ze své polní lahve do mé a podívala se na mě. Za jejími zády mizely poslední červánky.

„Říkala jste, že vaše klinika je tu někde blízko?“ zeptal jsem se.

„Je to asi sedm kilometrů na jih,“ odpověděla, „na druhé straně toho návrší, ale z té strany je údolí nepřístupné. Jedinou cestou je hlavní silnice na jih od města.“

„Jak to že jste tu byla?“

Usmála se a vypadala trochu rozpačitě. „Je to legrační. Včera v noci se mi zdálo, že jedu do údolí, a dnes ráno jsem se rozhodla, že to vážně udělám. Poslední dobou jsem tvrdě pracovala a potřebovala jsem nějaký čas, abych mohla přemýšlet o tom, co vlastně na klinice dělám. Můj partner a já máme spoustu zkušeností s alternativním léčením, čínskou medicínou a bylinami, ale zároveň máme na počítači ty nejlepší informace z tradičního lékařství.

O takové klinice jsem snila léta.“

Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala: „Než jste se tu ukázal, seděla jsem támhle a byla jsem nabitá energií. Zdálo se mi, že vidím celý svůj život, každý zážitek, který jsem prožila od svého dětství až do dnešního dne. Byl to nejživější zážitek šestého poznání, jaký jsem kdy měla.

Všechny ty události byly přípravou. Když jsem byla malá, má matka zápasila s chronickou nemocí, ale nikdy se nepokusila sama se léčit. V té době toho lékaři moc nevěděli, ale její pasivní přístup mě vždycky rozčiloval a tak jsem se začala zajímat o všechny nové informace týkající se diety, vitamínů, stresu, meditace a snažila se ji přesvědčit, aby se aktivně léčila. V mládí jsem se rozhodovala, zda se stanu farářkou nebo lékařkou. Bylo to, jako bych byla posedlá touhou zjistit, jak využít poznání a víry, jak změnit budoucnost a jak léčit.

A můj otec, pokračovala, to byl zvláštní člověk. Pracoval v biologickém výzkumu, ale nikdy nic nevysvětloval jinde než ve svých vědeckých studiích. Říkal tomu „čistý výzkum,“. Jeho spolupracovníci ho považovali za boha. Byl naprosto nedostupný, byl nejvyšší autoritou. Teprve když zemřel na rakovinu, pochopila jsem, čím se zabýval - zkoumal imunitní systém a zejména to, jak na tento systém působí zájem o život.

Byl prvním, kdo si uvědomoval tuto souvislost, a to dnes výzkum potvrzuje. A přesto jsem s ním o tom nikdy nemluvila. Zpočátku jsem nemohla pochopit, proč jsem se narodila takovému otci. Ale nakonec jsem si uvědomila, že moji rodiče mají tu správnou kombinaci vlastností a zájmů, aby inspirovali můj vlastní vývoj. Proto jsem s nimi v dětství chtěla být. Když jsem se dívala na svou matku, uvědomila jsem si, že každý člověk na sebe musí vzít odpovědnost za své vlastní léčení. Nelze to přenechat druhým.

Podstatou léčení je překonání strachu ze života - strachu, kterému se vyhýbáme - a nalezení vlastní inspirace, vlastní vize budoucnosti.

Od otce jsem se naučila, že lékařství musí brát v úvahu intuici a vize pacientů.

Lékaři musí vystoupit ze svých vzdušných zámků. Vliv těchto dvou lidí mě přiměl hledat nový model lékařství: model založený na pacientově schopnosti řídit svůj život a dostat se na správnou cestu. Tím vším chci říct, že si v hloubi duše uvědomujeme, jak se podílet na vlastním léčení, jak duševně, tak tělesně. Můžeme se naučit utvářet svou vyšší, ideálnější budoucnost a až se to naučíme, začnou se dít zázraky.“

Vstala a podívala se na můj kotník. „A teď už půjdu,“ řekla.

„Kotník si nenamáhejte. Potřebujete naprostý klid. Vráťím se ráno.“

Vypadal jsem asi vystrašeně, protože si opět klekla a položila mi obě ruce na kotník. „Nemějte strach,“ usmála se. „Soustředíte-li dostatečné množství energie, neexistuje nic, co by se nedalo vyléčit

- ani nenávist nebo válka. Jde jen o to sjednotit se se správnou vizí.“ Jemně mě poklepala na nohu. „Tohle vyléčíme! Tohle vyléčíme!“

Znovu se usmála, otočila se a odešla.

Náhle jsem na ni chtěl zavolat a říci jí všechno, co jsem prožil v té druhé dimenzi, a všechno, co jsem věděl o Strachu a o skupině sedmi, kteří se vrátí, ale místo toho jsem mlčel, neboť mě přemohla únava, a jen jsem se za ní díval, jak se ztrácí mezi stromy.

Zítرا bude také čas, řekl jsem si... neboť jsem věděl přesně, kdo ta žena je.

ROZPOMÍNÁNÍ

Následujícího rána mě probudil pronikavý křik sokola vysoko na obloze. Několik minut jsem pozorně poslouchal a představoval si jeho vznešený let. Ještě jednou zakřičel a pak ztichl. Rychle jsem si sedl a podíval se ven ze stanu. Bylo zataženo, ale teplo, a vrcholky stromů se nakláněly v mírném větru.

Vyndal jsem z batohu obvaz a velmi opatrně si zavázal kotník, necítil jsem skoro žádnou bolest. Pak jsem vylezl ze stanu a postavil se. Po chvíli jsem přesunul váhu celého těla na zraněnou nohu a udělal pokusný krok. Kotník mi připadal slabý, ale i když jsem trochu kulhal, zdálo se, že mě udrží. Pomohla mi Maya, nebo jsem se neporanil tak vážně? Nevěděl jsem.

Vyndal jsem z batohu čisté šaty, pak jsem ze země posbíral špinavé nádoby a opatrně šel k řece. Když jsem našel místo, kde mě nebylo vidět, svlékl jsem se a vstoupil do vody, byla chladná a osvěžující. Ležel jsem tam a na nic nemyslel, pozoroval jsem listy nad hlavou a snažil se zbavit strachu.

Najednou se mi začal vybavovat sen z předešlé noci. Seděl jsem na kameni... něco se dělo... byl tam Wil... a ostatní. Nejasně jsem viděl pole modré a jantarové barvy.

Ještě chvíli jsem se snažil, ale nemohl jsem si už na nic vzpomenout.

Když jsem z krabičky vyndával mýdlo, všiml jsem si, že stromy a keře kolem mě jsou

jasnější. Skutečnost, že jsem si vzpomněl na svůj sen, nějakým záhadným způsobem zvýšila mou energii. Cítil jsem se lehčí, rychle jsem se vykoupal a umyl nádobí, pak jsem si uvědomil, že velký kámen po mé pravé ruce vypadá jako kámen, na kterém jsem seděl ve snu. Dobře jsem si jej prohlédl. Byl plochý, měl asi tři metry v průměru a jeho barva i tvar vypadaly také stejně.

Během několika minut jsem složil stan, sbalil své věci a ukryl je pod spadané větve. Pak jsem se vrátil ke kameni, sedl si a snažil se vybavit si modré pole a přesné místo, kde byl v mém snu

Wil. Stál vlevo za mnou. V tu chvíli jsem uviděl jasný obraz jeho tváře, jako na fotografii. Udržoval jsem v mysli všechny detaily a obklopil obraz modrým polem.

O několik vteřin později jsem pocítil podivný tlak v žaludku a pak už jsem jen letěl barevným tunelem. Když jsem se zastavil, všechno kolem mě bylo světle modré a zářivé a Wil stál vedle mne.

„Díky Bohu že ses vrátil!“ řekl a přistoupil blíže. „Stal ses tak hustým, že jsem tě nemohl najít.“

„Co se stalo předtím?“ zeptal jsem se. „Proč ten hukot tak zesílil?“

„Nevím.“

„Kde jsme teď?“

„Je to úroveň, na které se odehrávají sny.“

Podíval jsem se do té modři. Nic se nehýbalo. „Ty jsi tu už někdy byl?“

„Ano, byl jsem tu před tím, než jsem tě našel u vodopádů, ačkoli tehdy jsem nevěděl proč.“

Chvíli jsme oba zkoumali naše okolí, pak se Wil zeptal: „Co se ti stalo, když ses vrátil?“

Vzrušeně jsem mu začal všechno vyprávět, začal jsem Joelovou předpovědí ekologického a občanského zhroucení. Wil soustředěně poslouchal, aby mu nic neuniklo.

„Joel mluvil o Strachu,“ poznamenal.

Kývl jsem hlavou. „Také si to myslím. Domníváš se, že se všechno, o čem mluvil, skutečně děje?“ zeptal jsem se.

„Za nejhorší považuji skutečnost, že je mnoho lidí, kteří tomu začínají věřit.“

Vzpomeň si, co říká Deváté poznání. Pokračující duchovní renesance bude muset překonat polarizaci Strachu.“

Podíval jsem se na Wila. „Potkal jsem ještě někoho jiného, jednu ženu.“

Wil pozorně naslouchal, když jsem mu vyprávěl o svém setkání s Mayou a zejména o svém zranění a Mayině způsobu léčení.

Když jsem skončil, Wil se zahleděl do dálky a přemýšlel.

„Myslím, že Maya je ta žena z Williamsovy vize,“ dodal jsem.

„Ta žena, která chtěla zabránit válce s Indiány.“

„Možná že její způsob léčení je klíčem k tomu, jak překonat Strach,“ poznamenal Wil.

Kývnutím hlavy jsem mu naznačil, aby pokračoval.

„To všechno je naprosto srozumitelné,“ řekl. „Podívej se, co se už stalo. Přišel jsi sem hledat Charlene a potkal jsi Davida, který ti řekl, že Desáté poznání pojednává o lepším pochopení duchovní renesance odehrávající se na Zemi, o pochopení našeho vztahu k posmrtné dimenzi. Tvrdil, že toto Poznání se týká objasnění povahy intuicí, jejich udržování v naší mysli a hlubšího pochopení naší synchronické cesty.“

Když ses naučil udržovat své intuice, našel jsi mě u vodopádů a já jsem ti potvrdil, že udržování intuicí je operativním způsobem v posmrtné dimenzi a že se k této dimenzi lidé přibližují. Krátce potom jsme pozorovali rekapitulaci Williamsova života, jeho utrpení pramenící z jeho neschopnosti rozpomenout se na něco, co chtěl udělat - totiž sejít se s jistou skupinou lidí a pomoci překonat Strach, který brzdí naše duchovní probuzení.

Pak jsi potkal ženu, která zasvětila svůj život léčení. Její způsob léčení spočívá v tom, že usnadňuje lidem odstraňovat zablokovaný strach tím, že jim pomáhá rozpomenout se, proč jsou na Zemi. Toto rozpomínání musí být klíčem.“

Náhly pohyb zaujal naši pozornost. Asi třicet metrů od nás se začala vytvářet další skupina duší.

„Jsou tu pravděpodobně proto, aby někomu pomohly s jeho sny,“ řekl Wil.

Podíval jsem se na něho, „Tyto duše nám pomáhají snít?“

„Ano, v jistém smyslu. Když se ti včera zdál tvůj sen, byly tu nějaké jiné duše.“

„Jak ses dověděl o mém snu?“

„Když jsi by vržen zpět do materiální dimenze, snažil jsem se tě najít, ale nedařilo se mi to. Pak jsem začal vidět tvou tvář a přišel jsem do tohoto místa. Když jsem tu byl předtím, dobře jsem nechápal, co se děje, ale teď si myslím, že už rozumím tomu, co se děje, když sníme.“

Nerozuměl jsem mu.

Wil ukázal na duše. „Je zřejmé, že se to všechno odehrává synchronicky. Tyto bytosti sem přišly stejně jako já shodou okolností a teď pravděpodobně čekají, aby viděly, kdo se objeví v jejich snícím těle.“

Hukot zesílil a já nemohl odpovědět. Byl jsem zmatený. Wil mně opět položil ruku na záda. „Zůstaň tu se mnou!“ řekl. „Musíme to z nějakého důvodu vidět.“

Snažil jsem se pročistit si hlavu a pak jsem si všiml, jak se v prostoru vedle duší začíná materializovat nějaká forma. Zpočátku jsem si myslil, že se objevují další

duše, ale pak jsem si uvědomil, že tato nová forma je mnohem větší než cokoli, co jsem dosud viděl: před námi se promítala celá scéna, něco jako hologram, zároveň s postavami, dějištěm i dialogy. Uprostřed stál jakýsi muž, který mi byl povědomý. Po chvíli jsem si uvědomil, že to je Joel.

Zatímco jsme scénu sledovali, děj se začal rozvíjet jako filmová zápletka. V hlavě jsem ještě neměl jasno a dobře jsem nechápal, co se děje. Jak děj pokračoval a dialog se stával intenzivnějším, duše se přiblížily k Joelovi. Po několika minutách drama skončilo a všechno zmizelo.

„Co se tu dělo?“ zeptal jsem se.

„Muži uprostřed scény se zdál sen,“ odpověděl Wil.

„Byl to Joel, ten novinář, o kterém jsem ti vyprávěl,“ řekl jsem.

Wil se ke mně překvapeně otočil. „Jseš si jistý?“

„Ano.“

„Rozuměl jsi tomu snu, který se mu právě zdál?“

„Nerozuměl. Co se stalo?“

„Byl to sen o válce. Muž prchal z nějakého města, kolem něho padaly bomby a on se snažil zachránit si život. Když se mu podařilo uniknout a dostat se na jakousi horu, odkud se díval dolů na město, vzpomněl si, že se měl setkat se skupinou vojáků, kterým měl předat tajnou součást účinné zbraně, která by vyřadila z činnosti nepřátelské síly. S hrůzou si uvědomil, že protože to neudělal, vojáci a celé město bylo nyní před jeho očima systematicky ničeno.“

„Zlý sen,“ řekl jsem.

„Ano, ale má smysl. Když se nám něco zdá, podvědomě přecházíme na tuto úroveň snů, kde nám pomáhají ostatní duše. Nezapomínej, jakou funkci mají sny: ukazují nám, jak zvládat naše současné životní situace. Sedmé poznání nás učí interpretovat sny tím, že je srovnáme se svou současnou životní situací.“

Podíval jsem se na Wila. „Ale jakou roli v tom hrají duše?“

Vtom jsme se začali opět pohybovat. Wil mi držel ruku na zádech. Když jsme se zastavili, světlo se měnilo v tmavě zelenou barvu, ale kolem nás se pohybovaly krásné vlny jantarové žluti. Jak mile jsem se pozorně soustředil, jantarové vlny se změnilly v jednotlivé duše.

Podíval jsem se na Wila, který měl v tváři šťastný úsměv. Atmosféra tohoto místa byla radostnější. Jak jsem scénu pozoroval, několik duší před námi utvořilo skupinu. Měly široké a usměvavé obličejy, i když bylo obtížné soustředit se na ně.

„Jsou tak láskyplné,“ řekl jsem.

„Snaž se od nich něco naučit,“ poradil mi Wil.

Když jsem se na duše s tímto úmyslem pozorně díval, uvědomil jsem si, že mají

určitou spojitost s Mayou. Byly nadšené jejím nedávným sebepoznáním, zejména tím, že pochopila, jakým způsobem ji matka a otec připravili na život. Jako by věděly, že Maya prožila úplnou rekapitulaci svého života, jak o tom pojednává Šesté poznání, a že se brzy rozpomene, proč se narodila.

Podíval jsem se na Wila, který mi potvrdil, že obrazy také vidí.

V tu chvíli jsem opět slyšel známý hukot, žaludek se mi stáhl.

Wil mi pevně svíral ramena. Když zvuk ustal, mé vibrace rychle klesly a já se snažil otevřít svou mysl a spojit se s energií duší, abych posílil energii vlastní.

K mému překvapení se mi duše před očima rozmazaly a vzdálily se dvakrát tak daleko, než byly předtím.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Snažil ses s nimi spojit, abys zvýšil svou vlastní energii,“ odpověděl Wil, „místo aby ses soustředil do svého nitra a spojil se přímo s Boží energií. Také jsem to jednou udělal. Duše ti nedovolí, aby sis je pletl s Božím zdrojem. Vědí, že to nepomáhá tvému vývoji.“

Soustředil jsem se do svého nitra a energie se mi vrátila. „Jak je dostaneme zpátky?“ zeptal jsem se.

Jakmile jsem promluvil, duše se vrátily tam, kde byly předtím.

Pohlédli jsme s Wilem jeden na druhého a on se pak začal dívat soustředěně a překvapeně na skupinu duší.

„Co vidíš?“ zeptal jsem se.

Kývl hlavou směrem k nim, aniž je přestal sledovat, a já se na ně také soustředil a snažil se něco se od nich dovědět. Za několik vteřin jsem uviděl Mayu. Byla obklopená zelenou barvou. Rysy její tváře se trochu změnily a jasně zářily, ale já si byl naprosto jistý, že je to ona. Když jsem se soustředil na její tvář, objevil se před námi holografický obraz - obraz Mayi v době války z devatenáctého století, stála v nějaké chatě a vzrušeně hovořila s několika dalšími lidmi o ukončení války. Zdálo se, že si uvědomuje, že dosáhnout něčeho takového lze jedině tehdy, když si vzpomeneme, jak nabýt energie. Věřila, že to lze udělat, jedině když se spojí vhodní lidé, kteří mají společný cíl.

Nejpozornější byl jakýsi mladý muž v krásných šatech. Poznal jsem, že to byl ten velký muž, který s ní byl později zabit. Děj se rychle přenesl k jejímu neúspěšnému pokusu setkat se s generálem a pak do divočiny, kde ona i mladý muž zahynuli.

Pozorovali jsme ji, jak se po smrti probudila v posmrtné dimenzi, kde zrekapitulovala celý svůj život a zhržila se, jak naivně se snažila ukončit válku.

Věděla, že mnoho jiných mělo pravdu: čas k tomu ještě nenazrál. Lidé nevěděli dost o posmrtné dimenzi, aby byli něčeho takového schopni. Ještě ne.

Po rekapitulaci svého života přešla do zeleného prostředí, kde ji obklopila táž

skupina duší, která stála teď před námi. Všechny duše měly ve tváři stejný výraz. Na určité úrovni, pod svými individuálními rysy, se všechny podobaly Maye.

Podíval jsem se tázavě na Wila.

„Tohle je její skupina duší,“ řekl.

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Je to skupina duší, které mají podobnou vibraci,“ vysvětloval vzrušeně. „Je to dokonale srozumitelné. Na jedné své cestě, než jsem tě našel, jsem se setkal s jinou skupinou, která vypadala jako ty. Myslím, že to byla tvá skupina.“

Než jsem mohl odpovědět, všiml jsem si jakéhosi pohybu uvnitř skupiny před námi. Opět se začal objevovat obraz Mayi.

Byla stále obklopena svou skupinou v zeleném prostředí, ale zdálo se, že stojí před ostrým bílým světlem, podobným světlu, které jsme již viděli při rekapitulaci Williamsova života. Uvědomovala si, že se děje něco velmi důležitého. Její schopnost pohybovat se v posmrtné dimenzi se snížila a její pozornost se začala opět soustřeďovat na Zemi. Viděla, jak její matka, která se právě vdala, sedí na verandě a přemýšlí o tom, zda je dost zdravá, aby mohla mít dítě.

Maya si začala uvědomovat, jakého pokroku by dosáhla, kdyby se měla narodit této matce. Žena si dělala velké starosti o své vlastní zdraví, což by velmi brzy přiblížilo problematiku zdraví mysli dítěte. Bylo by to ideální místo pro rozvinutí zájmu o lékařství a léčení a kdyby vyrostla s touto ženou získala by mnohem víc než rozumové, teoretické znalosti, nepotvrzené praktickou životní zkušeností. Maya si uvědomovala, že ona sama má tendenci dívat se na život nerealisticky a reagovat impulzivně a že za to už draze zaplatila. To by se již neopakovalo, zvláště díky nevědomým vzpomínkám na to, co se stalo v devatenáctém století, které jí připomínaly, aby byla velmi opatrná. Ne, postupovala by mnohem rozvážněji, více by se izolovala a prostředí vytvořené touto ženou by bylo ideální.

Wil se na mě podíval. „Sledujeme, co se stalo, když začala přemýšlet o svém současném životě.“

Maya si nyní představovala, jak by se mohl vyvíjet její vztah k matce. Žila by v přítomnosti matčiny negativity, obav a tendencí obviňovat lékaře, což by probudilo její zájem o vztah mezi myslí a tělem a o pacientovu zodpovědnost za léčení, a poučila by matku, která by se pak aktivně podílela na svém vyléčení. Její matka by byla jejím prvním pacientem a později hlavním přívržencem vynikajícím příkladem blahodárného vlivu nového lékařství.

Maya teď soustředila svou pozornost na svého otce, který seděl vedle ženy na houpačce. Občas se ho žena na něco zeptala a on jí odpověděl jednou větou. Nechtělo se mu mluvit, chtěl jen sedět a přemýšlet. Jeho mysl doslova přetékala výzkumnými možnostmi a exotickými biologickými otázkami, které nikdy nebyly položeny

- zejména otázkami vlivu inspirace na imunitní systém. Maya si uvědomovala přednost jeho rezervovanosti. S ním by byla schopna překonat svou tendenci k sebeklamu, musela by od samého začátku myslet realisticky sama za sebe. Nakonec by s otcem mohla komunikovat na vědecké bázi a on by jí poskytl množství technických informací, které by jí pomohly zdokonalit její nové metody.

Uvědomila si také, že její narození těmto rodičům by bylo výhodné i pro ně. Zatímco by stimulovali její zájem o léčení, ona by jim byla také nápomocná: matce by pomáhala přijmout zodpovědnost za její léčení a otci překonat jeho sklony skrývat se před druhými a žít jen sám se sebou.

Zatímco jsme pozorovali, její vize se přenesla do dětství. Viděla velké množství lidí, kteří se objevovali v jejím životě v pravý čas, aby stimulovali její vývoj. Na lékařské fakultě se setkala s těmi pravými pacienty a lékaři, kteří probudili její zájem o alternativní metody léčení.

Nyní se její vize přenesla do doby, kdy se setkala se svým lékařským partnerem a vypracovala nový model léčení. Pak odhalila ještě něco jiného: bude pomáhat globálnějším osvětlení. Viděli jsme, jak objevila Celestinská poznání a jak se spojila s jednou z mnoha nezávislých skupin, které se začnou vytvářet na celém světě. Tyto skupiny se rozpomenou, čím jsou na vyšší úrovni, a pomohou překonat polarizaci Strachu.

Viděli jsme, jak hovoří s nějakým mužem. Byl to muž velké, atletické postavy a měl na sobě vojenskou uniformu. S překvapením jsem si uvědomil, že Maya ví, že to je týž muž, s nímž byla zabita v devatenáctém století. Pozorně jsem se na něho soustředil a byl jsem šokován. Byl to týž muž, kterého jsem viděl v rekapitulaci Williamsova života, byl to jeho kolega, kterého Williams nedokázal probudit. A tady její vize překročila hranice mého chápání a její tělo splynulo s oslnivým světlem v pozadí. Chápal jsem jen, že její osobní vize je součástí širší vize, která obsahovala minulost i budoucnost celého lidstva. Zdálo se, že Maya vidí svůj možný život z hlediska vývoje lidstva. To vše jsem jen cítil, ale neviděl jednotlivé obrazy.

Nakonec její vize skončily a opět jsme ji viděli v zeleném prostředí, uprostřed své skupiny duší. Duše teď pozorovaly jakousi scénu na Zemi. Mayini rodiče se zřejmě opravdu rozhodli zplodit dítě a právě byli uprostřed milostného aktu, který měl zaručit její početí.

Skupina duší, která teď zesílila svou energii, vypadala jako velký zářivý vír jantarově žluté barvy, který čerpal svou intenzitu z jasného světla v pozadí. Sám jsem tu energii cítil, téměř jako orgasmickou úroveň lásky a vibrace. Dole na Zemi se milenecký pár objal a v okamžiku orgasmu do nich ze světla obklopujícího duše a Mayu začala proudit jasně zelená energie. S orgasmickou rychlostí pronikla jejich

těly a osudově spojila vajíčko a spermii.

Viděli jsme okamžik početí a zázračné spojení dvou buněk v jednu. Buňky se zpočátku pomalu a pak rychleji začaly rozdělovat a rozlišovat, až nakonec vytvořily tvar lidského zárodku. Když jsem se díval na Mayu, viděl jsem ji stále nejasněji. A jak zárodek rostl, Maya se mi úplně ztratila. Zůstala jen její skupina duší.

Mohl jsem se dovědět ještě víc, ale ztratil jsem koncentraci a další informace mi unikly. Pak náhle zmizela i skupina duší a my s Wilem jsme zírali jeden na druhého. Zdálo se, že Wil je velmi vzrušený.

„Co jsme to viděli?“ zeptal jsem se.

„Byl to celý proces Mayina zrození do jejího současného života,“ odpověděl Wil, „jak je zachován ve vzpomínkách její skupiny duší. Viděli jsme všechno: jak si uvědomuje své budoucí rodiče, co si myslí, že může dosáhnout, a nakonec způsob, jakým byla vtažena do materiální dimenze v okamžiku početí.“

Kývnutím hlavy jsem Wilovi naznačil, aby pokračoval.

„Milostný akt otvírá bránu z posmrtné dimenze do dimenze pozemské. Skupiny duší jsou ve stavu extrémní, téměř orgasmické lásky, jaké my nejsme schopni. Vyvrcholení pohlavního aktu nám otvírá dveře do posmrtné dimenze a to, co prožíváme jako orgasmus, je jen nahlédnutím do posmrtné úrovně lásky a vibrace, zatímco energie proudí a potenciálně přináší novou duši. Viděli jsme, jak se to děje. Pohlavní spojení je posvátným okamžikem, v němž energie proudí z Nebe na Zemi.“

Kývl jsem hlavou, zatímco jsem přemýšlel o důsledcích toho, co jsme viděli, a pak jsem řekl: „Zdálo se, že Maya ví, jak se bude vyvíjet její život, když se narodí těmto rodičům.“

„Ano, před narozením má každý z nás vizi, která nám ukazuje, jak se bude vyvíjet náš život a jaké budeme mít rodiče, vidíme své tendence k určitým ovládacím dramatům i to, jak tato dramata překonáme právě s těmito rodiči, abychom dosáhli toho, co chceme.“

„Většinu jsem viděl,“ řekl jsem, „ale připadalo mi to divné.“

Z toho, co mi Maya řekla o svém skutečném životě, soudím, že její původní vize byla mnohem lepší než to, co se stalo - například její vztahy k rodičům. Nebyly přesně takové, jak si přála. Její matka jí nikdy nerozuměla a nikdy se nepokusila léčit sama sebe a její otec byl tak rezervovaný a vzdálený, že teprve po jeho smrti zjistila, čím se zabýval.“

„Ale to je dokonale srozumitelné,“ řekl Wil. „Tato vize nám ukazuje, čeho chce naše nejvyšší já v životě dosáhnout, ukazuje nám, jak by se všechno vyvíjelo, kdybychom se řídili svými intuicemi. Skutečnost je pouze přibližnou kopií této vize, je tím nejlepším, čeho můžeme dosáhnout za skutečných okolností. Ale tohle všechno jsou informace Desátého poznání o posmrtné dimenzi, která nám objasňuje naše duchovní

zkušenosti na Zemi, zejména naše vnímání koincidencí a synchronismu.

Říká-li nám nějaký sen nebo intuice, abychom za něčím šli, pak začne docházet k určitým událostem, které nám připadají jako zázračné shody okolností. Cítíme se plni života a vzrušení. Zdá se, že takové události jsou předurčené osudem, jako by se měly stát.

To, co jsme právě viděli, začleňuje tohle všechno do širšího kontextu. Intuice nebo obraz možné budoucnosti je vlastně zábleskem vzpomínky na Vizi zrození, na to, co jsme chtěli udělat se svým životem v tom bodě naší cesty. Možná že to není přesné, neboť člověk má svobodnou vůli, ale když se stane něco, co je velmi blízké naší původní vizi, cítíme se inspirováni, protože si uvědomujeme, že jsme na osudové cestě, kterou jsme vždycky chtěli jít.

„Ale co s tím má společného naše skupina duší?“

„S těmito dušemi jsme spojeni. Tyto duše nás znají. Sdílejí s námi naši Vizi zrození, doprovázejí nás po celý život a zůstávají s námi, když rekapitulujeme všechno, co jsme prožili. Jsou rezervoárem našich vzpomínek a udržují naše vědomí toho, čím jsme, zatímco se vyvíjíme.“

Na okamžik se odmlčel a podíval se mi přímo do očí. „A když jsme v posmrtné dimenzi a jedna z duší se narodí do dimenze materiální, my se k ní chováme stejným způsobem. Staneme se součástí skupiny duší, která ji podporuje.“

„Takže když jsme na Zemi,“ řekl jsem, „naše skupina duší nám dává intuice a vedení?“

„Ne, vůbec ne. Podle toho, co jsem se naučil od skupin duší, s nimiž jsem se setkal, přicházejí intuice a sny z hlubšího spojení s Bohem. Skupiny duší nám jen dodávají energii a povznášejí nás určitým způsobem - způsobem, kterému ještě dobře nerozumím.“

Tím, že nás povznášejí, nám pomáhají rozpomenout se na to, co jsme již znali.“

Byl jsem fascinován. „Takže to vysvětluje, co se dělo s mým a Joelovým snem.“

„Ano. Když máme nějaký sen, spojujeme se se svou skupinou duší a to nám pomáhá rozpomenout se, co jsme chtěli udělat v současné životní situaci. Vidíme záblesky našeho původního záměru. Když se pak vrátíme do materiální dimenze, tyto vzpomínky si udržujeme, i když jsou někdy vyjádřeny symbolicky. V případě tvého snu, protože jsi otevřenější duchovnímu významu, pamatoval sis informace ze snu velmi doslovně. Vzpomněl sis, že tvým původním úmyslem bylo opět se se mnou sejít, jakmile si představíš mou tvář, a proto se ti to skoro přesně tak zdálo.“

Na druhé straně Joel byl méně otevřený a proto jeho sen byl zmatenější a více symbolický. Jeho vzpomínky byly mlhavé a jeho vědomá mysl vyjádřila poselství snu symbolismem války, což mu dalo jen obecné porozumění, že ve své Vizi zrození chtěl zůstat v údolí a pomoci se současným problémem. Také pochopil, že kdyby utekl,

později by toho litoval.“

„Takže naše skupiny duší nám vždy dávají energii,“ řekl jsem, „a doufají, že se rozpomeneme na svou Vizi zrození?“

„Správně.“

„A proto byla Mayina skupina tak šťastná?“

Wil se zatvářil vážně. „Její skupina byla šťastná, protože se Maya rozpomenula, proč se narodila svým rodičům a jak ji její životní zkušenosti připravily na lékařskou kariéru. Ale... to byla jen první část její Vize zrození. Musí se rozpomenout ještě na něco jiného.“

„Viděl jsem, jak se v tomto životě setkala s mužem, s nímž byla zabita v devatenáctém století. Ale ostatním částem jsem nerozuměl. Čemu všemu jsi rozuměl ty?“

„Všemu ne. Bylo tam víc o vzrůstajícím Strachu. To potvrzuje, že Maya je členem skupiny sedmi, kterou Williams viděl přicházet nazpět. A uvědomila si, že její skupina je schopna rozpomenout se na jistou větší vizi, která je za našimi individuálními úmysly, což je nutné, jestliže máme překonat Strach.“

Wil a já jsme se dlouho dívali jeden na druhého, pak jsem ucítil další vibraci. V tom okamžiku jsem spatřil obraz toho velkého muže, s nímž se Maya setkala. Kdo to byl?

Právě jsem o tom chtěl říci Wilovi, když mně svíravá bolest v žaludku vyrazila dech. Další pronikavý zvuk mě odhodil dozadu. Právě tak jako předtím i teď jsem se natáhl po Wilovi, ale viděl jsem, jak mi mizí. Ještě jednou jsem se pokusil ho najít, ale pak jsem úplně ztratil rovnováhu a začal jsem padat.

OTVÍRÁNÍ SE POZNÁNÍ

Ležel jsem na plochem kameni, jehož drsný povrch mě tlačil do zad.

„K sakru,“ řekl jsem si, „jsem opět u řeky.“ Dlouho jsem se díval na šedou oblohu, která hrozila deštěm, a poslouchal zvuk proudící vody. Zvedl jsem se na lokti a rozhlédl kolem sebe. Okamžitě jsem pocítil stejnou únavu a tíhu vlastního těla, jakou jsem cítil, když jsem se minule vrátil z druhé dimenze.

Nemotorně jsem se postavil, uvědomil slabou pulzující bolest v kotníku a odkulhal zpátky do lesa. Našel jsem svůj batoh a pomalu a bezmyšlenkovitě si připravil jídlo. Zatímco jsem jedl, má mysl byla překvapivě prázdná jako po dlouhé meditaci. Pak jsem se několikrát zhluboka nadechl a pomalu začal zvyšovat svou energii. Náhle jsem opět uslyšel hukot. Jak jsem poslouchal, objevil se mi další obraz. Šel jsem na východ ve směru zvuku a hledal jeho zdroj.

Ta myšlenka mě děsila a pocítil jsem svou starou potřebu utéci.

Zvuk okamžitě ustal, za sebou jsem uslyšel šustění listů. Otočil jsem se a uviděl

Mayu.

„Objevujete se vždycky v pravý čas?“ zakoktal jsem.

„Objevuji? Zbláznil jste se? Hledala jsem vás všude kolem. Odkud jste přišel?“

„Byl jsem dole u řeky.“

„Tam jste nebyl, hledala jsem vás tam.“ Chvíli se na mě dívala a pak ukázala na mou nohu. „A co váš kotník?“

Podářilo se mi usmát. „Je v pořádku. Poslyšte, musím s vámi o něčem mluvit.“

„Já s vámi taky. Děje se tu něco podivného. Na cestě do města jsem potkala jednoho příslušníka Lesní správy a řekla jsem mu o vás. Zdálo se, že to chce udržet v tajnosti, a chtěl pro vás dnes ráno poslat vůz. Popsala jsem mu, kde jste, a slíbila, že s ním ráno pojedou. Něco v jeho hlase se mi však nelíbilo a tak jsem se rozhodla, že přijdu před ním, ale on tu pravděpodobně bude každou chvíli.“

„Musíme tedy odejít,“ řekl jsem a začal si balit své věci.

„Počkejte. Vysvětlete mi, co se děje.“ Vypadala zděšeně.

Přestal jsem balit a podíval se na ni. „Někdo - nevím, kdo to je - tu provádí nějaký experiment. Myslím, že má přítelkyně Charlene s tím má něco společného nebo že je v nebezpečí. Někdo z Lesní správy k tomu musel dát tajné svolení.“

Zírala na mě a snažila se to všechno pochopit.

Zvedl jsem batoh a vzal ji za ruku. „Pojďte se mnou kus cesty.“

Prosím vás. Musím vám ještě něco říct.“

Kývla hlavou a zvedla chlebník. Zatímco jsme šli podél řeky, vyprávěl jsem jí celý svůj příběh. Řekl jsem jí, jak jsem potkal Davida i Wila, jak jsem viděl rekapitulaci Williamsova života a mluvil s Joelem. Když jsem se dostal k její Vizi zrození, zastavil jsem se a sedl si na kámen u cesty. Maya se opřela o strom.

„I vy jste do toho zapletena,“ řekl jsem. „Zřejmě už víte, že se v životě chcete věnovat zavádění alternativních technik léčení, ale chtěla jste dělat ještě něco víc. Máte být členem skupiny, o níž mluvil Williams.“

„Jak to všechno víte?“

„Wil a já jsme viděli vaši Vizi zrození.“

Zavrtěla hlavou a zavřela oči.

„Mayo, každý z nás přichází na svět s vizí toho, co chce v životě vykonat. Intuice, sny a koincidence nás mají udržovat na správné cestě, mají nám poskytovat vzpomínky na to, jak jsme si přáli, aby probíhal náš život.“

„A co ještě jsem chtěla dělat?“

„To přesně nevím, nerozuměl jsem tomu. Ale týkalo se to našeho kolektivního Strachu, který se zvedá v lidském vědomí. Ty experimenty tady v údolí jsou důsledkem toho Strachu... Mayo, chtěla jste použít svých znalostí léčení k tomu,

abyste pomohla vyřešit to, co se děje v tomto údolí. Musíte si vzpomenout!“

Stála a dívala se do dálky. „Ne, takovou zodpovědnost mi nemůžete vnutit! Na nic takového si nevzpomínám. Dělán přesně to, co mám dělat jako lékařka. Nenávidím takovéhle intriky! Rozumíte? Nenávidím je! Konečně mám kliniku, jakou jsem si přála. Nemůžete ode mě očekávat, že se zapletu do podobných věcí. Našel jste si špatného člověka!“

Díval jsem se na ni a přemýšlel, jak ji přesvědčit. Vtom jsem opět uslyšel ten známý hukot.

„Mayo, slyšíte ten zvuk? Ten disonantní hukot ve vzduchu? To je ten experiment. Právě teď jej provádějí. Poslouchejte!“

Chvíli poslouchala a pak řekla: „Nic neslyším.“

Chytil jsem ji za ruku. „Snažte se zvýšit svou energii!“

Odtáhla se. „Žádný hukot neslyším!“

Nadechl jsem se. „Dobře, lituji, nejsem si jistý, možná že se mýlím. Možná že se to takhle nemá stát.“

Chvíli se na mě dívala. „Znám někoho v šerifově kanceláři. Pokusím se s ním spojit.

Víc pro vás udělat nemohu.“

„Nevím, zda to pomůže,“ řekl jsem. „Je zřejmé, že všichni ten zvuk neslyší.“

„Chcete, abych mu zavolala?“

„Ano, ale řekněte mu, ať si všechno sám prošetří. Myslím, že nemůže věřit všem z Lesní správy.“ Opět jsem zvedl svůj batoh.

„Doufám, že mi rozumíte,“ řekla. „Nemohu se do toho zaplést.

Mám pocit, že by se přihodilo něco strašného.“

„Ale to jen kvůli tomu, co se stalo, když jste se o to pokoušela v tomto údolí v devatenáctém století. Vzpomínáte si na to?“

Zavřela oči a nechtěla poslouchat.

Najednou jsem uviděl sám sebe v jelenicových kalhotách, běžel jsem na kopec a vedl mula. Byl to stejný obraz, jaký jsem viděl předtím. Ten horal s mulem jsem byl já! Pak jsem došel na vrchol kopce a ohlédl se zpátky. Viděl jsem vodopády a rokli na druhé straně. Byla tam Maya a ten Indián i mladý asistent Kongresu. Právě tak jako předtím i teď začínala bitva. V zádech mě zamrazilo, pobídl jsem mula a pokračoval v cestě, neschopen komukoli pomoci uniknout osudu.

Zahnal jsem ty představy. „To je v pořádku,“ řekl jsem, vzdávaje se. „Vím, jak se cítíte.“

Maya ke mně přistoupila. „Přinesla jsem vám vodu a nějaké jídlo. Co máte v plánu?“

„Půjdu na východ... alespoň chvíli. Vím, že Charlene odešla tím směrem.“

Maya se podívala na mou nohu. „Myslíte, že to váš kotník vydrží?“

Přistoupil jsem k ní a řekl: „Ještě jsem vám nepoděkoval za všechno, co jste pro mě udělala. Kotník bude v pořádku, jen trochu bolí. Myslím, že se nikdy nedovím, jak špatné to mohlo být.“

„Když se to stane tímto způsobem, nikdo to nikdy neví.“

Kývl jsem hlavou, zvedl batoh a vykročil na východ, ještě jednou jsem se ohlédl na Mayu. Na okamžik jsem v její tváři spatřil provinilý výraz, ale brzy jej vystřídal pocit úlevy.

Šel jsem po pravé straně řeky ve směru, odkud přicházel hukot. Jen občas jsem se zastavil, abych šetřil svou nohu. Kolem poledne zvuk ustal a tak jsem si sedl, abych se najedl a posoudil situaci. Kotník jsem měl trochu oteklý, proto jsem asi půl druhé hodiny odpočíval, než jsem se opět vydal na cestu. Neušel jsem ani dva kilometry, když mě přemohla únava, a tak jsem si znovu sedl a odpočíval. Brzy odpoledne jsem začal hledat místo, kde se utábořím.

Procházel jsem hustými lesy, které sahaly až k řece, ale nyní se krajina otevřela a přede mnou se rozkládaly mírně zvlněné pahorky porostlé starými stromy - rostly tu již tři nebo čtyři stovky let. Asi půl druhého kilometru před sebou jsem uviděl horský předěl, který se zvedal k jihovýchodu.

Pod vrcholem prvního kopce byl malý travnatý pahorek, který vypadal jako ideální místo k přenocování. Najednou jsem si všiml jakéhosi pohybu mezi stromy. Skryl jsem se za velký kámen a pozoroval. Co to bylo? Jelen? Člověk? Několik minut jsem čekal a pak opatrně pokračoval na sever. Po chvíli jsem uviděl nějakého vysokého muže, který si stavěl stan asi sto metrů jižně od pahorku. Pohyboval se obratně a nenápadně a když stan postavil, přikryl jej větvemi. Na okamžik mě napadlo, že by to mohl být David, ale muž se pohyboval jinak a byl příliš velký. Pak se mi ztratil z dohledu.

Vyčkával jsem několik dalších minut a pak jsem se rozhodl pokračovat na sever. Nešel jsem ani pět minut, když mi ten muž vstoupil přímo do cesty.

„Kdo jste?“ zeptal se. Představil jsem se a rozhodl se, že budu otevřený. „Hledám jednu přítelkyni.“

„Je to tady nebezpečné,“ řekl. „Radil bych vám, abyste se vrátil. Tohle je soukromý pozemek.“

„A proč jste tu vy?“ zeptal jsem se.

Mlčky se na mě díval.

Vzpomněl jsem si, co mně řekl David. „Nejste Curtis Webber?“ zeptal jsem se.

Ještě chvíli mě pozoroval a pak se usmál. „Vy znáte Davida

Osamělého Orla!“

„Mluvil jsem s ním jen pár minut, řekl mi, že tu někde jste.

Mám vám vyřídit, že přijde do údolí a vyhledá vás.“

Curtis kývl hlavou a podíval se ke svému stanu. „Začíná být pozdě a nikdo nás nesmí vidět. Pojdme k mému stanu. Můžete tam přespat.“

Šel jsem za ním z kopce a pak mezi vyšší stromy. Zatímco jsem si stavěl stan, Curtis zapálil vařič, aby uvařil kávu, a otevřel konzervu tuňáka. Přispěl jsem chlebem, který mi dala Maya.

„Řekl jste, že někoho hledáte,“ řekl Curtis. „Koho?“

Stručně jsem mu vyprávěl o Charlenině zmizení, řekl jsem mu, že ji David viděl jít do údolí, nezmínil jsem se sice o ničem z toho, co se stalo v posmrtné dimenzi, ale vylíčil jsem mu, že jsem slyšel hukot a viděl džípy.

„Ten hukot,“ vysvětloval, „pochází z jakéhosi generátoru, někdo tu provádí nějaký experiment. Ale nevím, zda je to tajná státní agentura, nebo soukromá korporace. Zdá se, že většina příslušníků Lesní správy o tom nic neví. Ale nevím o administrátorech.“

„Obrátil jste se na sdělovací prostředky?“ zeptal jsem se. „Nebo na místní úřady?“

„Ještě ne. Problém je v tom, že každý člověk ten zvuk neslyší.“

Podíval se do údolí. „Kdybych jen věděl, kde jsou. Soukromé pozemky a Národní park mají tisíce hektarů a oni mohou být kdekoli. Myslím, že chtějí provést ten experiment a vypadnout dříve, než se o tom někdo doví. Pokud se jim podaří vyhnout se tragédii.“

„Co tím myslíte?“

„Mohli by tohle údolí úplně zničit, udělat z něj měsíční krajinu nebo další Bermudský trojúhelník, kde jsou fyzikální zákony naprosto nevypočitatelné.“ Podíval se mi přímo do očí. „Dokážou dělat neuvěřitelné věci. Většina lidí nemá nejmenší tušení, jak složité jsou elektromagnetické jevy. Nejnovější teorie tvrdí, že elektromagnetické vlnění proniká devíti dimenzemi. Tenhle jejich generátor může narušit všech devět dimenzí. Mohl by vyvolat velké zemětřesení nebo zničit celé oblasti.“

„Jak tohle všechno víte?“ zeptal jsem se.

„Protože jsem v osmdesátých letech pomáhal vyvíjet některé z těchto technologií. Pracoval jsem pro jednu mezinárodní společnost, která se jmenovala Deltech, teprve později, když mě propustili, jsem se dověděl, že je to smyšlené jméno. Slyšel jste někdy o Teslovi? Rozšířili jsme mnoho jeho teorií a spojili některé jeho objevy s dalšími technologiemi. Zajímavé je, že tato technologie se skládá z několika různorodých částí, ale v zásadě funguje tímto způsobem: Představte si, že zemské elektromagnetické pole je obrovská baterie, která může dávat spoustu elektřiny, pokud se na ni správně napojíte. K tomu potřebujete pokojovou teplotu, systém supravodivých generátorů s velmi složitým elektronickým inhibítorem, který posiluje určité statické rezonance. Generátory zapojíte do série, aby zvyšovaly napětí, a

když je přesně seřídíte, máte elektřinu prakticky zdarma z bezprostředního prostoru. Abyste mohl začít, potřebujete trochu elektřiny, například z fotoelektrického článku nebo baterie, ale pak už to funguje samo. Příklad o velikosti tepelného čerpadla může zásobovat elektřinou několik domů nebo malou továrnu.

Má to však dva háčky. Za prvé seřízení těchto minigenerátorů je velmi komplikovaná záležitost. Měli jsme k dispozici nejvýkonnější počítače a nebyli jsme schopni to udělat. Za druhé jsme zjistili, že když se pokoušíme zvýšit celkový výkon, prostor kolem generátoru se začne deformovat. Tehdy jsme si to neuvědomovali, ale protože jsme čerpali energii z vyšší dimenze, začaly se dít podivné věci. Jednou nám zmizel celý generátor, přesně jako při Filadelfském experimentu.“

„Vy opravdu věříte, že se jim v roce 1943 skutečně povedlo ‚zmizet‘ lod‘ a pak ji ‚materializovat‘ v jiném místě?“

„Ovšem že ano! Existuje spousta tajných technologií a navíc tito lidé jsou chytří. Například v našem případě během měsíce zastavili náš výzkum a všechny nás propustili, aniž na veřejnost pronikla ta nejmenší informace, protože každý výzkumný tým pracoval na jiné části technologie. Tehdy mě to však příliš nezajímalo.

Prostě jsem uvěřil, že překážky jsou příliš velké a že nemá smysl pokračovat - i když jsem se dověděl, že některé propuštěné zaměstnance pak zaměstnala jiná společnost.“

Na okamžik se zamyslel a pak pokračoval. „Stejně jsem chtěl dělat něco jiného. Dnes pracuji jako poradce pro malé výzkumné firmy, radím jim, jak účinněji využívat zdroje, odstraňovat odpad a podobně. A čím déle v tomto oboru pracuji, tím více si uvědomuji, že Celestinská poznání ovlivňují celé naše hospodářství.

Způsob podnikání se dnes mění. Ale dlouho jsem si myslel, že ještě mnoho desítek let budeme muset užívat tradičních energetických zdrojů. O energetických experimentech jsem nepřemýšlel, dokud jsem nepřišel sem. Umíte si snad představit, jak jsem byl šokován, když jsem vstoupil do tohoto údolí a slyšel tentýž zvuk

- ten charakteristický hukot - který jsem slyšel každý den po celou dobu tehdejších výzkumů.

Někdo v našem výzkumu pokračoval a podle rezonancí, které tu slyším, usuzuji, že se dostali mnohem dál než my. Snažil jsem se spojit se dvěma lidmi, kteří by mohli zvuk ověřit a obrátit se na

Agenturu pro ochranu životního prostředí nebo na nějaký kongresový výbor, ale zjistil jsem, že jeden z nich je už deset let po smrti a ten druhý, můj nejlepší přítel z doby našich výzkumů, také zemřel. Dostal totiž včera infarkt.“

„Od té doby,“ pokračoval, „jsem tady a snažím se zjistit, co tu dělají. Obvykle se

takové experimenty provádějí v laboratořích.

Proč ne? Energetickým zdrojem je prostor, který je všude. Ale pak mě to napadlo. Museli se už naučit dokonale seřizovat generátory, což znamená, že teď pracují na problému zvyšování napětí. Myslím, že se pokoušejí napojit na energetické víry v tomto údolí, aby celý proces stabilizovali.“

Tvář se mu zkřivila zlostí. „A to je šílené a navíc to vůbec není nutné. Jestliže jsou opravdu schopni generátory přesně seřídít, pak nemají žádný důvod, aby tuto technologii nepoužili v malém měřítku. Je to ve skutečnosti to nejlepší použití.

To, co se pokoušejí udělat, je šílené. Víím o tom dost, abych si uvědomoval, jak je to nebezpečné. Říkám vám, že by tohle údolí mohli úplně zničit.

Mohli by udělat něco ještě horšího. Kdyby zaměřili tento generátor do prostoru mezi dimenzemi, kdo ví, co by se stalo?“

Najednou se odmlčel. „Nevíte o čem mluvím? Slyšel jste někdy o Celestinských poznáních?“

Chvíli jsem se na něho díval a pak jsem řekl: „Curtisi, musím vám popsat, co jsem v tomto údolí zažil. Možná že vám to bude připadat neuvěřitelné.“

Kývl hlavou a pak trpělivě poslouchal, když jsem mu vyprávěl o tom, jak jsem potkal Wila a jak jsme zkoumali části posmrtné dimenze. Když jsem se dostal k procesu rekapitulace života, zeptal jsem se: „Ten váš přítel, který včera zemřel? Jmenoval se Williams?“

„Ano, doktor Williams. Jak to víte?“

„Viděli jsme ho, když po smrti přišel do posmrtné dimenze.

Sledovali jsme rekapitulaci jeho života.“

Curtis byl otřesen. „Tomu je těžké uvěřit. Znáím Celestinská poznání, alespoň rozumově, a věřím v možnou existenci vyšších dimenzí, ale protože jsem vědec, je pro mě mnohem obtížnější brát

Deváté poznání doslovně, tím myslím myšlenku, že lze komunikovat s lidmi po smrti...

Chcete naznačit, že Williams je stále na živu v tom smyslu, že jeho osobnost je nedotčená?“

„Ano. A myslil na vás.“

Pozorně se na mě díval, zatímco jsem mu vyprávěl o tom, jak si Williams uvědomil, že on a Curtis mají pomoci odstranit

Strach... a zastavit tento experiment.

„Tomu nerozumím,“ řekl. „Co tím myslel, když hovořil o vzrůstajícím Strachu?“

„To přesně nevím. Má to něco společného s tím, že určité procento lidí odmítá věřit, že na zemi vzniká nové duchovní vědomí.

Tito lidé si naopak myslí, že naše civilizace degeneruje. To vytváří polarizaci názorů. Lidská civilizace se nemůže nadále vyvíjet, dokud tuto polarizaci

nepřekonáme. Doufal jsem, že si na to vzpomenete.“

Podíval se na mě prázdným pohledem. „O žádné polarizaci nic nevím, ale tenhle experiment zastavím.“ V jeho tváři se objevil hněv.

„Zdalo se, že Williams věděl, jak experiment zastavit,“ řekl jsem.

„To se už nikdy nedovíme, že?“

Když to vyslovil, na okamžik jsem uviděl, jak on a Williams spolu hovoří na travnatém kopci, uprostřed velkých stromů.

Curtis naservíroval jídlo, které jsme pak mlčky jedli. Když jsem se natáhl na zem a opřel se o strom, podíval jsem se na travnatý pahorek nad námi. Několik obrovských dubů nahoře na kopci tvořilo téměř dokonalý půlkruh.

„Proč jste se neutábořil támhle na kopci?“ zeptal jsem se a ukázal směrem k dubům.

„Nevím,“ odpověděl. „Napadlo mě to, ale to místo je příliš otevřené... nebo příliš mocné. Jmenuje se Codderův pahorek. Chcete se tam podívat?“

Kývl jsem hlavou a vstal. Na les padal šedý soumrak. Curtis, který šel první, poznamenal něco o kráse stromů a keřů kolem nás. Z vrcholu kopce bylo vidět téměř půl kilometru na sever a na východ. Nad vrcholky stromů na východě vycházel měsíc, který byl téměř v úplňku.

„Raději si sedneme,“ navrhl Curtis. „Nechceme, aby nás někdo viděl.“

Dlouho jsme seděli mlčky, obdivovali výhled a vnímali energii.

Curtis vyndal z kapsy baterku a položil ji vedle sebe. Byl jsem fascinován barvami podzimního listí.

Curtis se ke mně otočil a zeptal se: „Necítíte něco? Kouř?“

Podíval jsem se k lesu a snažil se nasát vzduch. „Ne, nic necítím.“ Něco v Curtisově chování začalo měnit náladu té chvíle. Měl jsem pocit smutku a nostalgie.

„Jaký kouř?“

„Kouř z doutníku.“

Ve svitu měsíce jsem viděl, jak se zamyšleně usmívá a o něčem přemýšlí. Pak jsem najednou ucítil kouř.

„Co to je?“ zeptal jsem se a rozhlédl se kolem.

Curtis se na mě podíval. „Doktor Williams kouřil doutníky, které takhle voněly.“

Nemohu uvěřit, že je mrtvý.“

Zatímco jsme hovořili, vůně doutníku zmizela. Přestal jsem se tím zabývat a spokojeně jsem pozoroval vysokou trávu a ohromné duby kolem nás. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že ve své vizi

Williams viděl, jak se právě na tomto místě setkává s Curtisem.

Mělo k tomu dojít právě zde!

O několik vteřin později jsem zahlédl, jak se za stromy vytváří jakási forma.

„Vidíte tam něco?“ tiše jsem se zeptal Curtise a ukázal tím směrem.

Jakmile jsem promluvil, forma zmizela.

Curtis napínal zrak. „Co to bylo? Nic nevidím.“

Neodpověděl jsem. Začal jsem jaksi přijímat intuitivní informace, přesně tak, jak jsem je přijímal od skupin duší, jen s tím rozdílem, že tentokrát bylo spojení vzdálenější a nejasnější. Vnímal jsem něco o experimentu, jakési potvrzení Curtisova podezření, badatelé se opravdu zaměřovali na víry mezi dimenzemi.

„Právě jsem si vzpomněl,“ vyhrkl náhle Curtis. „Jedním z přístrojů, na kterém Williams před lety pracoval, byl dálkový zaostřovací systém. Vsadil bych se, že jej používají k zaměřování na otvory do druhých dimenzí. Ale jak vědí, kde ty otvory jsou?“

Okamžitě mě napadla odpověď. Někdo na vyšší úrovni vědomí jim otvory ukazoval, až se nakonec na počítači objevilo jejich prostorové kolísání. Neměl jsem nejmenší tušení, co to znamená.

„Je jediný způsob,“ řekl Curtis. „Museli by najít někoho, kdo by jim otvory ukázal

- někoho, kdo je schopen vnímat místa s vyšší energií. Pak by mohli vypracovat energetický profil daného místa a přesně se na ně zaměřit. Takový člověk by pravděpodobně ani nevěděl, co vlastně podnikají.“ Zavrtěl hlavou. „Tito lidé jsou zlí. O tom není pochyb. Jak mohou něco takového dělat?“

V tu chvíli jsem dostal další informaci, které jsem nerozuměl úplně, protože byla příliš nejasná, ale zdálo se, že naznačuje, že nějaký důvod existuje. Ale nejdříve musíme pochopit Strach a naučit se jej překonat.

Když jsem se podíval na Curtise, byl hluboce ponořen v myšlenkách.

Nakonec řekl: „Rád bych věděl, proč ten Strach přichází teď.“

„V dobách kulturních změn,“ vysvětloval jsem, „se hroutí staré jistoty a názory a začínají se tvořit nové tradice, tento proces vyvolává strach. Zatímco se někteří lidé probouzejí a podporují vnitřní spojení lásky, která urychluje jejich vývoj, druzí mají pocit, že se všechno mění příliš rychle a že člověk ztrácí cestu. Tito lidé mají strach a proto se snaží ovládat druhé, aby zvýšili svou vlastní energii. Tato polarizace strachu může být velmi nebezpečná, protože lidé, kteří mají strach, jsou schopni odůvodnit jakékoli extrémní opatření.“

Když jsem to říkal, měl jsem pocit, jako bych pokračoval v tom, co jsem slyšel od Wila a Williamse, ale zároveň jsem cítil, že jsem to všechno vždycky věděl, ale až do této chvíle jsem si to jasně neuvědomoval.

„To chápu,“ kývl Curtis s jistotou. „Proto jsou tito lidé tak ochotní zničit tohle údolí. Jsou přesvědčeni, že se civilizace zhroutí a že nebudou bezpeční, dokud se nezmocní vlády nad druhými. To jim ovšem nedovolím. Všechno jim to tady vyhodím do povětří.“

Podíval jsem se na něho a zeptal se: „Co tím myslíte?“

„Přesně to, co říkám. Býval jsem demoličním expertem. Víím, jak se to dělá.“
Musel jsem vypadat vyděšeně, neboť dodal: „Nebojte se, udělám to tak, aby nikdo nepřišel k úrazu. Něco takového bych nechtěl mít na svědomí.“

Zaplavila mě vlna poznání. „Jakékoli násilí všechno jen zhoršuje, copak to nechápete?“

„Existuje snad nějaký jiný způsob?“

Koutkem oka jsem na okamžik opět zahlédl onu nejasnou formu, ale hned zase zmizela.

„To přesně nevím,“ řekl jsem. „Ale když jim budeme odporovat s nenávisť a zlobou, uvidí v nás jen nepřátele. To je ještě více zatvrdí. Budou mít větší strach. Ta skupina, o které mluvil Williams, má vykonat něco jiného. Máme se dobře rozpomenout na svou Vizi zrození... a pak si vzpomeneme na něco důležitějšího - na Vizi světa.“
Ten výraz mi připadal jaksi známý, ale nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem jej slyšel.

„Vize světa...“ opakoval zamyšleně Curtis. „Myslím, že o tom mluvil David Osamělý

Orel.“

„Ano,“ přikývl jsem. „To je pravda.“

„Co si myslíte, že ta Vize světa je?“

Už jsem chtěl říci, že nevím, když mě najednou něco napadlo.

„Je to pochopení toho, jak dosáhneme cíle lidstva. Ne, je to vzpomínka. Přináší novou úroveň lásky a energie, jež překoná polarizaci strachu a ukončí tento experiment.“

„Nevím, jak by to bylo možné,“ namítl Curtis.

„Týká se to energetické úrovně kolem lidí žijících ve Strachu,“ řekl jsem. „Budou probuzeni a zbaví se své předpojatosti. A nakonec sami přestanou.“

Několik vteřin jsme mlčeli a pak Curtis řekl: „Možná, ale jak tu energii zvládneme?“

Nic mě už nenapadalo.

„Rád bych věděl, jak daleko jsou ochotni ten experiment dotáhnout,“ dodal.

„Co způsobuje ten hukot?“ zeptal jsem se.

„Je to disonance mezi jednotlivými generátory. Znamená to, že se stále snaží systém seřídít. Čím méně je seřizený, tím více hluku vydává.“ Na okamžik se zamyslel.

„Zajímalo by mě, na který energetický vír se zaměří.“

Najednou jsem pocítil nervozitu, nikoliv v sobě, ale ve svém okolí, jako bych byl v přítomnosti někoho, kdo má strach. Podíval jsem se na Curtise, ale ten vypadal klidně. Za stromy jsem opět zahlédl matné obrysy nějaké formy. Pohybovala se, jako by měla strach.

„Myslím,“ řekl Curtis nepřítomně, „že kdyby se někdo dostal do blízkosti cílového prostoru, slyšel by ten hukot a pak by ve vzduchu cítil statickou elektřinu.“

Podívali jsme se jeden na druhého a já zaslechl nějaký slabý zvuk, pouhou vibraci. „Slyšíte to?“ zeptal se Curtis vyděšeně.

Když jsem se na něho podíval, cítil jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě a chlupy na ruce. „Co to je?“

Curtis chvíli pozoroval své ruce a pak se na mě s hrůzou obrátil.

„Musíme odtud vypadnout!“ vykřikl. Chytil svou baterku, vyskočil a táhl mě za sebou z vrcholu kopce.

Náhle se ozval tůž ohlušující zvuk, který jsem slyšel s Willem, a s ním přišla nárazová vlna, která nás oba srazila k zemi. Země se prudce zachvěla a ve vzdálenosti asi šesti metrů od nás se otevřela velká trhлина, z níž vyletěl mrak prachu a štěru.

Jeden z ohromných dubů za námi, vyrván posuvem ze země, se naklonil a pak se zřítíl s rachotem na zem. O několik vteřin později se přímo vedla nás otevřela další, ještě větší trhлина a země pod námi se zvedla. Curtis, který se nestačil ničeho chytit, začal klouzat k rozestupující se propasti. Jednou rukou jsem se držel malého keře a druhou jsem natáhl po Curtisově ruce. Okamžik jsme se pevně drželi, ale pak náš stisk povolil a já se bezmocně díval, jak Curtis padá přes okraj propasti. Trhлина se stále rozšiřovala, pak vychrlila další mrak prachu a kamení, ještě jednou se otřásla a pak se uklidnila. Pod spadlým dubem praskla větev a noc byla opět tichá.

Když se prach usadil, pustil jsem se keře a plazil se k okraji díry. Když jsem se rozkoukal, viděl jsem Curtise ležet na jejím okraji, přestože jsem si byl jistý, že jsem ho viděl padat dovnitř.

Převalil se ke mně a vyskočil na nohy.

„Musíme zmizet!“ křičel. „Může to začít znovu!“

Beze slova jsme běželi dolů k našemu tábořišti. Curtis utíkal vpředu a já za ním pokulhával. Když tam Curtis doběhl, strhl oba stany a nacpal je do pytlů. Já sebral ostatní věci a pak jsme pokračovali na jihozápad, dokud jsme se nedostali na rovinu porostlou hustým podrostem. Po dalším kilometru mě vyčerpanost a oslabený kotník donutily, abych se zastavil.

Curtis prozkoumal terén. „Snad tu budeme v bezpečí,“ řekl,

„ale půjdeme hlouběji do lesa.“ Vlekl jsem za ním, zatímco se prodíral dalších patnáct metrů hustým křovím.

„To bude stačit,“ řekl. „Postavíme si tu stany.“

Během několika minut byly oba stany postavené a pokryté větvemi, seděli jsme a bez dechu se dívali jeden na druhého.

„Co se tam stalo?“ zeptal jsem se.

Měl zachmuřený výraz, když vyndával plní lahev. „Dělají přesně to, co jsme

předpokládali,“ řekl. „Snaží se zaměřit generátor na nějaký vzdálený prostor.“

Dlouze se napil ze své polní lahve. „Zničí tohle údolí, musíme je zastavit.“

„A co ten kouř, který jsme cítili?“

„Nevím, co si o tom mám myslet,“ pokrčil rameny Curtis. „Jako by tam byl doktor Williams. Téměř jsem slyšel tón jeho hlasu i to, co by byl řekl.“

Podíval jsem se na Curtise. „Myslím, že tam byl.“

Curtis mi podal polní lahev. „Jak by to bylo možné?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Ale myslím, že přišel, aby předal nějakou zprávu, zprávu pro vás. Když jsme ho s Wilem viděli během rekapitulace života, byl celý zoufalý, protože se nemohl probudit, nemohl si vzpomenout, proč se narodil. Byl přesvědčen, že vy máte být jedním z té skupiny, o které mluvil. Nevzpomínáte si na to? Myslím, že vám chtěl sdělit, že násilí ty lidi nezastaví. Musíme to udělat nějakým jiným způsobem. Prostřednictvím Vize světa, o které hovořil David.“

Podíval se na mě prázdným pohledem.

„Co se stalo, když se země začala otvírat?“ zeptal jsem se. „Vím jistě, že jsem vás viděl spadnout do té pukliny, a přesto jsem vás našel ležet na jejím okraji.“

Díval se naprosto zmateně. „Nejsem si jistý. Nemohl jsem se udržet a klouzal jsem do propasti. Když jsem spadl dolů, zaplavil mě neuvěřitelně klidný pocit a bylo to jako bych byl ulehl do peřin. Viděl jsem jen jakousi bílou rozmazanou formu. A pak jsem opět ležel na okraji té díry a byl jste tam vy. Myslíte, že to mohl udělat doktor Williams?“

„Ne, to si nemyslím,“ řekl jsem. „Včera se mi stalo něco podobného. Málem mě rozdrtily balvany a viděl jsem stejnou bílou formu. Děje se tu něco jiného.“

Curtis na mě zíral, pak něco zamumlal, ale já neodpověděl. Začal jsem usínat.

„Půjdeme spát,“ řekl.

Když jsem vylezl ze stanu, Curtis už byl vzhůru. Bylo jasné ráno, jen při zemi se válela mlha. Okamžitě jsem si uvědomil, že mám vztek.

„Pořád přemýšlím o tom, co tam dělají,“ řekl Curtis. „A dělat to nepřestanou.“

Nadechl se. „Ted’ už musejí vědět, co na tom kopci způsobili. Nějaký čas jim zabere seřizování, ale ne moc dlouho.

A pak začnou znovu. Můžu je zastavit, ale musíme zjistit, kde přesně jsou.“

„Curtisi, násilím všechno jen zhoršíme. Nerozuměl jste Williamsově zprávě? Musíme zjistit, jak použít Vize světa.“

„Ne!“ zakřičel rozčileně. „To už jsem zkusil!“

Podíval jsem se na něho. „Kdy?“

Vypadal zmateně. „Nevím.“

„Myslím, že já to vím,“ řekl jsem s důrazem.

Curtis jen mávl rukou. „Nechci to slyšet. Je to šílené. Všechno, co se tu děje, je

moje vina. Kdybych byl nepracoval na rozvoji této technologie, pravděpodobně by tu dnes nebyli. Udělám to svým způsobem.“ Šel ke svému stanu a začal balit.

Chvíli jsem váhal, pak jsem začal skládat svůj stan a snažil se přemýšlet. Po chvíli jsem řekl: „Už jsem někoho poslal pro pomoc.

Ta žena, kterou jsem potkal, Maya, si myslí, že může přesvědčit někoho z šerifovy kanceláře, aby případ vyšetřil. Slibte mi, že mi dáte trochu času.“

Klečel vedle svého batohu a kontroloval vybroušenou postranní kapsu. „To nemohu. Budu muset jednat, jakmile dostanu příležitost.“

„Máte v batohu nějaké trhaviny?“

Přistoupil ke mně. „Už jsem vám řekl, že nikomu neublížím.“

„Potřebuji trochu času,“ opakoval jsem. „Jestliže se setkám s Wilem, myslím, že zjistím něco přesnějšího o té Vizi světa.“

„Tak dobře,“ kývl. „Dám vám tolik času, kolik budu moci, ale jestliže začnou znovu experimentovat a já zjistím, že už nemám čas, budu muset něco podniknout.“

Zatímco mluvil, opět jsem uviděl Wilovu tvář, obklopenou smaragdově zelenou barvou.

„Je tu někde blízko nějaké pole vysoké energie?“ zeptal jsem se.

Ukázal na jih. „Někde na tom horském předělu, slyšel jsem, že je tam nějaký skalní převis. Ale je to soukromý pozemek, který byl nedávno prodán. Nevím, komu dnes patří.“

„Pokusím se to místo najít. Když jej nenajdu, možná že vyhledám Wila.“

Curtis, který už měl sbaleno, mi pomohl s mými věcmi a pak rozházel větve na místě, kde předtím stály naše stany. Od severozápadu jsme zaslechli slabý zvuk nějakých aut.

„Já půjdu na východ,“ řekl.

Na rozloučenou jsem kývl hlavou, pak jsem si dal batoh na záda a vydal se vzhůru po kamenitém svahu na jih. Překročil jsem několik malých kopců a lezl jsem do strmého svahu horského předělu. Asi v polovině svahu jsem začal hledat nějaký převis, ale skrz hustý les jsem nic neviděl.

Vylezl jsem tedy dalších několik set metrů a zastavil se. Nikde žádné skály. Ani na hřebeni hory nade mnou jsem žádné neviděl.

Nevěděl jsem, kudy mám jít, a tak jsem se posadil a rozhodl se, že se pokusím načerpat energii. Po několika minutách jsem se cítil lépe. Poslouchal jsem kuňkání rosniček a zpěv ptáků ve větvích stromů, když vtom ze svého hnízda vyletěl velký zlatý orel a pokračoval podél hřebenu hory na východ.

Uvědomil jsem si, že přítomnost orla má nějaký význam, a tak jsem jej začal sledovat, stejně jako jsem předtím sledoval sokola.

Svah byl stále kamenitější. Překročil jsem úzký pramen vytékající ze skal a naplnil si polní lahev a umyl si obličej. A konečně, asi o kilometr dál, když jsem si

proklestil cestu lesíkem nízkých jedlí, se přede mnou objevil majestátní převis. Téměř čtvrt hektaru svahu bylo pokryto ohromnými vápencovými terasami a na vzdáleném konci vyčníval ze svahu asi šest metrů široký a dvanáct metrů dlouhý převis, který poskytoval nádherný výhled na celé údolí.

Na okamžik jsem uviděl smaragdově zelené světlo kolem spodní terasy.

Sundal jsem batoh, ukryl jej pod hromadu listí a vylezl na převis, kde jsem se posadil. Když jsem se soustředil, snadno se mi v duchu objevil obraz Wila. Ještě jednou jsem se zhluboka nadechl a začal se pohybovat.

HISTORIE PROBUZENÍ

Když jsem otevřel oči, byl jsem obklopen tmavě modrým světlem a měl jsem teď již známý pocit pohody a klidu.

Wilovu přítomnost jsem cítil po své levé ruce.

Stejně jako předtím i teď vypadal velmi spokojeně, protože jsem se vrátil.

Přiblížil se ke mně a pošeptal mi: „Tady se ti to bude líbit.“

„Kde jsme?“ zeptal jsem se.

„Dobře se podívej.“

Zakroutil jsem hlavou. „Nejdřív s tebou musím mluvit. Je naprosto nutné, abychom našli místo experimentu a ty lidi zastavili.“

Už zničili vrchol jednoho kopce. Bůhví co udělají příště.“

„Co uděláme, když je najdeme?“ zeptal se Wil.

„To nevím.“

„Já taky ne. Řekni mi, co se stalo.“

Zavřel jsem oči a snažil se soustředit, pak jsem mu vyprávěl, jak jsem se opět setkal s Mayou a jak se bránila, když jsem jí řekl, že je členem skupiny sedmi.

Wil jen kývl hlavou.

Pak jsem mu popsal, jak jsem se setkal s Curtisem, komunikoval s Williamsem a přežil důsledky experimentu.

„Williams s tebou mluvil?“ zeptal se Wil.

„Vlastně ne. Nebyla to duševní komunikace. Bylo to, jako by nějakým způsobem ovlivňoval myšlenky, které nás napadaly. Měl jsem pocit, jako bych dostával informace, které jsem na určité úrovni už znal, a přesto jsme oba, já i Curtis, říkali to, co nám Williams sděloval. Bylo to podivné, ale věděl jsem, že tam

Williams je.“

„A jakou zprávu chtěl předat?“

„Potvrdil to, co jsme viděli v Mayině vizi, říkal, že se můžeme rozpomenout nejen na svůj záměr, který jsme měli při narození, ale také na obecný cíl lidstva i na to, jak jej dosáhnout. Toto rozpomenutí nám poskytne větší energii, která nám

pomůže překonat

Strach... a zastavit tento experiment. Říkal tomu Vize světa.“ Wil mlčel.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že tohle všechno je součástí Desátého poznání. Snaž se mi rozumět: sdílím tvou netrpělivost. Ale chceme-li pomoci, musíme i nadále zkoumat posmrtnou dimenzi, dokud se nedovíme víc o této širší Vizi světa. Musí existovat nějaký přesný způsob, jak se rozpomenout.“

V dálce jsem si všiml nějakého pohybu. Osm až deset bytostí, jen částečně nejasných, se objevilo asi patnáct metrů od nás. Za nimi byly desítky dalších, splývajících v obvyklé jantarově žluté mlze. Ze všech vyzařovala jakási známá nostalgie.

„Víš, kdo jsou tyto duše?“ zeptal se Wil s úsměvem.

Podíval jsem se na skupinu a měl jsem pocit, že jsem s ní nějak spřízněn. Věděl jsem to, a zároveň nevěděl. Jak jsem se na skupinu díval, naše citové spojení stále sílilo, nikdy jsem nic takového nezažil. A současně jsem si uvědomil, že jsem tady již byl.

Skupina se ke mně přiblížila asi na šest metrů a já cítil ještě intenzivnější euforii. S radostí jsem se uvolnil a odevzdal se tomu pocitu, abych se v něm vyhříval - spokojený - snad poprvé ve svém životě. Vlny uznání a vděčnosti naplnily mou mysl.

„Už jsi na to přišel?“ zeptal se Wil.

Otočil jsem se a podíval se na něho. „Tohle je moje skupina duší, že ano?“

Jakmile jsem si to uvědomil, mou mysl zaplavil proud vzpomínek. Francie třináctého století, klášterní dvůr. Skupina mnichů, smích, blízkost, pak jdu sám po nějaké lesní cestě. Dva otrhaní muži, asketové, žádající o pomoc, něco o zachování tajného učení.

Zahnal jsem ten obraz a s perverzním strachem jsem se podíval na Wila. Co teď uvidím? Zatímco jsem se pokoušel soustředit, má skupina duší se ke mně přiblížila o další metr.

„Co se děje?“ zeptal se Wil. „Dobře tomu nerozumím.“

Popsal jsem mu, co jsem viděl.

„Pozoruj dál,“ radil mi Wil.

Okamžitě jsem opět spatřil askety a uvědomil si, že jsou to členové tajného františkánského řádu „svobodného ducha“, kteří byli exkomunikováni po rezignaci papeže Celestina Pátého.

Papež Celestin? Podíval jsem se na Wila. „Rozumíš tomu?“

Nikdy jsem nevěděl, že byli papežové toho jména.“

„Celestin Pátý žil v třináctém století,“ potvrdil Wil. „Zříceniny v Peru, kde bylo

nalezeno Deváté poznání, byly pojmenovány po něm v sedmnáctém století, kdy byly objeveny.“

„Kdo byli tito bratři svobodného ducha?“

„Byla to skupina mnichů, kteří věřili, že dosáhnou vyššího vědomí, když opustí civilizaci a vrátí se ke kontemplativnímu životu v přírodě. Papež Celestin, který tuto myšlenku podporoval, žil sám nějakou dobu v jeskyni. Byl pak samozřejmě sesazen a později byly všechny sekty svobodného ducha exkomunikovány a odsouzeny za

gnosticismus.“

Začaly se mi vybavovat další vzpomínky. Ti dva asketové ode mě chtěli pomoc a já se s nimi neochotně setkal v nějakém lese. Neměl jsem na vybranou, tak úchvatné byly jejich oči a jejich nebojácné vystupování. Řekli mi, že hrozí velké nebezpečí, že se ztratí nějaké staré dokumenty. Později jsem dokumenty propašoval zpátky do opatství a přečetl si je při svíčke za zamčenými dveřmi své cely.

Byly to latinské překlady devíti Poznání a já jsem souhlasil, že je přepíši, dokud není pozdě, pracoval jsem každou minutu svého volného času, abych pečlivě opsal desítky rukopisů. Byl jsem Poznáními tak nadšený, že jsem se pokusil asketiky přesvědčit, aby je uveřejnili.

To jednoznačně odmítli, vysvětlili mi, že dokumenty uchovávají už několik století a čekají, až se uvnitř církve objeví nové porozumění. Když jsem se jich zeptal, co tím myslí, vysvětlili mi, že Celestinská poznání nebudou přijata, dokud církev nevyřeší to, čemu říkali Gnostické dilema.

Gnostikové byli prvotní křesťané, kteří věřili, že stoupenci jediného Boha by měli Krista nejen uctívat, ale také se snažit žít tak, jak žil on. Snažili se popsat toto napodobování z filozofického hlediska. Když prvotní církev formulovala své kánony, gnostikové byli považováni za kacíře, odmítající svěřit svůj život do rukou Božích. Církevní vůdci tvrdili, že chce-li se někdo stát skutečným věřícím, musí se vzdát přemýšlení a analyzování a spokojit se s tím, že bude žít skrze Boží zjevení, dodržovat vůli Boží v každém okamžiku a nebude se zajímat o jeho celkový plán. Obviňující církevní hierarchii z tyranie, gnostikové tvrdili, že jejich vědomosti a metody mají ve skutečnosti usnadnit tento akt

„vzdání se vůli Boží“, jež církev vyžaduje, místo aby podporovali křesťanskou myšlenku pouhými slovy, jako to dělají kněží.

Nakonec gnostikové prohráli. Byl jim zakázán přístup k církevním textům, nesměli vykonávat žádné církevní funkce a jejich názory zmizely do podzemí mezi různé tajné sekty a řády. Dilema bylo jasné. Dokud bude církev předkládat věřícím vizi transformativního duchovního spojení s Bohem, ale zároveň pronásledovat každého, kdo otevřeně mluví o konkrétních zkušenostech - jak lze takového vědomí dosáhnout -

„království Boží“ zůstane pouhým racionálním pojmem církevní doktríny a Celestinská poznání budou zničena, kdykoli se objeví.

V tu chvíli jsem asketiky poslouchal a nic neříkal, ale v duchu jsem s jejich názory nesouhlasil. Byl jsem si jistý, že benediktinský řád, jehož jsem byl členem, bude mít o tyto texty zájem. Bez vědomí asketiků jsem později dal kopii jednomu příteli, který byl nejbližším rádcem kardinála Nicolase v mém kraji. Reakce přišla rychle. Dostal jsem zprávu, že kardinál odjel ze země, a bylo mi nařízeno, abych o textech přestal hovořit, okamžitě odjel do Neapole a ohlásil svá zjištění kardinálovým nadřízeným. Podlehl jsem panice, okamžitě jsem začal rozdávat rukopisy co největšímu množství členů řádu a doufal, že získám podporu ostatních bratří. Abych odložil svou cestu do Neapole, předstíral jsem, že jsem si vážně poranil kotník, a napsal jsem několik dopisů, v nichž jsem vysvětloval svou nezpůsobilost přijet, zatímco jsem cestu měsíce odkládal, opisoval jsem co možno nejvíce textů. Nakonec přišli vojáci, vyrazili dveře, surově mě zbili a pak mě se zavázanýma očima odvedli do hradu místního šlechtice, kde jsem několik dní úpěl v cele, dokud mi nebyla st'ata hlava.

Tato vzpomínka na vlastní smrt mě tak šokovala, že jsem opět dostal strach a cítil silnou palčivou bolest ve zraněném kotníku.

Má skupina duší se ke mně přibližovala, až se mi nakonec podařilo soustředit. Přesto jsem byl stále zmatený. Wil mi kývnutím hlavy naznačil, že celý výjev viděl. „Tak začaly mé potíže s kotníkem, že ano?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl Wil.

Podíval jsem se na něho. „A co ty ostatní vzpomínky? Rozuměl jsi Gnostickému dilematu?“

Přikývl a podíval se mi přímo do očí.

„Proč by však měla církev konstruovat takové dilema?“ zeptal jsem se.

„Protože se bála říct přímo, že Kristus žil takovým životem, jakým bychom se měli snažit žít všichni, přestože je to jasně psáno v Bibli. Církev se obávala, že by takový názor dal příliš velkou moc jedincům, a proto rozšiřovala tento rozpor. Na jedné straně kněží nabádali věřící, aby hledali mystické království Boží ve svém srdci, aby intuitivně vnímali vůli Boží a aby se naplnili duchem Božím, zatímco na druhé straně odsuzovali jako rouhání jakoukoli diskuzi o tom, jak by měl člověk takových stavů dosáhnout, a často se uchýlovali k vraždě, aby si zachovali moc.“

„Takže jsem byl vlastně hlupák, když jsem se snažil Celestinská poznání rozšiřovat.“

„To bych neřekl,“ odpověděl Wil zamyšleně, „spíš to nebylo příliš diplomatické. Byl jsi popraven, protože ses snažil vnutit určitý názor civilizaci, která k tomu ještě nebyla zralá.“

Chvíli jsem se díval Wilovi do očí a pak jsem se znovu přenesl do vědomí své skupiny duší a ocitl se na scéně indiánských válek devatenáctého století. Byl jsem opět s náčelníky v údolí, držel jsem svého mula a byl jsem právě na odchodu. Jako horal a lovec jsem byl přítelem Indiánů i bílých osadníků. Skoro všichni Indiáni chtěli bojovat, ale Maya některé z nich přesvědčila o prospěšnosti mírové dohody. Mlčky jsem vyslechl obě strany a pak se díval, jak většina náčelníků odchází. V jednu chvíli mi Maya řekla: „Předpokládám, že také odcházíte.“

Přikývl jsem na souhlas a vysvětlil, že jestliže tito indiánští náčelníci nechápou, o co se ona snaží, já tomu nerozumím už vůbec.

Podívala se na mě, jako kdybych si dělal legraci, a pak se otočila k někomu jinému. Charlene! Najednou jsem si vzpomněl, že

Charlene tam byla také, byla to Indiánka, která měla velkou moc, ale často byla ignorována závistivými náčelníky, protože byla žena. Zdálo se, že ví něco důležitého o roli předků, ale nikdo ji neposlouchal.

Chtěl jsem tam zůstat, chtěl jsem podporovat Mayu, chtěl jsem odhalit své city Charlene, ale nakonec jsem odešel, nevědomá vzpomínka na mé chyby v třináctém století byla příliš čerstvá.

Chtěl jsem utéci, vyhnout se zodpovědnosti. Žil jsem ustáleným životem: Lovil jsem zvěř, prodával kožešiny, slušně se mi vedlo a nechtěl jsem pro nikoho nastavovat vlastní krk. Možná že příště to budu dělat lépe, myslil jsem si.

Příště? Pak jsem se viděl sám sebe, jak se dívám na Zemi a přemýšlím o své současné inkarnaci. Sledoval jsem svou Vizi zrození, viděl jsem možnost, jak překonat svou neochotu zaujmout stanovisko a jednat. Viděl jsem, jak mohu užít svých zkušeností z dětství ke svému prospěchu, jak získat od matky duchovní citlivost a od otce poctivost a smysl pro humor. Dědeček mi poskytne spojení s divočinou, strýc a teta mě naučí ukázněnosti.

A přítomnost takových silných jedinců mě brzy upozorní na mé sklony k rezervovanosti a odtažitosti. Díky jejich silným osobnostem a velkým očekáváním se zpočátku budu snažit ukrýt, ale pak překonám tento strach a pochopím, jakou pozitivní průpravu mi dávají, a zbavím se svých negativních sklonů, abych mohl jít svou životní cestou.

Bude to dokonalá příprava, až odejdu z domova, začnu hledat duchovní prvky, které jsem viděl ve stoletích Poznání. Budu studovat psychologický profil Hnutí za realizaci lidského potenciálu, východní moudrost, mystiky západu a nakonec se opět setkám s Poznáními právě v době, kdy se znovu objeví, aby se dostaly do vědomí široké veřejnosti. Všechny mé přípravy mi pak dovolí zkoumat, jak tato Poznání mění lidskou kulturu, a umožní mi stát se členem Williamsovy skupiny.

Podíval jsem se na Wila.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Ani mě se to nevyplnilo ideálně. Mám pocit, že jsem promarnil svou přípravu. Dokonce jsem se nezbavil ani své rezervovanosti. Je velké množství knih, které jsem nikdy nečetl, potkal jsem mnoho lidí, kteří mi mohli dát nějakou zprávu, ale já jsem je ignoroval. Když se dnes podívám zpátky, mám pocit, že jsem všechno promarnil.“

Wil se skoro smál. „Nikdo z nás se nemůže přesně řídit svou

Vizí zrození.“ Odmlčel se a zíral. „Uvědomuješ si, co teď děláš?

„Právě ses rozpomenul na ideální způsob, jakým jsi chtěl žít svůj život, na způsob, který by ti dal nejvíce uspokojení, a když se podíváš na to, jak jsi doposud žil, jsi plný lítosti a výčitek, stejně jako

Williams, když zemřel a uvědomil si, kolik příležitostí promarnil.

Ale ty, místo toho abys musel čekat, až zemřeš, prožíváš rekapitulaci svého života teď.“

Dobře jsem mu nerozuměl.

„Copak to nechápeš? Tohle musí být hlavní částí desátého poznání. Nejenže zjišťujeme, že naše intuice a naše chápání osudu jsou vzpomínky na naši Vizi zrození. Jak začínáme lépe chápat

Šesté poznání, analyzujeme, kde jsme zbloudili nebo promarnili nějakou příležitost, abychom se mohli okamžitě vrátit na cestu, která vede k cíli, pro který jsme přišli na svět. Jinými slovy každý den si svůj život uvědomujeme lépe. V minulosti jsme museli nejdříve umřít, abychom mohli zrekapitulovat svůj život, ale dnes jsme schopni probudit se dříve a učinit smrt nepotřebnou, jak to předpovídá Deváté poznání.“

Konečně jsem pochopil. „Takže proto jsou lidé na Zemi, aby se systematicky rozpomínali, aby se postupně probouzeli.“

„Správně. Konečně si začínáme uvědomovat proces, který byl nevědomý od počátku lidské historie. Lidé vždycky vnímali Vizi zrození, ale po narození na ni zapomínali a uvědomovali si jen mlhavé intuice. Rozdíl mezi tím, co jsme měli v úmyslu, a tím, co jsme skutečně udělali, byl na počátku historie velký, ale v průběhu času se tento rozdíl zmenšuje. Dnes se nám otvírají možnosti rozpomenout se na všechno.“

V tu chvíli jsem byl opět vtažen do vědomí své skupiny duší.

Mé vědomí se okamžitě přeneslo na vyšší úroveň a všechno, co říkal Wil, se potvrdilo. Dnes se už nemusíme dívat na historii jako na krvavý zápas lidského zvířete, které se naučilo ovládat přírodu a přežít, které opustilo život v džungli, aby vybudovalo ohromnou a komplexní civilizaci. Dnes se můžeme dívat na historii jako na duchovní proces, jako na hlubší, systematické úsilí duší směřujících,

generace za generací, k jedinému cíli: tímto cílem je rozpomenout se na to, co jsme věděli už v posmrtné dimenzi, a rozšířit tuto vědomost na Zemi.

Jakoby z velké výšky se kolem mě najednou otevřel ohromný holografický obraz a já jsem jedním pohledem viděl dlouhou ságu lidské historie. Neočekávaně jsem byl do toho obrazu vtažen a cítil jsem, že jaksi znovu prožívám zrychleným tempem celé dějiny okamžik za okamžikem, jako bych tady už někdy byl.

Najednou jsem se stal svědkem zrození vědomí. Přede mnou se rozkládala dlouhá, větrná pláň kdesi v Africe. Viděl jsem nějaký pohyb, malá skupina nahých lidí uprostřed pláně pojídala jakési bobule. Jak jsem scénu pozoroval, byl jsem schopen přenést se do vědomí té doby. Úzce spojeni s rytmem a signály přírodního světa, jsme my lidé žili a reagovali naprosto instinktivně. Náš každodenní život byl zaměřen na shánění potravy a na zapojení se do kmenového života. Na vrcholu hierarchie moci stál jeden tělesně silný jedinec a všichni ostatní přijímali své místo stejným způsobem, jako jsme přijímali neustálé tragédie a problémy existence: bez přemýšlení.

Před mýma očima plynuly tisíce let a nespočetné generace se rodily a umíraly. Ale pak začali být někteří jedinci nespokojení s každodenním životem. Když jim zemřelo v náruči dítě, jejich vědomí se rozšířilo a oni se začali ptát proč. Začali přemýšlet o tom, jak by se tomu v budoucnosti dalo zabránit. Tito jedinci začínali získávat sebevědomí - začali si uvědomovat, že existují v tomto okamžiku, že žijí. Byli schopni zamyslet se nad životem a zahlédnout celý rozsah existence. Život trval, procházel přírodními cykly, ale také končil, jak dokazovali mrtví kolem nich. Jaký měl život smysl?

Když jsem se pozorně na tyto rozjímavé jedince zadíval, uvědomil jsem si, že mohu vidět jejich Vizi zrození, přišli do pozemské dimenze proto, aby zahájili první existenciální probuzení lidstva. A přestože jsem neviděl všechno, věděl jsem, že si v mysli udržují vyšší inspiraci Víze světa. Před narozením si uvědomovali, že se lidstvo vydává na dlouhou cestu, kterou oni již viděli. Věděli však také, že pokrok na této cestě si každá generace bude muset zasloužit - neboť když jsme se probudili, abychom sledovali vyšší poslání, ztratili jsme přirozený klid nevědomí. Spolu s nadšením a svobodou vyplývající z vědomí, že žijeme, však přišel strach a nejistota z poznání, že nevíme, proč žijeme.

Viděl jsem, že hnací silou dlouhé historie lidstva budou tyto dvě protichůdné tendence. Na jedné straně budeme překonávat strach silou intuice, svými představami, že smyslem života je dosáhnout určitého cíle, rozvinout kulturu pozitivním směrem, kterou jenom my, jako jednotlivci jednající s odvahou a rozumem, můžeme inspirovat. Tyto intuice nám připomenou, že nejsme sami, že existence obsahuje hlubší smysl.

Na druhé straně budeme podléhat opačné potřebě, potřebě bránit se před Strachem, občas ztratíme cíl a budeme trpět úzkostí opuštěnosti. Tento Strach nás povede k sebeobraně, k boji o moc, k vysávání energie druhých a k permanentnímu odporu proti změně a evoluci.

Zatímco se lidstvo postupně probouzelo, plynula tisíciletí a já jsem pozoroval, jak se lidé, pod vlivem svého přirozeného pudu identifikovat se s druhými, postupně začínají sjednocovat do stále větších skupin a složitějších společenských organizací. Pochopil jsem, že tento pud pochází z nejasné intuice, plně známé jen v posmrtné dimenzi, že lidský osud na Zemi se má vyvíjet směrem ke sjednocení. Řídíce se touto intuicí jsme si uvědomili, že můžeme překonat kočovný život sběračů a lovců a začít pěstovat plodiny

Země a pravidelně je sklízet. Právě tak jsme si uvědomili, že můžeme domestikovat a chovat mnoho zvířat, což nám zaručí stálou zásobu bílkovin a ostatních produktů.

Pod vlivem Vize světa hluboko v našem nevědomí jsme si začali představovat nejdramatičtější změnu v lidské historii: skok od kočovného stěhování k zakládání zemědělských vesnic.

Jak se tyto zemědělské komunity rozvíjely, přebytek potravy podnítil obchod a umožnil lidstvu, aby se začalo rozdělovat do různých skupin podle druhu zaměstnání

- objevili se pasáci, stavitelé, tkalci, obchodníci atd. Brzy bylo vynalezeno písmo a počty.

Nicméně rozmary přírody a těžkosti života stále trápily vědomí lidstva, nad kterým se vznášela nevyřešená otázka: proč žijeme? Pozoroval jsem Vizi zrození těch jedinců, kteří se snažili pochopit duchovní realitu na vyšší úrovni. Přišli do pozemské dimenze, aby rozšířili lidské vědomí a informovali člověka o existenci Božího zdroje, ale jejich první intuice Boha byly nejasné a neúplné a proto na sebe vzaly formu polyteismu. Lidstvo začalo uctívat množství krutých a náročných božstev, bohů, kteří existovali ve vnějším světě a ovládali počasí, roční období a sklízň. Ve své nejistotě jsme se domnívali, že tyto bohy musíme usmířit prostřednictvím náboženských obřadů a obětí.

Během tisíců let se množství zemědělských komunit sjednotilo ve velké civilizace v Mezopotámii, Egyptě, Indii, na Krétě a v severní Číně, každá z těchto civilizací měla svá božstva a své pojetí přírody. Ale tato božstva nemohla nadlouho odstranit existenciální úzkost. Sledoval jsem, jak generace duší přicházejí do pozemské dimenze, aby přinesly poselství, že lidstvo je předurčeno k pokroku, když bude sdílet vědomosti. Ale jakmile se tito jedinci dostali do této dimenze, podleli Strachu a překroutili tuto intuici v nevědomou potřebu dobývat, ovládat a násilím vnucovat svůj způsob života druhým.

A tak začala éra velkých říší a tyranů, přicházel jeden velký vůdce za druhým,

sjednocoval národy, dobýval co možno nejvíc území s přesvědčením, že jeho kultura by měla být přijata všemi.

Během této éry bojovali tito tyrani jeden proti druhému, podléhající větším a silnějším civilizacím. Po tisíce let rozšiřovaly různé vítězné říše své ideje, aby byly nakonec odstraněny nějakou silnější a organizovanější vizí. Tímto způsobem byly postupně nahrazovány zastaralé myšlenky.

Ať už byl tento proces jakkoli pomalý a krvavý, viděl jsem, že základní pravdy z posmrtné dimenze pomalu pronikaly do dimenze materiální. Jedna z nejdůležitějších pravd - nová morálka lidských vztahů - se začala objevovat na různých místech zeměkoule, ale nakonec našla jasné vyjádření ve filozofii starých Řeků.

Okamžitě jsem viděl Vizi zrození stovek jedinců narozených do řecké civilizace, z nichž každý doufal, že se rozpomene na toto poznání.

Po mnoho generací sledovali tito jedinci nespravedlnost a katastrofální následky stále se opakujícího násilí lidstva a věděli, že lidé mohou překonat svůj návyk dobývat druhé a místo toho zavést nový systém komunikace myšlenek, systém, který by zaručoval každému jedinci svrchované právo na svůj názor, bez ohledu na tělesnou sílu - systém, který už existoval v posmrtné dimenzi.

Viděl jsem, jak se tento nový způsob interakce začal objevovat a formovat na Zemi a nakonec se stal známým pod jménem demokracie.

I v tomto novém systému komunikace myšlenek degenerovaly vztahy mezi lidmi v boj o moc, ale poprvé v historii alespoň existoval proces realizace lidské evoluce na verbální, místo na tělesné úrovni.

V téže době se v psané historii jednoho malého kmene na

Středním východě objevila další převratná myšlenka, myšlenka, která byla předurčena, aby transformovala lidské pochopení duchovní reality. Viděl jsem Vizi zrození mnoha stoupenců této myšlenky. Tito jedinci, kteří se narodili do židovské civilizace, věděli před narozením, že zatímco intuice Božího zdroje je správná, náš popis tohoto zdroje je chybný a pokroucený. Naše představa mnoha bohů byla jen fragmentem obrazu většího celku. Židé si uvědomili, že je jen jediný Bůh, Bůh, který je podle jejich názoru sice ještě náročný, hrozivý a patriarchální - a stále existuje ve vnějším světě - ale je poprvé v historii osobní a je jediným stvořitelem všech lidí.

Jak jsem se díval, viděl jsem, jak se tato intuice jediného Božího zdroje objevuje a stává jasnější v různých kulturách po celém světě. V Číně a Indii, které byly už dlouho v popředí technologického, komerčního a společenského vývoje, hinduismus, buddhismus a ostatní východní náboženství posunuly Východ ke kontemplativnějšímu způsobu existence.

Ti, kteří založili tato náboženství, pochopili, že Bůh je víc než osobnost. Bůh je

síla, vědomí, jež lze najít jen tehdy, dosáhneme-li toho, co tito lidé popsali jako osvícení. Místo toho, aby se snažila uspokojit Boha dodržováním obřadů a zákonů, hledala východní náboženství spojení s Bohem uvnitř, snažila se změnit lidské vědomí a otevřít je harmonii a jistotě, které jsou vždy dostupné.

Má pozornost se rychle soustředila na Galilejské moře, viděl jsem, jak se myšlenka jediného Boha, který nakonec změní západní civilizace, vyvíjela z představy Boha ve vnějším světě, Boha patriarchálního a odsuzujícího, směrem k východní představě vnitřního Boha, jehož království je v našem srdci. Pozoroval jsem jednoho člověka, který přišel do pozemské dimenze a pamatoval si téměř celou svou Vizi zrození.

Věděl, že je tady proto, aby do světa přinesl novou energii, novou kulturu založenou na lásce. Jeho poselství je tohle: Bůh je

Duch svatý, Boží energie, jejíž existenci lze cítit a kterou lze dokázat zkušeností. Dosažení duchovního vědomí znamená víc než obřady, obětování a veřejná modlitba. Dosažení takového vědomí vyžaduje mnohem hlubší pokání, pokání, které je psychologickou změnou založenou na překonání našich sobeckých návyků, jakýmsi transcendentním „uvolněním“, které nám poskytne pravé ovoce duchovního života. Jak se toto poselství začalo rozšiřovat, díval jsem se, jak jedna z nejmocnějších říší, Říše římská, přijala nové náboženství a začala rozšiřovat myšlenku jediného, vnitřního Boha do větší části

Evropy. Později, když přišli barbaři ze severu a Římskou říši rozbili, přežila tato myšlenka ve feudální křesťanské organizaci, která následovala.

V tuto chvíli jsem opět viděl gnostiky - snažili se přesvědčit církev, aby se více soustředila na vnitřní, transformativní zkušenost, a dávali Kristův život za příklad toho, čeho by každý z nás mohl dosáhnout. Viděl jsem, jak církev upadá do Strachu, jak se její vůdci obávají ztráty kontroly a budují doktrínu kolem mocné hierarchie církevních hodnostářů, kteří ze sebe udělali prostředníky a vykonavatele Boží vůle. Všechny gnostické texty byly nakonec považovány za rouhačské a byly vyřazeny z Bible.

Ačkoli mnoho jedinců přišlo z posmrtné dimenze s úmyslem rozšířit a demokratizovat nové náboženství, byla to doba velkého strachu a úsilí rozšířit tuto myšlenku do ostatních kultur bylo překrouceno v potřebu ovládat a kontrolovat.

A tady jsem byl opět svědkem tajné františkánské sekty, která se snažila zahrnout úctu k přírodě a návrat k vnitřnímu prožitku

Boha. Tito jedinci přišli do pozemské dimenze s intuitivním vědomím, že Gnostický rozpor bude nakonec překonán, a byli rozhodnuti do té doby zachovat staré texty a rukopisy. Opět jsem sledoval svůj nezdařený pokus tyto texty zveřejnit příliš brzy, viděl jsem i svůj předčasný odchod.

A přesto jsem jasně viděl, že na Západě vzniká nová éra. Církevní moc byla napadána

další společenskou organizací: národním státem. Jak si stále více národů uvědomovalo existenci jeden druhého, éra velkých říší pomalu končila. Přicházely nové generace, které si intuitivně uvědomovaly, že osudem člověka je sjednocení, a které podporovaly vědomí národního původu založené na společném jazyce a spjaté se svrchovaným územím. Tyto státy byly sice ještě ovládány autokratickými vůdci, kteří prohlašovali, že vládnou z vůle Boží, ale vznikala nová civilizace, civilizace s uznávanými hranicemi, pevnou měnou a obchodními cestami.

Nakonec s rostoucím bohatstvím a vzdělaností začala v Evropě renesance. Jak jsem se díval, viděl jsem mnoho Vizí zrození lidí té doby. Věděli, že lidským osudem je vytvořit demokracii, a přišli na

Zemi s úmyslem založit ji. Byla objevena řecká a římská literatura, která stimulovala jejich vzpomínky. Byly zakládány první demokratické parlamenty a lidé žádali zrušení Božího práva králů a ukončení krvavé vlády církve nad duchovním a společenským životem. Brzy přišla protestantská reformace, která slibovala, že se jedinci budou moci obracet přímo k Bibli a navazovat přímé spojení s Bohem.

Jedinci, kteří hledali větší svobodu, odjízďeli v té době na americký kontinent, kontinent symbolicky umístěný mezi kulturami

Východu a Západu. Když jsem se díval na jejich Vize zrození, viděl jsem, že si uvědomují, že přicházejí do obydlené země a že by tam neměli přijíždět bez pozvání.

V hloubi duše věděli, že domorodí Američané měli být pro Evropany, kteří rychle ztráceli posvátné spojení s přírodou a byli na cestě k nebezpečnému sekularismu, jakýmsi uzemněním, cestou zpátky. Domorodé kultury, přestože nebyly dokonalé, poskytovaly model, v němž mohla evropská mentalita znovu najít své kořeny.

Ale opět díky Strachu si tito lidé uvědomovali jen svou touhu emigrovat do nového světa, tušili sice novou duchovní svobodu, ale přinášeli s sebou potřebu ovládat a dobývat a starat se jen o svou vlastní bezpečnost. Důležité pravdy domorodých kultur se ztratily v honbě za využitím nesmírného přírodního bohatství amerického kontinentu.

V Evropě zatím pokračovala renesance a já jsem viděl celý rozsah Druhého poznání. Moc církve definovat realitu slábla a Evropané měli pocit, že se probouzejí k novému životu. Nespočetné množství odvážných jedinců, inspirovaných svými intuitivními vzpomínkami, přijalo vědeckou metodu jako demokratický proces zkoumání světa. Tato metoda - zkoumání jednotlivých aspektů přírodního světa, vyvozování závěrů a předávání těchto informací druhým - byla považována za proces posilující solidaritu a společný postoj, skrze které budeme konečně schopni pochopit duchovní povahu člověka a jeho skutečnou situaci na této planetě.

Avšak představitelé církve, pevně zakotvení ve Strachu, se snažili tuto novou vědu umlčet. Zatímco se politické síly šikovaly na obou stranách, bylo dosaženo

kompromisu. Věda bude svobodně zkoumat vnější, materiální svět, ale bude muset přenechat duchovní jevy diktátu stále ještě mocných kněží. Celý vnitřní svět - naše vyšší perceptivní stavy krásy a lásky, intuice, koincidence, mezilidské jevy i sny

- to vše bylo zpočátku mimo dosah nové vědy.

Navzdory tomuto omezení začala věda mapovat a popisovat materiální svět, což poskytovalo důležité informace pro rozvoj obchodu, řemesel, námořní dopravy a přírodních zdrojů. Ekonomická jistota se zvyšovala a lidé pomalu ztráceli zájem hledat něco tak ezoterického, jako je smysl života. Začali jsme věřit, že stačí přežít a budovat lepší, bezpečnější svět. Postupně jsme upadli do všeobecné extáze, která popírala realitu smrti a dala vzniknout iluzi, že svět je vysvětlen, že je obyčejný a že v něm není žádné tajemství.

Navzdory veškeré rétorice jsme odsunovali intuici duchovního zdroje do pozadí. V této atmosféře vzrůstajícího materialismu jsme začali chápat Boha jako vzdálenou deistickou sílu, která sice stvořila vesmír, ale pak se stáhla do pozadí a nechala vesmír fungovat mechanicky jako vypočitatelný stroj, podléhající zákonům kauzality. A přesto jsem viděl původní úmysl mnoha jedinců té doby. Přišli na svět s vědomím, že rozvoj techniky poskytne člověku nepředstavitelnou svobodu. Ale to jediné, co si zpočátku pamatovali, byla všeobecná intuice, že je třeba budovat, produkovat, pracovat a podporovat ideál demokracie.

Nikde nebyla tato intuice silnější než ve Spojených státech, které byly založeny jako velkolepý experiment pro rychlou výměnu informací, což se mělo stát charakteristickým rysem budoucnosti.

Nicméně Indiáni, černoši a všichni ostatní, kteří nesli břemeno amerického experimentu, se dožadovali toho, aby byli zahrnuti do evropské mentality.

V devatenáctém století jsme se dostali na pokraj druhé velké transformace lidské kultury, transformace, která byla založena na nových energetických zdrojích - na užívání ropy, páry a elektřiny.

V důsledku rychlého rozvoje nových technologií se hospodářství rozrostlo natolik, že produkovalo více než kdykoli předtím. Lidé se začali masově stěhovat z venkova do velkých měst, která se stala centry průmyslové revoluce.

V té době lidé věřili, že demokratický kapitalismus, nespoutaný státními předpisy, je žádoucí metodou lidských vztahů. Jak jsem se díval na Víze zrození různých jedinců, viděl jsem, že většina lidí narozených do této doby přišla s úmyslem kapitalismus zdokonalit. Strach jim naneštěstí zabránil chápat cokoli jiného než touhu zajistit si individuální jistotu, vykořisťovat druhé a maximalizovat zisky na každém kroku, často docházelo k tajným dohodám s konkurencí nebo státními orgány. Byla to doba loupeživého kapitalismu, tajného bankovníctví a průmyslových kartelů. V důsledku zlořádů tohoto nespoutaného kapitalismu se na počátku dvacátého století

objevily dvě alternativy. Dva muži v Anglii napsali alternativní „manifest“, který požadoval nový systém, řízený dělníky, jenž měl vytvořit ekonomickou utopii, v níž by byly zdroje celého lidstva dostupné každému člověku podle jeho potřeb.

Ve strašné situaci oné doby získala tato myšlenka mnoho stoupců. Ale já jsem brzy pochopil, že tento materialistický dělnický manifest byl překroucením původního záměru. Když jsem pozoroval Vize zrození těchto dvou mužů, uvědomil jsem si, že jejich intuice jim říkala, že lidským posláním je dosáhnout takové utopie.

Naneštěstí zapomněli, že takové utopie lze dosáhnout jedině s demokratickou účastí všech lidí, s postupně se vyvíjející účastí vycházející ze svobodné vůle.

Od první revoluce v Rusku se zakladatelé komunistického systému mylně domnívali, že tento systém lze vytvořit silou a diktaturou, tento mylný předpoklad však tragicky selhal a komunistický experiment stál miliony lidských životů. Ve své netrpělivosti si tito lidé představovali utopii, ale vytvořili komunismus a dlouhá desetiletí utrpení.

Druhou alternativou demokratického kapitalismu bylo zlo fašismu. Cílem tohoto systému bylo zvýšit zisky a moc elit, které se považovaly za privilegované vůdce lidské společnosti. Elitáři se domnívali, že národ může dosáhnout svého potenciálu jedině odmítnutím demokracie a spojením státu s průmyslovým vedením.

Jasně jsem viděl, že si ti, kteří vytvářeli tento systém, téměř vůbec neuvědomují svou Vizi zrození. Přišli na tento svět s přáním propagovat myšlenku, že civilizace se vyvíjí k dokonalosti a že národ, který má jednotný cíl a vůli, může dosáhnout nejvyšší energie a účinnosti. Vytvořili však strašnou, sebeúčelnou vizi, která hlásala rasovou nadřazenost a možnost vytvoření státu, jehož posláním bylo ovládnutí světa. Vize postupného lidského vývoje k dokonalosti byla překroucena slabými, ustrašenými lidmi ve vražednou vládu Třetí říše.

Díval jsem se, jak druzí - kteří také věřili ve zdokonalení lidstva, ale kteří si uvědomovali důležitost silné demokracie - chápou, že se musejí postavit proti oběma alternativám. První pozice vedla ke krvavé válce proti fašismu, která nakonec skončila nesmírně draze zaplaceným vítězstvím. Druhá pozice vedla k dlouhé studené válce proti komunismu.

Náhle jsem se zaměřil na Spojené státy během prvních let studené války. V té době stála Amerika na vrcholu toho, co bylo výsledkem jejího čtyři sta let starého zaujetí pro světský materialismus. Bohatství a sociální jistota se rozšířily natolik, že zahrnovaly početné a stále rostoucí střední vrstvy, a do tohoto materiálního úspěchu se narodila početná generace, generace, která později vedla lidstvo ke třetí velké transformaci.

Příslušníci této generace pozorovali na každém kroku, že žijí v nejsvobodnější zemi na světě, která zaručuje svobodu a spravedlnost všem svým občanům. A přesto jak

dospívali, sledovali znepokojující rozdíly mezi touto americkou představou o sobě samé a mezi skutečností. Viděli, že mnoho lidí v této zemi - ženy a některé rasové menšiny - není svobodných. V šedesátých letech si uvědomili další znepokojující aspekty tohoto amerického ideálu například slepé vlastenectví, které očekávalo, že mladí lidé budou bojovat v politické válce, která neměla žádný jasně vyjádřený cíl a žádnou naději na vítězství.

Stejně znepokojující byl duchovní život. Materialismus předešlých čtyř set let odsunul tajemství života, a smrti, daleko do pozadí. Mnoho lidí zjistilo, že kostely a synagogy jsou plné pompy a samoúčelných obřadů. Účast byla spíš společenskou než duchovní záležitostí a farníkům záleželo především na tom, jak jsou posuzováni přihlížejícími spoluobčany.

Viděl jsem, že nová tendence analyzovat a posuzovat vyplývá z hluboké intuice, že život je mnohem více než jeho materiální stránka. Nová generace si začala uvědomovat nový duchovní smysl a začala se zajímat o méně známá náboženství a duchovní světonázory. Stále více lidí začalo chápat východní náboženství, která potvrzovala všeobecnou intuici, že duchovní život je vnitřním zážitkem, změnou vědomí, jež navždy mění individuální totožnost a smysl existence. Židovská kabalistická literatura a západní mystikové, jako např. Meister Eckhart a Teilhard de Chardin, nabízeli další pohledy na hlubší duchovnost.

Humanitní vědy - sociologie, psychiatrie, psychologie a antropologie - právě tak jako moderní fyzika začaly poskytovat nové informace, které vrhaly nové světlo na lidské vědomí a tvořivost. Tato kumulace myšlení, spolu s názory východní filozofie, začala postupně krystalizovat v Hnutí za realizaci lidského potenciálu, které věřilo, že lidé realizují jen malou část svého nesmírného tělesného, psychologického a duchovního potenciálu.

Viděl jsem, jak se během několika desetiletí zvyšoval počet lidí, kteří si uvědomili tuto duchovní zkušenost, až nakonec dosáhl kritického množství, tento skok ve vědomí vedl k formulaci nového názoru na lidský život a k uvědomění si Celestinských poznání.

Ale zatímco tento nový názor krystalizoval a zaplavoval svět jako epidemie vědomí, mnoho příslušníků nové generace se začalo stahovat zpět, neboť je začala znepokojovat stále větší nestabilita civilizace, která jako by odpovídala příchodu tohoto nového modelu. Starý světový názor udržoval po stovky let pevně definovaný, dokonce strnulý řád lidského života. Všechny role byly jasně určené a každý znal své místo: např. muži pracovali, ženy a děti byly doma a tradiční rodina byla neporušená. Očekávalo se, že člověk najde své místo ve společnosti, smysl v rodině a výchově dětí a že si uvědomí, že smyslem života je dobře žít a vytvářet materiálně bezpečnější svět pro budoucí generace.

Když pak v šedesátých letech přišla vlna analyzování a kritizování, staré neochvějně zákony se začaly hroutit. Chování se přestalo řídit mocnými pravidly. Zdálo se, že všichni si mohou bez překážek najít si svůj vlastní způsob života a vydat se za touto mlhavou představou potenciálu. Názory druhých přestaly určovat naše chování, to bylo stále víc formováno naším cítěním a naší vlastní morálkou. Pro ty, kteří opravdu přijali duchovní hledisko, jehož charakteristickými rysy jsou upřímnost a láska k druhým, nebylo morální chování žádným problémem. Bylo však problémem pro ty, kteří ztratili vnější pravidla, aniž si vytvořili pevné morální zásady.

Zdálo se, že se ocitli v zemi nikoho, kde je všechno dovoleno: zločin a drogy a impulzivní návyky všech druhů, včetně ztráty pracovní morálky. Aby se všechno ještě zkomplikovalo, mnoho z nich tvrdilo, že z nových zjištění Hnutí za realizaci lidského potenciálu vyplývá, že zločinci a ostatní zvrácení jedinci nejsou zodpovědní za své chování, neboť jsou oběťmi nespravedlivé civilizace, která bezostyšně umožňuje společenské podmínky, jež formují jejich chování.

Chápal jsem, co sledují: na světě se začala vytvářet polarizace názorů, protože ti, kteří nebyli rozhodnutí, začali odporovat názoru, jež považovali za příčinu rychle vzrůstajícího chaosu a nejistoty, jež by mohly vést k úplné dezintegraci jejich způsobu života.

Stále větší množství lidí, zejména ve Spojených státech, bylo přesvědčeno, že stojí před zápasem na život a na smrt, před zápasem proti tolerantnosti a liberalismu posledních pětadvaceti let - před kulturní válkou, jak tomu říkali - v níž se bude jednat o přežití západní civilizace. Viděl jsem, že někteří již považují všechno za téměř ztracené a proto obhajují extrémní opatření.

Viděl jsem, jak i zastánci lidského potenciálu začali mít strach a stáhli se do obranné pozice, neboť si uvědomili, že všechna tvrdě vybojovaná vítězství hnutí za individuální práva jsou v nebezpečí, že budou smetena vlnou konzervatismu. Mnoho z nich považovalo tuto reakci proti liberalizaci za útok vykořisťovatelských sil, které se ještě naposledy pokoušejí ovládnout slabší členy společnosti.

Viděl jsem, co tuto polarizaci posilovalo: obě strany považovaly druhou za spiknutí zla.

Zastánci starého světonázoru přestali považovat stoupence Hnutí za realizaci lidského potenciálu za naivní, ale dívali se na ně jako na součást širšího spiknutí socialistů, obhajujících silný stát, nebo jako na poslední stoupence komunismu, kteří usilují přesně o to, co se děje: o narušení společenského života do takové míry, aby měl všemocný stát důvod chopit se moci a všechno napravit. Podle jejich názoru užívali členové tohoto spiknutí strachu ze vzrůstající zločinnosti jako záminky k registraci střelných zbraní a k odzbrojení veřejnosti a poskytovali větší

kontrolu centralizované byrokracii, která nakonec začne sledovat finanční transakce pomocí Internetu a odůvodní vzrůstající kontrolu elektronického systému jako prevenci zločinnosti nebo jako nutný předpoklad pro vybírání daní. A nakonec, třeba pod záminkou hrozící přírodní katastrofy, přijde velký bratr a zabaví bohatství a vyhlásí stanné právo.

Zastánci liberalizace a změny viděli přesně opačný vývoj událostí. V důsledku politických úspěchů konzervativců se jim před očima hroutilo všechno, za co bojovali. I oni sledovali vzrůstající zločinnost, rozpadající se rodinnou strukturu, ale pro ně to nebylo způsobeno přílišnou státní kontrolou, ale naopak kontrolou nedostatečnou a opožděnou.

Všude na světě kapitalismus zklamal celou společenskou třídu a důvod byl jasný: chudí lidé neměli příležitost podílet se na systému. Neexistovalo dobré školství. Nebyla práce. A místo toho, aby stát chudým pomáhal, zdálo se, že ustupuje a ruší sociální programy a ostatní společenské výdobytky posledních pětadvaceti let.

Viděl jsem, jak ve svém zklamání začínají reformátoři věřit v nejhorší: že společenský přesun doprava může být pouze důsledkem vzrůstající manipulace a kontroly ze strany mocných korporací. Zdálo se, že si tyto korporace kupují vlády a veřejné sdělovací prostředky a že nakonec, jako v nacistickém Německu, rozdělí svět na chudé a bohaté, že největší a nejbohatší z nich zničí malé podnikatele a budou kontrolovat stále větší část národního bohatství. Samozřejmě že bude docházet k nepokojům a povstáním, ale to bude nahrávat vládnoucím elitám, které upevní policejní kontrolu.

Mé vědomí se najednou přeneslo na vyšší úroveň a já jsem konečně dokonale pochopil polarizaci Strachu: velké množství lidí se přiklánělo k jednomu nebo druhému názoru a obě strany se vzájemně považovaly za velké spiknutí zla.

A nyní jsem pochopil, proč vzrůstal vliv těch, kteří tvrdili, že jsou schopni toto zlo vysvětlit. Byli to zastánci teorie konce času, o kterých hovořil Joel. Ve vzrůstajícím chaosu tohoto období přechodu začali tito vykladači zvyšovat svou moc. Podle jejich názoru se měla biblická proroctví vykládat doslovně, to, co viděli v nejistotě doby, byla dlouho očekávaná apokalypsa. Tvrdili, že dojde ke svaté válce, v níž se lidé rozdělí na síly temnoty a armády světla. Tuto válku si představovali jako skutečný fyzický konflikt, rychlý a krvavý, a pro ty, kteří věděli, že válka přichází, bylo důležité jen jedno: být na správné straně, až dojde k boji.

A zároveň, jako v případě všech převratných událostí historie, jsem viděl za hranicemi Strachu Vizi zrození těch, kteří se toho účastnili. Bylo jasné, že všichni na obou stranách této polarizace přišli do materiální dimenze s přáním, aby se tato polarizace příliš nevyhrotila. Přáli jsme si hladší přechod od starého materialistického názoru k novému duchovnímu názoru a chtěli jsme, aby to nejlepší

ze starých tradic bylo začleněno do nového světa.

Jasně jsem viděl, že tato vzrůstající válkychtivost je neúmyslnou úchylkou, která vyplývá ze Strachu. Zpočátku jsme věřili, že všichni lidé budou osvobozeni a životní prostředí chráněno, zatímco morálka bude zachována, a že ekonomická tvořivost bude zároveň zachována a transformována tím, že si vytyčíme duchovní cíl. A že tento duchovní cíl zahájí utopii způsobem, který symbolicky naplní proroctví konce času.

Mé vědomí se ještě zesílilo, a stejně jako když jsem sledoval

Mayinu Vizi zrození, jsem chápal toto hlubší duchovní porozumění, celkový obraz toho, jakým směrem se má ubírat lidská historie, jak můžeme dosáhnout usmíření těchto protichůdných názorů a pokračovat na cestě k naplnění lidského osudu. Pak, stejně jako tehdy, se mi začala točit hlava a já jsem ztratil koncentraci, nemohl jsem dosáhnout potřebné úrovně energie, abych to chápal.

Vize začala mizet a zatímco jsem se ji snažil udržet, ještě jednou jsem zahlédl současnou situaci. Bylo mi jasné, že bez vlivu Vize světa se polarizace Strachu bude zrychlovat. Viděl jsem, jak se obě strany zatvrzují, neboť si obě myslí, že ta druhá se nejen mýlí, ale že je odporná, zkorumpovaná... v jedné lize se samotným d'áblem.

Po chvíli závratě a pocitu rychlého pohybu jsem se rozhlédl a uviděl vedle sebe Wila. Nejdřív se podíval na mě a pak na tmavě šedé okolí. V jeho tváři se objevily obavy. Dostali jsme se na jiné místo.

„Viděl jsi mou vizi historie?“ zeptal jsem se.

Opět se na mě podíval a přikývl. „To, co jsme právě sledovali, byla nová interpretace historie, poněkud zabarvená tvou kulturní zkušeností, ale překvapivě poučná. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Musela to být součást Desátého poznání - jasný pohled na lidské duchovní hledání z hlediska posmrtného života. Dnes začínáme chápat, že každý se rodí s pozitivním úmyslem a že se snaží přinést vědomosti z posmrtné dimenze do dimenze materiální. Každý! Historie je dlouhý proces probouzení. Po narození do materiálního světa ztrácíme vědomí a musíme být vychováni kulturní realitou doby. Potom si pamatujeme jen nejasná tušení, intuice, které nám ukazují, co máme dělat. Ale neustále musíme bojovat proti Strachu. Tento Strach je často tak velký, že zapomeneme dělat to, co jsme měli v úmyslu, nebo to poněkud překroutíme. Ale každý, a tím myslím každý, přichází na svět s těmi nejlepšími úmysly.“

„Takže ty si myslíš, že například několikanásobný vrah, přišel na svět, aby udělal něco dobrého?“

„Ano, původně. Všechno zabíjení je projevem zuřivosti, která je snahou o překonání vnitřního Strachu a bezmocnosti.“

„Nejsem si jistý,“ řekl jsem. „Nejsou někteří lidé zlí od narození?“

„Ne, prostě zešílí Strachem a dělají příšerné chyby. A nakonec za tyto chyby ponесou odpovědnost. Musíme však chápat, že hrozné činy jsou částečně zapříčiněny naší tendencí předpokládat, že někteří lidé jsou od narození zlí. A tento mylný názor podporuje polarizaci Strachu. Nikdo nevěří, že lidé mohou dělat to, co dělají, aniž nejsou od narození špatní, a tak všichni dehumanizují jeden druhého, což zvyšuje Strach a podporuje v každém to nejhorší.“ Wil se nepřítomně podíval jinam.

„Obě strany věří, že druhá strana je zapletena do toho nejhoršího spiknutí,“ dodal, „že je ztělesněním všeho negativního.“

Všiml jsem si, že se opět zadíval do dálky, a když jsem sledoval jeho pohled a soustředil se na okolí, začal jsem si uvědomovat zlověstnou temnotu a měl jsem zlé tušení.

„Myslím, že nemůžeme realizovat Vizi světa,“ pokračoval, „ani překonat polarizaci Strachu, dokud nepochopíme skutečnou povahu zla a realitu Pekla.“

„Proč to říkáš?“ zeptal jsem se.

Ještě jednou se na mě podíval a pak se opět zahleděl do tmavé šedi, která nás obklopovala. „Protože jsme se právě octli v Pekle.“

VNITŘNÍ PEKLO

Když jsem pohlédl do šedivé mlhy kolem, přeběhl mi mráz po zádech. Zlověstný pocit, který jsem měl předtím, se změnil v odcizení a zoufalství.

„Už jsi tady někdy byl?“ zeptal jsem se Wila.

„Jen na kraji,“ odpověděl. „Nikdy tady uprostřed. Cítíš, jaká je tu zima?“

Přikývl jsem a všiml si, že se před námi něco pohybuje. „Co to je?“

„Nevím.“

Přibližovala se k nám jakási masa vířící energie.

„Musí to být další skupina duší,“ řekl jsem.

Jak se duše přibližovaly, snažil jsem se soustředit na jejich myšlenky a cítil jsem ještě intenzivnější odcizení, dokonce zlost.

Snažil jsem se ten pocit ignorovat a uvolnit se.

„Počkej,“ nejasně jsem zaslechl Wila. „Nejsi dost silný.“ Ale bylo už pozdě.

Najednou jsem byl vtažen do velmi intenzivní temnoty a pak do jakéhosi velkého města. S hrůzou jsem se rozhlížel kolem sebe a snažil se zachovat si rozvahu.

Uvědomil jsem si, že architektura města pochází z devatenáctého století. Stál jsem na rohu ulice, kde procházely spousty lidí, a v dálce jsem viděl kopuli nějakého chrámu. Zpočátku jsem opravdu věřil, že jsem v devatenáctém století, ale něco tu nehrálo: obzor se ztrácel v podivně šedé barvě a obloha byla olivově zelená,

podobná obloze nad kanceláří, kterou si vytvořil Williams, když se snažil ignorovat skutečnost své smrti.

Pak jsem si všiml, že mě z protějšího rohu ulice pozorují čtyři muži. Po zádech mi přeběhl mráz. Všichni byli dobře oblečení, jeden z nich naklonil hlavu a potáhl z velkého doutníku. Druhý se podíval na hodinky a pak je strčil do kapsy u vesty. Tvářili se inteligentně, ale hrozivě.

„Každý, kdo je rozzlobil, je můj přítel,“ promluvil nějaký hluboký hlas za mými zády.

Otočil jsem se a uviděl mohutného muže, který vypadal jako sud, byl také dobře oblečený, měl klobouk se širokým okrajem a šel ke mně. Jeho tvář mi byla povědomá, už jsem ho někde viděl. Ale kde?

„Nevšímejte si jich,“ řekl. „Není tak těžké je přelstít.“

Díval jsem se na jeho vysokou, shrbenou postavu a do jeho záludných očí a najednou jsem si uvědomil, kdo to je. Byl to velitel federálních vojsk, jehož jsem viděl ve vizích indiánských válek z devatenáctého století, ten muž, který odmítl mluvit s Mayou a který dal potom rozkaz k bitvě proti Indiánům. Tohle město je konstrukce, říkal jsem si. Musel si vykonstruovat své životní situace, aby si nemusel připustit, že je mrtvý.

„Tohle není skutečné,“ vyhrkl jsem. „Vy jste... mrtvý.“

Zdálo se, že ignoruje mé prohlášení. „Tak čím jste našťval tu bandu pochopů?“

„Nic jsem neudělal.“

„Ale ano, něco jste musel udělat. Vidím, jak se na vás dívají.“

Myslí si, že tohle město řídí oni. Vlastně si myslí, že mohou řídit celý svět.“

Zavrtěl hlavou. „Tihle lidé nikdy nevěří osudu. Domnívají se, že budoucnost musí být přesně taková, jak si to přejí.“

Všechno. Hospodářský rozvoj, vlády, oběh peněz i jejich hodnota.

Což ostatně není tak špatná myšlenka. Svět je plný hlupáků a idiotů, kteří všechno zničí, když budou ponecháni své vlastní vynalézavosti. Lidi je třeba nahnat do stáda a ovládat jak nejvíc možno, a když se při tom dá vydělat trochu peněz, proč ne? Ale tihle magoři chtěli poroučet mně. Já jsem na ně však příliš chytrý. Vždycky jsem na ně byl příliš chytrý. Tak co jste udělal?“

„Poslyšte,“ řekl jsem. „Snažte se to pochopit. Nic z toho všeho, není skutečné.“

„Hej,“ odpověděl, „radil bych vám, abyste mi důvěřoval. Jestliže oni jsou proti vám, já jsem jediný přítel, kterého máte.“

Podíval jsem se jinam, ale cítil jsem, že mě stále podezíravě sleduje.

„Jsou to proradní lidé,“ pokračoval. „Nikdy vám nic neodpustí. Podívejte se například na to, co stalo mně. Chtěli využít mé vojenské zkušenosti, abych porazil

Indiány a otevřel jim jejich zemi.

Ale já je prohlédl. Věděl jsem, že jim nelze důvěřovat, že se o sebe musím postarat sám.“ Zatrpkle se na mě podíval. „Když jste válečný hrdina, je pro ně obtížnější využít vás a pak vás odkopnout, že ano? Po válce jsem si vybudoval popularitu. A tak tato individua musela dělat, co jsem chtěl já. Ale něco vám řeknu: nikdy tyto lidi nepodceňujte. Jsou totiž všeho schopní!“

Odstoupil ode mne, jako by si mě prohlížel.

„Vlastně vás mohli poslat jako špiona,“ dodal.

Protože jsem nevěděl, co dělat, obrátil jsem se a začal odcházet.

„Ty parchante!“ zařval. „Měl jsem pravdu.“

Viděl jsem, jak sahá do kapsy a vytahuje krátký nůž. Ohromen jsem se donutil k pohybu, běžel jsem po ulici a pak zahrnul do jakési postranní uličky. On se řítí za mnou. Vpravo jsem uviděl nějaké pootevřené dveře. Vběhl jsem dovnitř a zastrčil petlici. Ucítil jsem vůni opia. Kolem mne byly desítky lidí, kteří na mě nepřítomně zírali. Byli skuteční? Nebo byli součástí té vykonstruované iluze? Většina z nich se rychle vrátila ke svému tlumenému rozhovoru a opiovým dýmkám, a tak jsem prošel mezi špinavými matracemi a kavalci k dalším dveřím.

„Já vás poznávám,“ zahuhlala nějaká žena. Opírala se o stěnu vedle dveří, hlavu měla svěšenou, jako by ji nemohla unést. „Chodila jsem k vám do školy.“

Chvilí jsem se na ni zmateně díval a pak si vzpomněl na mladou dívku z naší školy, která brala drogy a trpěla opakovanými epizodami deprese. Bránila se jakékoli pomoci a nakonec zemřela na předávkování.

„Sharon, jsi to ty?“

Zmohla se na úsměv a já se podíval zpátky na dveře, protože jsem se obával, že se velitel s nožem nějak dostal dovnitř.

„To je v pořádku,“ řekla. „Můžete tu zůstat s námi. V téhle místnosti budete v bezpečí. Nic vám nemůže ublížit.“

Přiblížil jsem se k ní a řekl, co možno nejlaskavěji: „Ale já tu nechci zůstat.“

Tohle všechno je přelud.“

Jakmile jsem to vyslovil, tři nebo čtyři lidé se ke mně otočili a rozzlobeně se na mě dívali.

„Prosím tě Sharon, pojd' se mnou,“ zašeptal jsem. „Pojd' se mnou.“

Dva nejbližší vstali a postavili se vedle Sharon. „Vypadni odtud,“ varoval mě jeden z nich. „Nech ji na pokoji.“

„Neposlouchej ho,“ řekl jí ten druhý. „Je šílený. Jeden druhého potřebujeme.“

Trochu jsem se sklonil, abych viděl Sharon přímo do očí. „Sharon, nic z toho všeho není skutečné. Jsi mrtvá. Musíme se odtud nějak dostat.“

„Drž hubu!“ zařval někdo. Několik lidí se ke mně začalo přibližovat s nenávisí v očích. „Nech nás na pokoji.“

Začal jsem ustupovat ke dveřím, skupina se ke mně přiblížila.

Viděl jsem, jak se Sharon vrací ke své dýmce. Otočil jsem se a proběhl dveřmi, ale uvědomil si, že nejsem venku. Ocítl jsem se v jakési kanceláři uprostřed počítačů, skříní a všelijakého moderního nábytku a vybavení.

„Hej, tady nemáš co dělat,“ řekl někdo. Otočil jsem se a uviděl muže středního věku, s brýlemi na očích. „Kde je má sekretářka?“

Na tohle nemám čas. Co vlastně chcete?“

„Někdo mě pronásleduje. Snažil jsem se tu ukrýt.“

„Proboha, člověče! Tak nechod'te sem. Už jsem řekl, že na to nemám čas. Nemáte ani tušení, co všechno musím dnes udělat. Podívejte se na tyhle kartotéky. Kdo si myslíte, že je zařadí, když ne já?“ V jeho tváři jsem zahlédl výraz hrůzy.

Zavrtěl jsem hlavou a začal hledat další dveře. „Nevíte, že jste mrtvý?“ zeptal jsem se. „Tohle všechno je smyšlené.“

Zarazil se, jeho ustrašený výraz se změnil ve výraz hněvu.

Zeptal se: „Jak jste se sem dostal? Jste zločinec?“

Našel jsem dveře, které vedly ven, a utíkal pryč. V ulicích jsem neviděl nic kromě jednoho kočáru. Ten zastavil u hotelu na druhé straně ulice. Vystoupila z něho krásná žena ve večerních šatech, podívala se na mě a usmála se. V jejím chování bylo něco vřelého a starostlivého. Přeběhl jsem ulici, zastavila se a pozorovala mě s koketně nesmělým a vyzývavým úsměvem.

„Jste sám,“ řekla. „Pojd'te se mnou.“

„Kam jdete?“ zeptal jsem se nejistě.

„Jdu na večírek.“

„Kdo tam bude?“

„Nemám nejmenší tušení.“

Otevřela dveře hotelu a rukou mi pokynula, abych vešel.

Následoval jsem ji a přemýšlel, co budu dělat. Vstoupili jsme do výtahu a ona stiskla tlačítko do čtvrtého poschodí. Jak jsme jeli nahoru, pocit tepla a zájmu se zesiloval. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se mi dívá na ruce. Když jsem na ni pohlédl, opět se usmála a předstírala, jako bych ji přistihl.

Poté, co se výtah otevřel, odvedla mě chodbou k nějakým dveřím, na které dvakrát zaklepala. Za okamžik se dveře otevřely a stál tam nějaký muž. Tvář se mu rozjasnila, když ženu uviděl.

„Pojd'te dál!“ řekl. „Pojd'te dál!“

Naznačila mi, abych šel před ní, a když jsem vstoupil, nějaká mladá žena mě vzala za ruku. Měla na sobě šaty bez ramínek a byla bosa.

„Ach, tak vy jste se ztratil,“ řekla. „Chudáčku. S námi budete v bezpečí.“

Za dveřmi jsem viděl nějakého muže bez košile. „Podívej se na ta stehna,“ řekl a díval se na mě.

„Má dokonalé ruce,“ dodal nějaký jiný muž.

Byl jsem šokován, když jsem si uvědomil, že místnost je plná lidí v různých milostných pozicích a různých stadiích nahoty.

„Ne, moment,“ bránil jsem se. „Nemohu tu zůstat.“

Žena, která mě držela za ruku, řekla, „Vy chcete jít zpátky ven? Potkat takovou skupinu, jako jsme my, trvá věčnost. Vnímejte tu energii.

To není jako strach z opuštěnosti, že?“ Položila mi ruku na hrud’.

Najednou jsem zaslechl zvuk jakéhosi zápolení na druhé straně pokoje.

„Ne, nechte mě na pokoji!“ někdo křičel. „Já tady nechci být.“

Asi osmnáctiletý mladík odstrčil několik lidí stranou a vyběhl ven ze dveří. Využil jsem všeobecného zmatku a vyběhl za ním.

Mladík nečekal na výtah a běžel dolů po schodech a já za ním.

Když jsem doběhl na ulici, byl už na druhé straně.

Právě jsem na něho chtěl zavolat, aby počkal, když jsem viděl, jak ztuhl hrůzou.

Před ním na chodníku stál velitel, stále s nožem v ruce, ale tentokrát čelil skupině mužů, kteří mě předtím pozorovali. Jeden druhého překřikoval a všichni zlostně gestikulovali. Náhle jeden z nich vytáhl revolver a velitel se na něho vrhl s nožem.

Zazněl výstřel a velitelův klobouk a nůž letěly vzduchem, jak mu kulka proletěla čelem. S temným žuchnutím padl na zem, ostatní muži se začali ztrácet, až nakonec všichni zmizeli. Stejně rychle zmizel i muž na zemi.

Mladík si unaveně sedl na obrubník chodníku a položil si hlavu do dlaní. S roztřesenými koleny jsem k němu běžel.

„Všechno je v pořádku,“ řekl jsem. „Už jsou pryč.“

„Ne, nejsou,“ namítl zoufale. „Podívejte se támhle.“

Otočil jsem se a uviděl, jak ti čtyři muži, kteří před chvílí zmizeli, opět stojí na druhé straně ulice před hotelem. Nemohl jsem uvěřit, že jsou ve stejných pozicích, jako byli, když jsem je viděl poprvé. Jeden kouřil doutník a druhý se díval na hodinky.

Srdce mi poskočilo, když jsem spatřil i velitele, který stál naproti nim a hrozivě se na ně díval.

„Tohle se pořád opakuje,“ naříkal mladík. „Už to nesnesu. Někdo mi musí pomoci.“

Než jsem byl s to něco říci, jakési dvě formy se objevily po jeho pravé ruce, ale zůstaly rozmazané.

Mladík se na ně dlouho díval a pak s výrazem nadšení zavolal:

„Roy, jsi to ty?“

Pak se k němu obě formy přiblížily, až ho nakonec celého zahalily. Po několika minutách mladík spolu s dušemi úplně zmizel.

Zíral jsem na prázdný obrubník, kde mladík předtím seděl, a vnímal jsem zbytky vyšší vibrace. Před svým duševním zrakem jsem opět viděl svou skupinu duší a cítil jsem jejich hlubokou účast a lásku. Soustředil jsem se na ten pocit, až jsem se nakonec zbavil ochromujícího strachu a postupně jsem zvyšoval svou energii, abych se mohl uvnitř otevřít. Mé okolí okamžitě dostalo světlejší barvu a město zmizelo. Jak má energie vzrůstala, byl jsem schopen vybavit si Wilovu tvář a Wil se vedle mě okamžitě objevil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a objal mě. V tváři měl výraz nesmírné úlevy. „Byly to silné přeludy a ty jsi se do nich vnutil vlastní vůlí.“

„Vím. Nebyl jsem schopen uvažovat, nevěděl jsem, co dělat.“

„Byl jsi pryč dlouhou dobu, posílali jsme ti energii, nic víc jsme nemohli dělat.“

„Koho myslíš tím my?“

„Všechny tyhle duše,“ ukázal Wil kolem sebe.

Když jsem se dobře podíval, viděl jsem stovky duší tak daleko, kam jsem dohlédl. Některé se dívaly na nás, ale většina se dívala někam jinam. Pohlédl jsem tím směrem a v dálce jsem spatřil několik vírů energie. Když jsem zaostřil svůj pohled, uvědomil jsem si, že jeden z těch vírů je město, z něhož jsem právě uprchl.

„Co to je?“ zeptal jsem se Wila.

„Jsou to duševní konstrukce,“ odpověděl, „vytvářené dušemi lidí, kteří v životě prožívali velmi omezující ovládací dramata a nebyli schopni se po smrti probudit.“

Jsou jich tam tisíce.“

„Viděl jsi, co se dělo, když jsem byl v tom vykonstruovaném městě?“

„Většinu ano. Když jsem se soustředil na duše ve své blízkosti, viděl jsem z jejich hlediska, co se děje. V očekávání, že někdo odpoví, vysílá tato skupina duší neustále energii do těchto imaginárních konstrukcí.“

„Všiml sis toho mladíka? Ten se nakonec probudil. Ale ostatní nepostřehli nic.“

Wil se ke mně otočil. „Vzpomínáš si, co jsme viděli během Williamsovy životní rekapitulace? Zpočátku nebyl ochoten přijmout, co se děje, a snažil se potlačit smrt tím, že si vytvořil konstrukci své kanceláře.“

„Ano, tam dole jsem si na to vzpomněl.“

„A tak tomu je s námi všemi. Jsme-li za účelem potlačení tajemství a nejistoty života zabrání do svých ovládacích dramát tak hluboko, že se ani po smrti nemůžeme probudit, pak vytváříme takovéto imaginární konstrukce, abychom měli pocit bezpečí i v posmrtné dimenzi. Kdyby Williamse nebyla dostihla jeho skupina duší, byl by se

dostal do jednoho z těch pekelných míst, kde jsi byl ty. To všechno je reakce na Strach. Lidé by byli v posmrtné dimenzi ochromeni Strachem, kdyby nenašli nějaký způsob, jak se mu bránit, jak jej zatlačit do podvědomí. Proto opakují táž dramata a užívají stejných prostředků jako v životě a nejsou s to přestat.“

„Takže tyto imaginární konstrukce jsou pouze ovládacími dramaty?“

„Ano, všechny spadají do obecné sféry ovládacích dramát, ale jsou intenzivnější a nevědomé. Například ten velitel s nožem byl nepochybně zastrašovatel v tom, jak vysával energii druhých. Své chování odůvodňoval tvrzením, že ho svět chce zničit, a samozřejmě že tyto jeho předpoklady k němu během jeho života na Zemi přitahovaly přesně takový druh lidí, aby se jeho vize vyplnila.

V posmrtné dimenzi si vytvořil nepřátelské imaginární postavy, aby svou životní situaci mohl reprodukovat.

„Kdyby přestal potkávat lidi, které může zastrašovat, a kdyby se jeho energie snížila, úzkost by opět začala pronikat do jeho vědomí. Proto musí pokračovat ve své roli zastrašovatele. Musí v tomto chování pokračovat proto, že je to jediné chování, které se v dětství naučil a které zaměstná jeho mysl a vytlačí Strach. Právě toto chování - nutkavé, dramatické, energetické - potlačuje jeho strach natolik, že na něj může zapomenout a cítit se alespoň trochu dobře.“

„A co lidé, kteří užívají drogy?“

„Tito pasivní ‚trpitelé‘ šli ve svém životě do extrému, takže kolem sebe viděli jen utrpení a krutost, a právě v tom nacházeli důvod k útěku před strachem. Návykové užívání drog zaměstnává mysl a potlačuje úzkost dokonce i v posmrtném životě. V materiální dimenzi vyvolávají drogy často euforii podobnou euforii lásky. Problém této falešné euforie však spočívá v tom, že tělo se drogám brání, což znamená, že když jsou opakovaně užívány, je třeba stále větších dávek k dosažení stejného účinku a tyto zvýšené dávky nakonec tělo zničí.“

Znovu jsem si vzpomněl na toho velitele. „Tam dole se stalo něco skutečně zvláštního. Muž, který mě pronásledoval, byl zabit, ale pak se vrátil a ve svém dramatu pokračoval.“

„Tak to v tomto dobrovolném pekle funguje. Všechny přeludy, které se neustále opakují, nakonec vybuchnou. Kdybys byl potkal někoho, kdo se na Zemi snažil potlačovat tajemství života tím, že jedl velké množství tuků, nakonec by jeho přeludy mohl ukončit infarkt. Ti, kteří berou drogy, si nakonec zničí tělo, velitel umírá znovu a znovu atd.

A právě tak to funguje i v materiální dimenzi: nutkavé ovládací drama vždycky nakonec selže. Obvykle se to stává v krizových obdobích života, rutiny se zhroutlí a člověka přemůže strach. Tomu se říká, dostat se na dno. A právě v takové chvíli

bychom se měli probudit a snažit se překonat strach jiným způsobem. Jestliže to však neuděláme, vrátíme se do obvyklého hypnotického stavu.

A jestliže se neprobudíme v materiální dimenzi, můžeme mít potíže probudit se v dimenzi posmrtné.

Tyto nutkavé hypnotické stavy jsou příčinou strašného chování v materiální dimenzi. Je to psychologie všech odporných zločinů, která motivuje neuvěřitelné chování hromadných vrahů a sadistů všeho druhu. Tito lidé jednoduše opakují jedině naučené chování, které otupí jejich mysl a zbaví je strachu, jenž pochází z pocitu ztracenosti.“

„Takže ty tvrdíš,“ přerušil jsem ho, „že na světě není žádné organizované zlo, žádné d'ábelské spiknutí, jehož bychom byli obětmi?“

„Absolutně žádné. Existuje jen lidský strach a bizarní způsoby, jakými se jej snažíme zahnat.“

„A co to množství biblických zmínek o Satanovi?“

„To všechno je metafora, která nám symbolickým způsobem radí, abychom bezpečí hledali v Bohu, nikoli v tragických návycích. Dávat vinu vnějším silám mohlo být nutné v určitém stadiu lidského vývoje. Ale dnes to zamlžuje pravdu, neboť vymlouvat se, že naše chování zaviny vnější síly, je jen způsob, jak se vyhnout zodpovědnosti. A představu Satana obvykle užíváme k tomu, abychom mohli označit některé lidi za zlé od přírody, abychom mohli dehumanizovat ty, s nimiž nesouhlasíme, a abychom je mohli odepsat. Je nejvyšší čas, abychom pochopili skutečnou povahu zla a abychom proti němu něco dělali.“

„Jestliže neexistuje žádné d'ábelské spiknutí,“ řekl jsem, „pak neexistuje ani ,posedlost‘.“

„Tak tomu není,“ namítl Wil důrazně. „Existuje psychologická posedlost. Ale ta není důsledkem spiknutí zla, je to jen energetická dynamika. Lidé, kteří se bojí, mají potřebu ovládat druhé. Proto tě některé skupiny chtějí přesvědčit, abys je podporoval, a žádají tě, aby ses podřídil jejich autoritě, a obrátí se proti tobě, když se je pokusíš opustit.“

„Když jsem byl vtažen do toho imaginárního města, zpočátku jsem měl dojem, že jsem posedlý jakousi d'ábelskou silou.“

„Ne, byl jsi tam vtažen, protože jsi udělal stejnou chybu jako předtím: nejenže ses těm duším otevřel, ale ty ses jim úplně odevzdal, jako bys věřil, že znají všechny odpovědi, aniž by ses přesvědčil, zda jsou ve spojení s Bohem a zda jsou motivované láskou.“

A na rozdíl od duší, které jsou ve spojení s Bohem, tyto duše neustoupily. Vtáhly tě do svého světa stejným způsobem, jako by to udělala nějaká fanatická sekta v

materiální dimenzi.“

Wil se zamyslel a pak pokračoval. „To všechno je součástí Desátého poznání, proto to vidíme. Jak se bude komunikace mezi těmito dvěma dimenzemi zesilovat, začneme potkávat více duší v posmrtném životě. Tato část Desátého poznání nás učí, že musíme rozlišovat mezi dušemi, které jsou probuzené a jsou ve spojení s duchem lásky, a dušemi, které jsou v hypnotickém stavu a mají strach. Nesmíme však dehumanizovat duše, jež zabředly do nějakého ovládacího dramatu a nemohou se z něho

dostat. Nesmíme je považovat za démony a d'ábly. Jsou to duše v procesu vývoje stejně jako my. Lidé, kteří jsou v pozemské dimenzi chyceni v ovládacích dramatech, z nichž nemohou utéci, jsou často právě ty duše, které byly ve své Vizi zrození nejoptimističtější.“

Zavrtěl jsem hlavou, protože jsem tomu nerozuměl.

Wil pokračoval: „Proto si vybírají takové drastické situace, které si vynucují tak intenzivní a šílené obranné prostředky.“

„Mluvíš o lidech, kteří se narodí do dysfunkčních rodin?“

„Ano. Intenzivní ovládací dramata všeho druhu, ať už jsou to násilné nebo jen podivné a perverzní návyky, pocházejí z dysfunkčních a omezujících prostředí, v nichž Strach působí tak silně, že znovu a znovu, generaci za generací, probouzí stejnou zuřivost, zlobu a perverzi. Jedinci, kteří se rodí do takových situací, si to úmyslně vybírají.“

Připadalo mi to absurdní. „Proč by se někdo chtěl narodit do takové situace?“

„Protože takoví jedinci věří, že mají dostatek síly, aby prorazili, aby cyklus ukončili, aby vyléčili rodinu, do níž se chtějí narodit. Věří, že se jim podaří probudit se a překonat nenávist a zlobu způsobenou tím, že se narodili do takové situace, a považují to za průpravu k nějakému poslání - obvykle k tomu, aby mohli pomáhat druhým dostat se z podobných situací. I když jsou to násilníci, musíme se na ně dívat jako na jedince, kteří mají potenciál ukončit své drama.“

„Pak má tedy pravdu liberální názor, který tvrdí, že se každý může změnit a polepšit. A konzervativní postoj je mylný?“

Wil se usmál. „Ne tak docela. Liberálové mají pravdu, když tvrdí, že lidé, kteří vyrostli v omezujícím prostředí, jsou produktem tohoto prostředí. A konzervativci se mýlí, protože věří, že přestat žít životem zločince je jen otázkou vědomé volby. Liberální přístup je však také povrchní, pokud věří, že se lidé změní, když jim bude nabídnuta například finanční podpora nebo vzdělání. Sociální programy jsou obvykle zaměřené jen na to, aby naučily lidi dělat lepší ekonomická rozhodnutí. Násilným zločincům jsou v nejlepším případě nabízeny povrchní poradenské služby nebo je jejich chování omlouváno a přijímáno příliš shovívavě, což je ten nejhorší

přístup, který posiluje představu, že zločinné chování není tak hrozné, je to přístup, který připravuje podmínky k tomu, aby se takové chování opakovalo.“

„Co se tedy dá dělat?“ zeptal jsem se.

Wil se chvěl vzrušením. „Můžeme se naučit pomáhat lidem duchovně! To znamená pomáhat lidem, aby si celý proces uvědomili, jako to dělají tyto duše pro ty, kteří zabředli do svých přeludů.“

Wil chvíli pozoroval duše a pak se otočil ke mně. „Všechny informace, které jsem ti právě předal, mohu dostat od těchto duší, ale stále ještě jasně nevidím Vizi světa. Ještě jsme se nenaučili dostatečně zvyšovat svou energii.“

Soustředil jsem se na duše, ale nedostal jsem žádnou novou informaci. Bylo jasné, že tyto skupiny duší mají větší vědomosti a že je přenášejí do imaginárních konstrukcí strachu, ale právě tak jako

Wil, ani já jsem tomu příliš nerozuměl.

„Při nejmenším jsme pochopili další část Desátého poznání,“ řekl Wil. „Víme, že bez ohledu na to, jak nežádoucí je chování druhých, nesmíme zapomínat, že jsou to jen duše, které se pokoušejí probudit právě tak jako my.“

Najednou mnou otřásl výbuch disonantního zvuku a v hlavě mi začaly vířit barevné obrazy. Wil se ke mně vrhl a v poslední chvíli mě chytil, vtáhl mě do svého silového pole a pevně mě tam držel. Chvíli jsem se třásl a pak zvuk ustal.

„Zase začali experimentovat,“ řekl Wil.

Překonal jsem závrat' a podíval se na něho. „To znamená, že Curtis se pokusí zastavit je násilím. Je přesvědčen, že neexistuje žádný jiný způsob.“

Vtom jsem uviděl jasný obraz Feymana, toho muže, o kterém si David Osamělý Orel myslil, že má něco společného s experimentem. Stál na nějaké hoře a pozoroval údolí. Podíval jsem se na Wila a uvědomil si, že vidí tentýž obraz. Kývl na souhlas a okamžitě jsme se začali někam pohybovat.

Když jsme se zastavili, zírali jsme jeden na druhého. Kolem nás bylo ještě víc šedi. Další hlasitý, disharmonický zvuk přerušil ticho a Wilova tvář se mi začala ztrácet. Stále mě držel a po několika vteřinách zvuk opět ustal.

„Tyhle zvukové výbuchy se teď opakují stále častěji,“ řekl Wil.

„Nemáme už moc času.“

Přikývl jsem a snažil se překonat závrat'.

„Rozhlédneme se kolem,“ řekl Wil.

Ve vzdálenosti asi třiceti metrů jsme viděli jakousi masu energie. Okamžitě se k nám přiblížila asi na patnáct metrů.

„Dávej pozor,“ nabádal mě Wil. „Neztotožňuj se s nimi. Jen poslouchej, abys

zjistil, kdo to je.“

Unaveně jsem se soustředil a okamžitě jsem uviděl pohybující se duše a obraz města, z něhož jsem uprchl.

Trhnul jsem sebou a to duše přimělo, aby se ještě víc přiblížily.

„Zůstaň soustředěn v lásce,“ radil Wil. „Nemohou nás vtáhnout mezi sebe, dokud nedáme najevo, že chceme, aby nás zachránily. Posílej jim energii a lásku. Buď jim to pomůže, nebo utečou.“

Když jsem si uvědomil, že duše se bojí víc než já, soustředil jsem se a začal jsem vysílat láskyplnou energii. Okamžitě se od nás vzdálily.

„Proč nemohou přijmout lásku a proč se neprobudí?“ zeptal jsem se Wila.

„Protože když cítí energii, která zvyšuje jejich vědomí, uvolní své soustředění a přestanou se bránit strachu z opuštěnosti. Osvobození se od ovládacího dramatu vždycky zpočátku vyvolává strach, protože než dokážeme překonat pocit osamělosti, je třeba zbavit se všech nutkavých návyků. Proto ‚temná noc duše‘ někdy předchází zvýšené vědomí a euforii.“

Všimli jsme si, jak se vpravo od nás něco pohybuje. Když jsem se soustředil, uvědomil jsem si, že jsou tam další duše. Přiblížily se a ty druhé se vzdálily. Snažil jsem se pochopit, co dělají.

„Víš, proč je tady tahle skupina?“ zeptal jsem se Wila.

Pokrčil rameny. „Mají něco společného s Feymanem.“

V prostoru kolem duší jsem uviděl jakýsi pohybující se obraz, jakousi scénu. Když jsem se lépe soustředil, uvědomil jsem si, že je to obraz obrovské továrny někde na Zemi, byly tam velké železné budovy a řady transformátorů a potrubí a kilometry drátů.

Uprostřed, na střeše jedné z největších budov, bylo kontrolní stanoviště celé ze skla. Uvnitř jsem viděl řady počítačů a měřících přístrojů všeho druhu. Podíval jsem se na Wila.

„Vidím to,“ řekl.

Jak jsme si továrnu prohlíželi, naše perspektiva se rozšířila, takže jsme se na ni teď dívali shora. Viděli jsme kilometry drátů, které vedly na všechny strany.

Dodávaly energii do ohromných věží, které ji pomocí laserových paprsků přenášely do dalších stanic.

„Víš, co to je?“ zeptal jsem se Wila.

Wil přikývl. „Je to centralizovaná elektrárna.“

Na jednom konci objektu začala nějaká aktivita. K jedné z větších budov přijížděly pohotovostní a hasičské vozy. Z oken ve třetím patře zářilo zlověstné světlo. V jednu chvíli se ještě více rozzářilo a země pod celou budovou začala praskat. V explozi prachu se budova otřásla a pak se pomalu zhroutila. Napravo od ní začala

hořet další budova.

Nyní se scéna přesunula do kontrolního stanoviště, kde se horečně pohybovali technici. Ze dveří na pravé straně vyšel nějaký muž s rukama plnými plánů a výkresů. Položil je na stůl a pustil se s důvěrou do práce. Kulhavým krokem přešel na druhou stranu místnosti a začal seřizovat nějaké vypínače a ciferníky. Země se pomalu přestala otřásat a ohně byly postupně uhašeny. Muž pokračoval ve své práci a dával pokyny dalším technikům.

Podíval jsem se na něho lépe a pak jsem se otočil k Wilovi. „To je Feyman!“

Než Wil odpověděl, děj se zrychlil. Před našima očima byla elektrárna zachráněna a pak ji dělníci začali rychle rozebírat, jednu budovu za druhou. Zároveň se nedaleko začala stavět menší továrna na výrobu kompaktních generátorů. Nakonec se krajina vrátila do svého přirozeného, zalesněného stavu a nová továrna vyráběla malé generátory, které jsme viděli za každým domem po celém kraji.

Náhle se naše perspektiva změnila a my jsme viděli jediného muže v popředí, který pozoroval stejnou scénu jako my. Když jsem ho uviděl z profilu, uvědomil jsem si, že je to Feyman před svým narozením a že přemýšlí o tom, čeho by v životě mohl dosáhnout.

Podívali jsme se s Wilem jeden na druhého. „Tohle je součást jeho Vize zrození, že ano?“ zeptal jsem se.

Wil přikývl. „Tohle musí být jeho skupina duší. Uvidíme, co se o něm dovíme.“

Oba jsme se soustředili na skupinu duší a před námi se objevil další obraz. Byl to vojenský tábor z devatenáctého století, velitelský stan. Viděli jsme Feymana s velitelem, s týmž mužem, kterého jsem potkal v imaginárním městě. Feyman byl ten kulhavý poradce, kterého jsem předtím viděl s Williamsem.

Jak jsme se na ně dívali, začali jsme se dovídat historii jejich vztahu. Feyman, který byl bystrý taktik, měl na starosti strategii a technologický rozvoj. Před bitvou byly na rozkaz velitele prodány Indiánům deky nakažené neštovicemi, což byla věc, s níž Feyman nesouhlasil, nikoli kvůli jejímu účinku na Indiány, ale proto, že to považoval za politicky neomluvitelné.

Později, zatímco se ve Washingtonu oslavovalo vítězství, se o tom dověděli novináři a bylo zahájeno vyšetřování. Velitel a jeho přátelé ve Washingtonu svedli všechno na Feymana a jeho kariéra byla zničena. Velitel se pak dal na politiku a dosáhl celonárodní slávy, ale později byl týmiž přáteli z Washingtonu podveden.

Feyman se z toho nikdy nedostal, jeho politické ambice byly naprosto zničeny.

Snažil se získat na svou stranu veřejné mínění, aby mohl vyvrátit velitelovu verzi bitvy, a byl stále zahořklejší a nenávistnější. Několik novinářů se tím případem chvíli zabývalo, ale zájem veřejnosti brzy ochladl a Feyman byl odsouzen k životu v hanbě. Do konce života se trápil vědomím, že jeho politických cílů nebude nikdy

dosaženo, a pokusil se svého bývalého velitele zavraždit při státní recepci.

Ochranka ho zabila.

Protože se Feynman odřízl od své vnitřní jistoty a lásky, nebyl schopen se po smrti probudit. Mnoho let žil ve svých imaginárních konstrukcích a věřil, že utekl svému nepodařenému pokusu o vraždu, neustále živil svou nenávist a byl odsouzen k tomu, aby se znovu a znovu pokoušel o další vraždu jen proto, aby byl opět zastřelen.

Jak jsem se díval, uvědomil jsem si, že Feynman mohl být uvězněn ve své iluzi mnohem déle, nebýt odhodlaného úsilí jiného muže, který byl s Feynmanem ve vojenském táboře. Uviděl jsem obraz jeho tváře a poznal jeho výraz.

„To je Joel, ten novinář, kterého jsem potkal,“ řekl jsem Wilovi a stále jsem se soustředil na Joelův obraz.

Wil přikývl.

Joel se po smrti stal členem vnějšího okruhu duší a rozhodl se, že Feynmana probudí. Jeho úmyslem během života s Feynmanem bylo odhalit všechny zrady a krutosti, kterých se armáda dopustila proti Indiánům, ale přestože věděl o případu nakažení neštovicemi, byl donucen kombinací výhrůžek a úplatků držet to v tajnosti. Po smrti se zhrozil, když viděl Rekapitulaci svého života, ale zachoval si vědomí a přísahal, že pomůže Feynmanovi, který byl zničen kvůli tomu, že on, Joel, nezasáhl. Po dlouhé době Feynman konečně reagoval a podstoupil dlouhou a bolestnou Rekapitulaci svého života. Ve svém životě v devatenáctém století se chtěl původně stát inženýrem a pracovat na mírovém využití techniky. Ale svedla ho představa, že by se mohl stát válečným hrdinou jako jeho velitel a že by mohl vyvíjet zbraně a plánovat válečné strategie.

V letech mezi svými životy pomáhal lidem na Zemi užívat techniku, až si pomalu začal uvědomovat vizi nového života. Uvědomil si, že brzy bude vynalezena technologie, která bude mít potenciál osvobodit lidstvo, ale že bude extrémně nebezpečná.

Při svém narození věděl, že s touto technologií bude pracovat, a byl si dobře vědom toho, že má-li mít úspěch, bude muset překonat svou lásku k moci a slávě. Věděl také, že se mu dostane pomoci, potká šest lidí. Představil si, jak společně pracují v tomto údolí a snaží se vybavit si Vizi světa.

Když se mi jeho obraz pomalu ztrácel, rozeznával jsem jednotlivé aspekty procesu, který on viděl. Nejdříve si skupina sedmi začne vybavovat společné zážitky z minulosti a pak se každý pokusí objasnit své reziduální pocity. Pak celá skupina vědomě zvýší svou energii technikou Osmého poznání a každý člen vyjádří svou individuální

Vizi zrození, až se nakonec jejich vibrace urychlí a sjednotí jejich skupiny duší. Z jejich společných vzpomínek vzejde kompletní vzpomínka na naši zamýšlenou

budoucnost, neboli Vize světa, která nám ukáže, kam směřujeme a co máme dělat, abychom naplnili osud lidstva.

Najednou celá scéna i s Feymanovou skupinou zmizela. Wil a já jsme zůstali sami. Wilovy oči ožily. „Chápeš, co se tam dělo?“ zeptal se mě. „To znamená, že Feyman měl původně v úmyslu zdokonalit a decentralizovat technologii, na níž pracoval. Jestliže si to uvědomí, zastaví tento experiment.“

„Musíme ho najít,“ řekl jsem.

„Ne,“ odpověděl Wil a na okamžik se zamyslel. „To by nepomohlo, ještě nepřišel čas. Nejdříve musíme najít ostatní členy skupiny sedmi, k obnovení vzpomínky na Vizi světa bude potřeba společné energie skupiny, která bude schopna projít procesem rozpomínání a která se bude energizovat.“

„Nerozumím tomu, co myslíš tím ‚objasněním reziduálních pocitů‘.“

Wil se ke mně naklonil. „Pamatuješ si na ty ostatní obrazy, které jsi viděl? Vzpomínky na jiná místa a jiné doby?“

„Ano, pamatuji.“

„Skupina, která se právě utváří, aby zastavila tento experiment, se v minulosti již sešla. Mezi jednotlivými členy budou přežívat reziduální pocity, které všichni musejí objasnit! Každý z nich se jimi bude muset zabývat.“

Wil se podíval stranou a pak řekl: „To je také součástí Desátého poznání.

Nepřichází jen jedna skupina, je řada dalších. My všichni budeme muset překonat tyto staré zášti.“

Přemýšlel jsem o mnoha skupinových situacích, které jsem zažil, kde si někteří členové skupiny navzájem okamžitě rozuměli, zatímco druzí se ihned dostali do konfliktu bez jakéhokoli zjevného důvodu. Ptal jsem se sám sebe, zda je dnes lidstvo schopné uvědomit si vzdálený zdroj těchto nevědomých reakcí.

Vtom se neočekávaně ozval další pronikavý zvuk. Wil mě k sobě přitáhl, skoro jsme se dotýkali tvářemi jeden druhého. „Jestliže znovu spadneš, nevím, zda budeš schopen dostat se zpátky, pokud experiment pokračuje na téhle úrovni,“ křičel.

„Budeš muset najít ty ostatní!“

Další rána nás od sebe odtrhla a já cítil, jak padám již známým tunelem vířivých barev zpátky do pozemské dimenze. Ale tentokrát, místo toho abych padal rychle, jsem se na chvíli zastavil, cítil jsem, jak mě něco táhne na jednu stranu. Když jsem se snažil soustředit, okolí se utišilo a já jsem pocítil přítomnost nějakého člověka, aniž jsem ho viděl. Ten pocit mi byl velmi povědomý. V čí přítomnosti se tak cítím?

Nakonec jsem ve vzdálenosti deseti až patnácti metrů začal rozeznávat nejasnou postavu, která se ke mně pomalu blížila, až jsem ji konečně poznal. Charlene! Když

se přiblížila asi na tři metry, cítil jsem jakousi tělesnou změnu, jako bych se náhle úplně uvolňoval. Zároveň jsem si všiml růžově rudého silového pole, které Charlene obklopovalo. O několik vteřin později jsem uviděl totéž pole kolem sebe. Když jsme od sebe byli asi půl druhého metru, uvolnění v mém těle se změnilo v jakýsi smyslný pocit a nakonec mě zaplavila vlna orgasmické lásky. Nebyl jsem schopen uvažovat. Co se to se mnou dělo?

Když už se naše silová pole navzájem téměř dotýkala, ozvala se pronikavá disonance a srazila mě zpět.

ODPOUŠTĚNÍ

Když se mi v hlavě vyjasnilo, ucítil jsem na pravé tváři něco studeného a vlhkého. Pomalu jsem otevřel oči a ztuhl.

Díval se na mě vlk a očichával mě, jakmile jsem se s trhnutím posadil, utekl do lesa.

Unaveně a netečně jsem zvedl batoh a v slábnoucím světle jsem odešel do lesa, kde jsem si postavil stan a pak se prakticky zhroutil do spacího pytle. Fascinován svým podivným setkáním s Charlene jsem se snažil neusnout. Co dělala v posmrtné dimenzi? Co nás k sobě přivedlo?

Následujícího rána jsem se probudil brzy, udělal jsem si omeletu, zhltl ji a pak jsem šel opatrně zpátky k malému potoku, abych se umyl a naplnil polní lahev. Byl jsem stále unavený, ale zároveň mě cosi hnalo, abych našel Curtise.

Náhly zvuk výbuchu na východě mě rychle postavil na nohy.

To musí být Curtis, pomyslel jsem si a běžel do stanu. Po zádech mi přeběhl mráz, když jsem spěšně začal balit věci, abych se mohl vydat směrem k výbuchu.

Asi po kilometru chůze les najednou skončil a já jsem se ocitl na jakési opuštěné pastvině. Mezi stromy bylo nataženo přes cestu několik rezavých ostnatých drátů. Pozoroval jsem pastvinu a hustý les asi sto metrů za ní. Vtom z lesa vyběhl Curtis a běžel přímo ke mně. Zamával jsem na něho, on mě okamžitě poznal, zpomalil a přibližoval se rychlým krokem. Když ke mně došel, opatrně prolezl mezi ostnatými dráty a svalil se u stromu.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. „Vyhodil jste něco do povětří?“

Zavrtěl hlavou. „Moc jsem toho udělat nemohl. Dělají ten experiment pod zemí. Neměl jsem dost trhavin a... nechtěl jsem, aby se něco stalo lidem uvnitř. Vyhodil jsem do povětří jen parabolickou anténu, což je trochu zdrží.“

„Jak jste se dostal tak blízko?“

„Nálože jsem umístil včera po setmění. Určitě netuší, že tu někdo je, protože mají jen málo strážných.“

Na okamžik se odmlčel a poslouchali jsme vzdálený zvuk aut.

„Budeme muset z údolí odejít,“ pokračoval. „Budeme muset najít nějakou pomoc. Ted už nemáme na vybranou. Začnou nás hledat.“

„Moment,“ řekl jsem. „Myslím, že je budeme moci zastavit, ale musíme najít Mayu a Charlene.“

Oči se mu rozšířily. „Myslíte Charlene Billingsovou?“

„Ano.“

„Tu znám. Dělal nějaké výzkumy pro naši společnost. Už léta jsem se s ní nesetkal, ale viděl jsem ji včera večer, když šla do podzemního bunkru. Byla s několika ozbrojenými muži.“

„Šla s nimi proti své vůli?“

„To nevím,“ odpověděl Curtis nepřítomně, naslouchaje zvuku aut, která se přibližovala naším směrem. „Musíme odtud vypadnout. Víím o jednom místě, kde se můžeme ukrýt až do setmění, ale musíme si pospíšet.“ Podíval se zpátky na východ.

„Snažil jsem se nechat za sebou falešnou stopu, ale na dlouho je to nezdrží.“

„Musím vám říct, co se stalo,“ řekl jsem. „Opět jsem našel Wila.“

„Můžete mi to povědět cestou,“ řekl a zrychlil. „Musíme sebou hodit.“

Díval jsem se z jeskyně přes hlubokou rokli na protější horský svah. Nic se nehýbalo. Pozorně jsem poslouchal, ale nic neslyšel. Po cestě jsem Curtisovi vyprávěl, co jsem prožil v posmrtné dimenzi, a zdůraznil jsem, že věřím tomu, co říkal Williams. Můžeme experiment zastavit, když se nám podaří najít ostatní členy skupiny a když se rozpomeneme na širší Vizi.

Cítil jsem, že se Curtis brání. Chvilí mě poslouchal, ale pak začal nesouvisle drmolit něco o Charlene. Zklamalo mě, že mi nedokázal vysvětlit, co má Charlene společného s tímto experimentem.

Řekl mi také, jak se setkal s Davidem. Spřátelili se, když zjistili, že mají mnoho společných zkušeností z armády.

Zdůraznil jsem, jak mi připadá příznačné, že oba známe jak Davida, tak Charlene.

„Nevím, co tím myslíte,“ řekl nepřítomně a já jsem o tom přestal mluvit. Pokládal jsem to za další důkaz, že jsme do tohoto údolí nepřišli bezdůvodně. Pak jsme šli mlčky, zatímco Curtis hledal jeskyni. Když jsme ji našli, Curtis se vrátil, aby odstranil suchými větvemi stopy, a pak venku chvíli pozoroval, aby se přesvědčil, jestli nás nikdo neviděl.

„Ta polívka je hotová,“ řekl Curtis za mými zády. Na svém butanovém vařiči jsem uvařil poslední sušenou zeleninu. Nalil jsem dvě misky a opět si sedl k otvoru do jeskyně a díval se ven.

„Jak podle vašeho názoru může tahle skupina získat dostatek energie, aby ovlivnila tyto lidi?“ zeptal se.

„To přesně nevím,“ odpověděl jsem. „Budeme muset něco vymyslet.“
Zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že je něco takového možné. Se svou troškou výbušnin jsem je pravděpodobně jen podráždil a přiměl je, aby byli ve střehu. Přivezou si další lidi, ale nemyslím, že přestanou.

Určitě mají náhradní anténu. Možná že jsem měl vyhodit do povětří dveře. A udělat jsem to mohl. Ale nemohl jsem se k tomu přinutit. Uvnitř byla Charlene a kdoví kolik ostatních. Byl bych musel nařídit spínač na kratší dobu, takže by mě dostali... ale možná by to stálo za to.“

„Ne, to si nemyslím,“ řekl jsem. „Najdeme nějaký jiný způsob.“

„A jaký?“

„To nás napadne intuitivně.“

Opět jsem zaslechl zvuk auta a zároveň jsem si všiml, že se dole pod námi něco pohybuje.

„Někdo tam je,“ zašeptal jsem.

Skrčili jsme se a pozorně se dívali. Nějaká postava, částečně skrytá v podrostu, se znovu pohnula.

„To je Maya,“ řekl jsem nevěřičně.

Dlouze jsme se na sebe s Curtisem zadívali a já jsem pak vstal.

„Půjdu pro ni.“

Curtis mě chytil za ruku. „Držte se při zemi a když se auta přiblíží, nechte ji tam a vraťte se. Nesmějí vás vidět.“

Přikývl jsem a rozběhl se dolů po svahu. Pak jsem se zastavil a poslouchal.

Nákladní auta se stále přibližovala. Tiše jsem zavolal na Mayu. Na okamžik ztuhla, pak mě poznala a vylezla po kamenitém svahu ke mně.

„Nemohu uvěřit, že jsem vás našla!“ zvolala a objala mě.

Dovedl jsem ji k jeskyni a pomohl jí dovnitř. Vypadala unaveně a na ruku měla odřeniny, některé ještě krvácely.

„Co se stalo?“ zeptala se. „Slyšela jsem nějaký výbuch a pak jsem všude viděla ta auta.“

„Viděl vás někdo jít tímto směrem?“ zeptal se Curtis podrážděně. Stál a díval se ven z jeskyně.

„Myslím, že ne,“ odpověděla Maya. „Skrývala jsem se.“

Rychle jsem je představil. Curtis kývl hlavou a řekl: „Podívám se ven.“ Vyklouzl otvorem z jeskyně a zmizel venku.

Vyndal jsem z batohu lékárničku. „Našla jste svého přítele z šerifovy kanceláře?“

„Nenašla, nedostala jsem se ani do města. Na všech cestách byli příslušníci Lesní správy. Ale potkala jsem jednu známou a poslala po ní vzkaz. Nic víc jsem udělat

nemohla.“

Najodoval jsem jí dlouhý šrám na koleně. „A proč jste nešla s ní? Proč jste se vrátila sem?“

Chvíli mlčela a pak odpověděla: „Nevím, proč jsem se vrátila.

Možná proto, že se mi stále vybavovaly staré vzpomínky.“ Podívala se na mě. „Chci vědět, co se tu děje.“

Posadil jsem se naproti ní a stručně jí popsal všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsme se rozešli, zejména to, co jsme se s Wilem dověděli o skupině sedmi, která se má sejít a překonat nenávisť z minulosti, aby našla Vizi světa.

Vypadala překvapeně, ale zdálo se, že svou roli přijala. „Všimla jsem si, že vás už přestal bolet kotník.“

„Ano, myslím, že se to spravilo, když jsem si uvědomil, proč k tomu došlo.“

Chvíli se na mě dívala a pak řekla: „Zatím jsme jen tři. Tvrdil jste, že Feynman i

Williams viděli sedm lidí.“

„Nevím,“ řekl jsem, „jsem jen rád, že jste tady. Vy jste ta, která si uvědomuje účinnost víry a vizualizace.“

V tváři se jí objevil výraz hrůzy.

Po chvíli se vrátil Curtis. Oznamoval nám, že neviděl nic podezřelého, a sedl si stranou, aby dojedl polévku. Nalil jsem další misku a podal ji Maye.

Curtis jí nabídl polní lahev. „Víte, že jste dost riskovala, když jste sem takhle přišla. Mohla jste je dovést až k nám.“

Maya se na mě podívala a pak řekla: „Snažila jsem se utéci! Nevěděla jsem, že jste tady. Ani bych tímhle směrem nešla, kdyby ti ptáci...“

„Musíte si uvědomit, jaký máme problém!“ přerušil ji Curtis.

„Ještě jsme ten experiment nezastavili.“ Vstal, vyšel ven a sedl si za velký kámen poblíž otvoru do jeskyně.

„Proč je na mě tak naštvaný?“ zeptala se Maya.

„Říkala jste, že se vám vybavovaly nějaké vzpomínky. Jaké vzpomínky?“

„Nevím... vzpomínky na jinou dobu, na to, jak jsem se pokoušela zabránit nějakému násilí. Proto se mi to všechno zdá tak děsivé.“

„Je vám Curtis nějak povědomý?“

Úporně přemýšlela. „Možná... Nevím. Proč?“

„Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl o tom, jak jsem viděl vizi nás všech během indiánských válek? Byla jste zabita a někdo, kdo byl s vámi, zemřel také. Myslím, že to byl Curtis.“

„A Curtis mi dává vinu? Bože, není divu, že je na mě tak naštvaný.“

„Mayo, můžete si vzpomenout na něco z toho, co jste spolu vy dva dělali?“

Zavřela oči a snažila se přemýšlet.

Najednou se na mě podívala. „Byl tam také nějaký Indián? Někjaký šaman?“

„Ano,“ řekl jsem. „I toho zastřelili.“

„Na něco jsme mysleli...“ Podívala se mi do očí. „Ne, snažili jsme se něco si představit. Věřili jsme, že můžeme zastavit válku...“

Na nic víc si nemohu vzpomenout.“

„Musíte si promluvit s Curtisem a pomoci mu vysvětlit důvody jeho zlosti. To je součástí procesu rozpomínání.“

„Děláte si legraci? Promluvit s ním? Když je takhle naštvaný?“

„Tak si s ním nejdřív promluví já,“ řekl jsem a vstal.

Sotva znatelně přikývla a podívala se stranou. Vylezl jsem z jeskyně a sedl si vedle Curtise.

„O čem přemýšlíte?“ zeptal jsem se.

Trochu rozpačitě se na mě podíval. „Myslím, že vaše přítelkyně má v sobě něco, co mě rozčiluje.“

„Co přesně cítíte?“

„Nevím. Měl jsem vztek, jakmile jsem ji uviděl. Měl jsem pocit, že něco zkazí a prozradí nás a že budeme chyceni.“

„A možná i zahyneme?“

„Jo, možná!“ Síla jeho hlasu nás oba překvapila, nadechl se a pokrčil rameny.

„Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl o vizích z indiánských válek v devatenáctém století?“

„Matně,“ zabručel Curtis.

„Tenkrát jsem vám to neřekl, ale myslím, že jsem vás viděl s Mayou pohromadě.“

Curtisi, vojáci vás oba zabilí.“

Podíval se na strop jeskyně. „A vy si myslíte, že proto jsem na ni rozzlobený?“

Usmál jsem se.

V tom okamžiku se rozlehla vzduchem slabá disonance a oba jsme zaslechli známý hukot.

„K sakru,“ řekl. „Už zase začínají.“

Chytil jsem ho za ruku. „Curtisi, musíme přijít na to, co jste tenkrát s Mayou chtěli udělat, proč se vám to nepodařilo a co jste chtěli tentokrát provést jinak.“ Zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli tomuhle všemu vůbec věřím. Ani bych nevěděl, kde začít.“

„Myslím, že když s ní budete mluvit, něco vás napadne.“

Jen se na mě díval.

„Promluvíte si s ní?“

Nakonec přikývl a oba jsme vlezli zpátky do jeskyně. Maya se jaksi nepřírozeně usmívala.

„Mrzí mě, že jsem byl tak naštvaný,“ omlouval se Curtis. „Zdá se, že mě rozčiluje něco, co se stalo už dávno.“

„O tom nemluvte,“ řekla Maya. „Byla bych ráda, kdybychom se rozpomenuli na to, co jsme chtěli udělat.“

Curtis se podíval Maye přímo do očí. „Vzpomínám si, že se zabýváte nějakým léčením.“ Podíval se na mě. „Říkal jste mi to vy?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl jsem. „Ale je to pravda.“

„Jsem lékařka. Snažím se léčit lidi s pomocí pozitivní představitosti a víry.“

S pomocí víry? Chcete říct, že léčíte lidi z náboženského hlediska?“

„Jen v obecném smyslu. Když jsem užila toho slova, měla jsem na mysli sílu, která pochází z lidského očekávání. Na naší klinice se snažíme pochopit víru jako skutečný duševní proces, jako způsob, kterým pomáháme vytvářet budoucnost.“

„A jak dlouho už to děláte?“ zeptal se Curtis.

„Celý můj život byl průpravou k výzkumu léčení.“ Pak Curtisovi vyprávěla svůj životní příběh, který předtím vylíčila mně. Nevynechala ani to, jak se její matka obávala, že dostane rakovinu.

Během jejího vyprávění jsme jí oba kladli otázky. Zatímco jsme poslouchali a dávali jí energii, z tváře se jí začala vytrácet únava, oči se jí vyjasnily a seděla teď zpříma.

Curtis se zeptal: „Vy věříte, že matčiny obavy a negativní vize budoucnosti ovlivnily její zdraví?“

„Ano. Zdá se, že lidé přitahují do svého života dva druhy událostí: to, v co věří, a to, z čeho mají strach. Ale dělají to nevědomě.“

Jako lékařka jsem přesvědčena, že když si celý tento proces uvědomíme, můžeme hodně získat.“

Curtis kývl hlavou. „A jak se to dělá?“

Maya neodpověděla. Vstala a s vyděšeným výrazem se dívala přímo před sebe.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Právě jsem... já... jsem viděla, co se stalo během té války.“

„Co se stalo?“ zeptal se Curtis.

Podívala se na něho. „Vzpomínám si, jak jsme byli v nějakém lese. Všechno vidím: vojáky, kouř střelného prachu.“

Curtis se hluboce zamyslel. „Byl jsem tam,“ zamumlal. „Proč jsem tam byl?“ Podíval se na Mayu. „Vy jste mě tam přivedla! Nic jsem nevěděl, byl jsem tam jako pozorovatel z Kongresu. Vy jste mi řekla, že můžeme válku zastavit!“

Maya se otočila na druhou stranu, bylo zřejmé, že se snaží rozpomenout se. „Myslila jsem, že bychom mohli... Je nějaký způsob... Počkejte, nebyli jsme sami.“ Podívala se

na mě a na tváři se jí objevil zlostný výraz. „Vy jste tam byl také, ale opustil jste nás. Proč jste to udělal?“

Její prohlášení oživilo mou vzpomínku a tak jsem jim oběma řekl, co jsem viděl, a popsal jsem další lidi, kteří tam byli: náčelníci několika kmenů, já, Charlene. Řekl jsem jim, že jeden z náčelníků podporoval Mayino úsilí, ale byl toho názoru, že ještě nepřišel pravý čas, neboť indiánské kmeny dosud nenašly správnou vizi. Vyprávěl jsem jim, jak jiného náčelníka rozrušily zvěrstva, kterých se dopouštěli bílí vojáci.

„Nemohl jsem tam zůstat,“ vysvětloval jsem a popsal jim své vzpomínky na františkány. „Nemohl jsem překonat potřebu utíkat.

Musel jsem se zachránit. Dnes mě to mrzí.“

Maya byla hluboce ponořená v myšlenkách a tak jsem se dotkl její ruky a řekl:

„Náčelníci věděli, že to nemůže mít úspěch, a Charlene potvrdila, že jsme se ještě nerozpomenuli na moudrost našich předků.“

„A proč tedy jeden z náčelníků zůstal s námi?“ zeptala se Maya.

„Protože nechtěl, abyste vy dva zemřeli sami.“

„Já nechtěl umřít vůbec!“ vyštěkl Curtis a podíval se na Mayu.

„Vy jste mě oklamala.“

„To mě mrzí,“ pokrčila rameny. „Nepamatuji si, co se stalo.“

„Já vím, co se stalo,“ řekl Curtis. „Myslila jste si, že můžete zastavit válku jen proto, že jste ji zastavit chtěla.“

Dlouho se na něho dívala a pak pohlédla na mě. „Má pravdu.

Představovali jsme si, že vojáci musí ukončit agresí, ale neměli jsme jasnou představu, jak by se to mělo uskutečnit. Nestalo se to, protože jsme neměli dost informací. Všichni jsme si to představovali na základě strachu, nikoli víry. Je to stejné, jako když léčíte tělo. Když si vzpomeneme, co máme v životě skutečně udělat, může nám to vrátit zdraví. Když si vzpomeneme, co má udělat celé lidstvo, od tohoto okamžiku, můžeme napravit svět.“

„Je zjevné,“ řekl jsem, „že naše Vize zrození obsahuje nejen to, co jsme chtěli udělat v materiální dimenzi jako jednotlivci, ale také širší vizi toho, čeho se lidstvo snaží dosáhnout po celou dobu své historie, obsahuje i podrobné informace o tom, kam jdeme a jak se tam dostaneme. Musíme zvýšit svou energii a objasnit si své původní úmysly, abychom se mohli rozpomenout.“

Než mohla odpovědět, Curtis vyskočil, aby se podíval ven z jeskyně. „Něco jsem zaslechl,“ šeptal. „Někdo tam je.“

Maya a já jsme se krčili vedle něho a snažili se něco zahlédnout.

Nic se tam nehýbalo, ale pak se mi zdálo, že slyším zvuk kroků.

„Jdu se tam podívat,“ řekl Curtis a vylezl ven.

Podíval jsem se na Mayu. „Měl bych jít s ním.“

„Já jdu také,“ řekla.

Pospíchali jsme za Curtisem dolů po svahu až k jakémusi převisu, odkud bylo vidět do rokle mezi dvěma kopci. Nějaký muž a žena, částečně skrytí v podrostu, šli mezi balvany pod námi směrem na západ.

„Ta žena má problém!“ řekla Maya.

„Jak to víte?“ zeptal jsem se.

„Prostě to vím. Je mi povědomá.“

Žena se najednou otočila, muž ji výhrůžně postrčil a my jsme spatřili v jeho pravé ruce revolver.

Maya se na nás podívala. „Viděli jste to? Něco musíme udělat.“

Pozorně jsem ženu sledoval. Měla světlé vlasy a byla oblečena do teplákové bundy a vojenských kalhot s velkými kapsami na nohavicích. Viděl jsem, jak se otočila k muži, něco mu řekla a pak se podívala směrem k nám, takže jsem si mohl prohlédnout její tvář.

„Je to Charlene! Kam ji asi vede?“

„Kdo ví?“ řekl Curtis. „Myslím, že jí mohu pomoci, ale musím jít sám. Vy tu počkejte.“

Nesouhlasil jsem, ale Curtis byl neoblomný. Dívali jsme se, jak se plíží dolů ze svahu mezi stromy. Když se dostal téměř na dno rokle, opatrně vylezl na další kamenný převis.

„Budou muset projít kolem něho,“ řekl jsem Maye.

Netrpělivě jsme pozorovali, jak se přibližují ke skále. Ve chvíli, kdy procházeli kolem, Curtis na muže skočil a srazil ho k zemi, chytil ho za krk a držel tak dlouho, dokud se nepřestal hýbat.

Charlene vyděšeně uskočila a dala se na útěk.

„Charlene, počkejte!“ křičel Curtis. Charlene se zastavila a udělala velmi opatrný krok dopředu. „Jsem Curtis Webber. Pracovali jsme spolu v Deltechu, vzpomínáte si?“

Chci vám pomoci.“

Zřejmě ho poznala a přiblížila se k němu. Maya a já jsme slezli ze svahu. Když mě Charlene uviděla, na okamžik se zarazila, ale pak se ke mně rozběhla. Objali jsme se. Curtis k nám přiběhl a porazil nás na zem.

„Držte se při zemi,“ řekl. „Mohli by nás vidět.“

Pomohl jsem Curtisovi svázat Charlenina strážce a pak jsme ho odtáhli do lesa.

„Co jste mu udělal?“ zeptala se Charlene.

Curtis mu prohledával kapsy. „Jen jsem ho omráčil. Bude zase v pořádku.“

Maya se sehnula a nahmatala mu tep.

Charlene se otočila ke mně a vzala mě za ruku. „Jak ses sem dostal?“ zeptala se.

Vyprávěl jsem jí, jak mi telefonovali z její kanceláře, aby mi oznámili, že zmizela, jak mi předali náčrt, který našli, a jak jsem se vydal ji hledat. Usmála se. „Ten náčrt jsem udělala pro tebe, ale pak jsem odjela tak náhle, že jsem neměla ani čas...“ Odmlčela se a podívala se mi hluboko do očí. „Myslím, že jsem tě včera viděla v posmrtné dimenzi.“

Odtáhl jsem ji stranou od ostatních. „Já jsem tě také viděl, ale nemohl jsem mluvit.“

Jak jsme se dívali jeden na druhého, cítil jsem, že se stávám lehčím, že mě zalévá vlna orgasmické lásky, která není soustředěna v mé pánevní krajině, ale která obklopuje celé mé tělo. Zároveň jsem měl pocit, že padám do jejích očí. Usmívala se stále víc a já si uvědomil, že se musí cítit stejně jako já.

Curtisův pohyb přerušil kouzlo okamžiku a já zjistil, že nás Curtis i Maya pozorují.

Podíval jsem se opět na Charlene. „Rád bych ti řekl, co se stalo,“ řekl jsem. Pak jsem jí vyprávěl o tom, jak jsem potkal Wila, jak jsem se dověděl o polarizaci Strachu, o skupině sedmi a o Vizi světa. „Charlene, jak ses dostala do posmrtné dimenze?“

Její úsměv zmizel. „Tohle všechno je moje vina. Až do včerejška jsem si neuvědomila nebezpečí. To já jsem řekla Feymanovi o Poznáních. Krátce po tom, co jsem dostala tvůj dopis, jsem se doslechla o další skupině, která věděla o Poznáních, a začala jsem s nimi intenzivně studovat. Měla jsem mnoho podobných zážitků jako ty. Později jsem s jedním přítelem přišla do tohoto údolí, protože jsme se dověděli, že zdejší posvátná místa mají nějakou spojitost s Desátým poznáním. Můj přítel neměl moc zážitků, ale já ano, a tak jsem tu zůstala. Tehdy jsem se setkala s Feymanem, kterého jsem pak učila všechno, co znám. Od té doby byl stále se mnou. Z bezpečnostních důvodů nechtěl, abych zatelefonovala do své kanceláře, a tak jsem napsala několik dopisů. Později jsem však přišla na to, že Feyman mé dopisy zadržel, a proto si každý myslel, že jsem nezvěstná.“

S Feymanem jsme prozkoumali většinu energetických vírů, zejména víry v okolí Codderova pahorku a kolem vodopádů. Feyman osobně žádnou energii necítil, ale později jsem se dověděla, že nás sleduje elektronicky a dostává jakýsi elektronický profil míst, na které jsme se naladili. Byl pak schopen se na ta místa zaměřit a elektronicky najít přesnou polohu vírů.“

Podíval jsem se na Curtise a ten významně kývl hlavou.

Charlene vyhrkly slzy do očí. „Feyman mě úplně oklamal. Řekl mi, že pracuje na nějakém velmi levném zdroji energie, která osvobodí všechny lidi. Během experimentování mě posílal do vzdálených oblastí lesa. Teprve později, když jsem se ho přímo zeptala, připustil, že to, co dělá, je nebezpečné.“

Curtis se otočil k Charlene. „Feyman Carter byl hlavním inženýrem v Deltechu.

Vzpomínáte si?“

„Ne,“ řekla, „ale vím, že řídí tento projekt. Je tu ještě jedna společnost, ta zaměstnává ty ozbrojené muže. Feyman jim říká agenti. Nakonec jsem mu oznámila, že odejdu, a tak mě dal hlídat.

Když jsem mu pohrozila, že mu to jen tak neprojde, smál se. Chlubil se, že pro něho pracuje někdo z Lesní správy.“

„Kam vás poslal?“ zeptal se Curtis.

Charlene zavrtěla hlavou. „Nemám nejmenší tušení.“

„Nemyslím, že vás chtěl nechat žít,“ poznamenal Curtis. „Ne po tom všem, co vám řekl.“

Na celou skupinu padlo úzkostné ticho.

„Nerozumím jedné věci,“ řekla Charlene, „proč tady Feyman vůbec je. Co s těmito energetickými víry zamýšlí?“

Curtis a já jsme se na sebe podívali a on pak řekl: „Pokouší se centralizovat energetické zdroje, které našel, když se zaměřil na meziprostorové otvory do druhých dimenzí v tomto údolí. Proto je to tak nebezpečné.“

Všiml jsem si, že se Charlene usmívá na Mayu. Maya jí úsměv oplátila.

„Když jsem byla u vodopádů,“ vyprávěla Charlene, „dostala jsem se do posmrtné dimenze a najednou se mi začaly vybavovat vzpomínky.“ Podívala se na mě. „Pak jsem tam byla ještě několikrát i přesto, že mě hlídali.“ Opět se na mě podívala. „A tam jsem včera viděla tebe...“

Charlene se odmlčela a podívala se na ostatní. „Viděla jsem, že jsme tu všichni proto, abychom ten experiment zastavili, pokud se nám podaří na všechno se rozpomenout.“

Maya se na ni pozorně zadívala. „Věděla jste, co chceme udělat během té války, a podporovala jste nás,“ řekla. „Přestože jste tušila, že to neskončí dobře.“

Charlene se usmála a já pochopil, že si vzpomněla.

„Rozpomenuli jsme se na většinu toho, co se stalo,“ řekl jsem.

„Ale dosud jsme si nevzpomněli, jak jsme to chtěli udělat tentokrát. Vzpomínáš si ty?“

Charlene zavrtěla hlavou. „Jenom částečně. Víím, že než budeme moci pokračovat, musíme identifikovat své nevědomé pocity, které cítíme jeden k druhému.“ Podívala se mi do očí a odmlčela se. „Tohle všechno je součástí Desátého poznání... jenže to ještě nikdy nebylo napsáno. Přichází to intuitivně.“

Přikývl jsem, „To si uvědomujeme.“

„Část desátého poznání je rozšířením Osmého. Pouze skupina, která pracuje na úrovni

Osmého poznání, může dosáhnout tohoto vyššího očištění.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Curtis.

„Osmé poznání pojednává o tom, jak povznést druhé,“ pokračovala, „jak posílit energii tím, že se soustředíme na krásu a hlubší moudrost druhých. Tento proces může umocnit tvořivost a energii celé skupiny. Naneštěstí má mnoho skupin potíže povznést se tímto způsobem, přestože jednotliví členové jsou toho jindy schopni. To se týká zejména pracovních skupin, například skupin lidí, kteří pracují na nějakém projektu, neboť tito lidé se mnohdy setkali už dříve a jejich staré emoce z minulých životů jim stojí v cestě.

Sejdeme se s někým, s kým musíme pracovat, a okamžitě ho nemáme rádi, aniž víme proč. Nebo je to obráceně a on nemá rád nás z důvodů, kterým nerozumíme. Může to být způsobeno takovými emocemi, jako je například žárlivost, podrážděnost, závist, zášť, zahořklost a podobně. Naprosto jasně jsem pochopila, že žádná skupina nemůže dosáhnout svého potenciálu, pokud se její členové nesnaží těmito emocím porozumět a překonat je.“

Maya se naklonila dopředu. „Právě to se snažíme dělat: snažíme se porozumět negativním emocím z doby, kdy jsme byli v minulosti pohromadě.“

„Viděla jsi svou Vizi zrození?“ zeptal jsem se Charlene.

„Ano,“ odpověděla. „Ale dál jsem se nedostala. Neměla jsem dost energie. Viděla jsem jen to, že se vytvářejí různé skupiny a že mám přijít do tohoto údolí a zapojit se do skupiny sedmi.“

V tu chvíli nás vyrušil zvuk dalšího auta daleko na sever od nás.

„Tady nemůžeme zůstat,“ řekl Curtis. „Jsme tu příliš na očích.“

Pojďme zpátky do jeskyně.“

Charlene dojedla poslední jídlo a podala mi talíř. Protože jsem už neměl vodu, dal jsem jej do batohu neumytý a posadil se.

Curtis vlezl otvorem do jeskyně a posadil se naproti mně vedle

Mayi, která se na něho slabě usmála. Charlene si sedla vedle mě.

Faymanova agenta jsme nechali venku, svázaného a s roubíkem v puse.

„Je venku všechno v pořádku?“ zeptala se Charlene Curtise.

Curtis vypadal nervozně. „Myslím, že ano, ale slyšel jsem nějaké zvuky na sever odtud. Bude lepší, když tu zůstaneme až do setmění.“

Chvíli jsme hleděli jeden na druhého a snažili se zvýšit společnou energii.

Podíval jsem se na ostatní a řekl jim o Vizi světa, kterou jsem viděl s Feymanovou skupinou duší. Když jsem skončil, zeptal jsem se Charlene: „Víš ještě něco jiného o tomto procesu očišťování?“

„Rozumím tomu tak,“ odpověděla, „že tento proces nemůže začít, dokud se nevrátíme k

lásce.“

„To se lehkou řekne,“ řekl Curtis, „ale těžko udělá.“

Opět jsme se všichni podívali jeden na druhého a uvědomili si, že se energie přesunuje k Maye.

„Musíme přiznat existenci starých emocí a pak o nich otevřeně hovořit, ať už jsou naše pokusy jakkoli neobratné,“ řekla Maya.

„To nám umožní plně si takové emoce uvědomit a odkázat je tam, kam patří - to je do minulosti. Proto nás tento někdy zdlouhavý proces vysvětlování a objasňování očisťuje, takže jsme schopni vrátit se do stavu lásky, která je nejvyšší emoci.“

„Moment,“ přerušil jsem ji. „A co Charlene? Třeba cítíte nějaké reziduální emoce vůči ní.“ Podíval jsem se na Mayu. „Vím, že jste něco cítila.“

„Ano,“ odpověděla Maya. „Ale byly to jen pozitivní emoce, pocit vděčnosti. Charlene zůstala s námi a snažila se pomoci...“ Maya se odmlčela, zkoumajíc Charleninu tvář.

„Snažila jste se nám něco říct, něco o předcích. Ale my jsme neposlouchali.“

Naklonil jsem se k Charlene. „Byla jsi také zabita?“

Maya odpověděla za ni, „Ne, Charlene nezemřela. Odešla, aby se ještě jednou pokusila vyjednávat s vojáky.“

„Ano,“ řekla Charlene. „Ale už byli pryč.“

Maya se zeptala: „Kdo z vás cítí ještě něco vůči Charlene?“

„Já nic necítím,“ řekl Curtis.

„A co ty, Charlene?“ zeptal jsem se. „Co cítíš vůči nám?“

Pohledem přešla po tvářích všech přítomných. „Nemám žádné reziduální pocity vůči Curtisovi,“ řekla Charlene. „A všechny mé pocity vůči Maye jsou pozitivní.“

Podívala se mi do očí. „Ale k tobě cítím trochu zášti.“

„Proč?“

„Protože jsi byl tak praktický a nezaujatý. Ty jsi byl ten nezávislý muž, který nechtěl nic udělat, dokud nebyl ten pravý čas.“

„Charlene, už jako mnich jsem se pro tuto Poznání obětoval.“

Měl jsem pocit, že by to bylo marné.“

Moje námitka ji zřejmě podráždila, protože se podívala stranou.

Maya se ke mně naklonila a dotkla se mě. „Bráníte se. Když odpovídáte tímto způsobem, druhý má pocit, že jste ho neslyšel.“

Tento pocit pak zůstává v jeho mysli, protože přemýšlí o tom, jak vás přesvědčit. Nebo je potlačen do podvědomí a mezi vámi pak přetrvává zášť, která oslabuje energii mezi vámi. V každém případě zůstává takový pocit překážkou. Měl byste uznat, že Charlene neměla ten pocit bezdůvodně.“

Podíval jsem se na Charlene. „Ale já to uznávám. Rád bych byl pomohl. Možná že jsem něco udělat mohl, kdybych měl víc odvahy.“

Charlene kývla hlavou a usmála se.

„A co vy?“ zeptala se Maya. „Co vy cítíte k Charlene?“

„Myslím, že mám určité výčitky svědomí,“ řekl jsem. „Ani ne pokud se té války týká, ale spíš pokud jde o přítomnost. Posledních několik měsíců jsem se s nikým nestýkal. Příliš jsem se uzavřel do sebe. Myslím, že kdybych s vámi hovořil hned po mém návratu z Peru, možná že bychom byli ten experiment zastavili dříve a teď by se tu nic nedělo.“

Všichni mlčeli.

„Má ještě někdo nějaké nevyslovené pocity?“ zeptala se Maya.

Dívali jsme se jeden na druhého.

V tomto bodě, pod Mayiným vedením, jsme se všichni soustředili na své vnitřní spojení a snažili se zvýšit energii skupiny. Když jsem se soustředil na krásu kolem sebe, zaplavila mě vlna lásky.

Tlumená barva stěn jeskyně se začala rozjasňovat a zářit. Všechny tváře byly energizované. Po zádech mi přeběhl mráz.

„A teď,“ řekla Maya, „jsme připraveni vzpomenout si, co jsme chtěli udělat.“

Vypadala velmi zamyšleně. „Věděla jsem, že k tomu dojde,“ řekla nakonec. „Tohle bylo součástí mé Vize zrození. Měla jsem řídit tento proces zvyšování energie. Když jsme se pokoušeli zastavit indiánské války, nevěděli jsme, jak se to dělá.“

Zatímco mluvila, za jejími zády se něco pohnulo. Nejdříve jsem s myslil, že je to odraz světla, ale pak jsem si všiml hlubokého odstínu zelené barvy, přesně takové, jakou jsem viděl, když jsem pozoroval Mayinu skupinu duší. Jak jsem se snažil soustředit na tu světelnou skvrnu, změnila se v holografickou scénu plnou rozmazaných lidských forem prostupujících stěnou jeskyně.

Podíval jsem se na ostatní, ale zdálo se, že nikdo ten obraz nevidí.

Věděl jsem, že to je Mayina skupina duší, a jakmile jsem si to uvědomil, začal jsem přijímat proud intuitivních informací. Viděl jsem Mayinu Vizi zrození, její úmysl narodit se do určité rodiny, nemoc její matky, její zájem o medicínu i toto setkání. Jasně jsem slyšel, že „žádná skupina nemůže dosáhnout svého tvůrčího potenciálu, dokud se vědomě neočistí od starých emocí a nezvýší svou energii“.

„Jakmile jsme oproštěni od těchto emocí,“ pokračovala Maya,

„celá skupina snadno překoná ovládací dramata a potřebu bojovat o moc a najde svou tvůrčí schopnost. Musíme to však udělat vědomě, musíme najít vyjádření vyššího já v každé tváři.“

Curtisův prázdný pohled ji podnítil k dalšímu vysvětlení. „Jak říká Osmé poznání,“ pokračovala, „když se podíváme pozorněji na tvář druhého, pronikneme za všechny obranné fasády a odhalíme jeho autentický výraz, jeho skutečné já. Obvykle když lidé s někým hovoří, nevědí, na co se mají soustředit. Mají se soustředit na oči“

Je těžké soustředit se na obě. Na které se tedy soustředit? Nebo se máme soustředit na nejvýraznější rys, jakým je například nos nebo ústa?

Ve skutečnosti bychom se měli soustředit na celou tvář, která se všemi stíny, světly a rysy připomíná inkoustovou skvrnu. Ale v tomto souboru rysů nakonec najdeme autentický výraz, duši vyzařující ven. Když se soustředíme s láskou, posíláme láskyplnou energii vyššímu já druhého a on se začne měnit před našima očima, neboť vyjadřuje své vyšší schopnosti.

Všichni velcí učitelé vždycky přenášeli tento druh energie na své studenty. Proto byli velkými učiteli. Tento účinek je však ještě silnější ve skupinách, neboť když každý člen přenáší energii na všechny ostatní, všichni členové se povznášejí na vyšší úroveň moudrosti, na úroveň, která má k dispozici vyšší energii, a tato vyšší energie pak přechází na všechny.“

Pozoroval jsem Mayu, jak se snaží najít svůj hlubší výraz. Už mi nepřípadala unavená ani neochotná. Její rysy naopak odhalovaly jistotu a génia, jež předtím neprojevovala. Podíval jsem se na ostatní a viděl, že i oni jsou soustředěni na Mayu. Když jsem se na ni opět podíval, všiml jsem si, že její tvář dostává zelený odstín její skupiny duší. Nejenže měla jejich vědomosti, ale zdálo se, že je s nimi v jakési harmonii.

Maya se odmlčela a zhluboka se nadechla. Cítil jsem, jak se energie přesunuje jinam.

„Vždycky jsem věděl, že skupiny mohou dosáhnout vyšší úrovně výkonnosti,“ řekl Curtis, „zejména v pracovním prostředí. Ale až do této chvíle jsem to nikdy necítil... Víím, že jsem přišel do této dimenze proto, abych pomáhal při transformování podnikatelské činnosti, abychom nakonec mohli využívat nových energetických zdrojů efektivními způsoby a realizovat automatizaci produkce v duchu

Devátého poznání.“

Odmlčel se a chvíli přemýšlel. Potom pokračoval: „Podnikatelská činnost je často považována za negativní sílu, která se vymkla kontrole a která nemá žádné svědomí. A já si myslím, že tomu tak v minulosti bylo. Pochopil jsem však, že i v této oblasti dochází k postupnému duchovnímu uvědomění a že potřebujeme novou podnikatelskou morálku.“

V tu chvíli jsem spatřil další světelnou skvrnu, přímo za Curtisem. Několik vteřin jsem ji pozoroval a uvědomil si, že vidím, jak se formuje jeho skupina duší. Stejně jako předtím, když jsem se na vznikající obraz soustředil, byl jsem i teď schopen přijímat kolektivní vědomost této skupiny. Curtis se narodil po skončení druhé světové války, v době, kdy právě vrcholila průmyslová revoluce.

Nukleární energie byla posledním vítězstvím a hrůzou materialistického světonázoru

a Curtis přišel na svět s vizí, že technologický pokrok je dnes možno vědomě řídit a začal se tomuto úkolu věnovat.

„Teprve dnes,“ pokračoval Curtis, „jsme schopni pochopit, jak rozvíjet podnikatelskou činnost a z toho vyplývající novou technologii vědomým způsobem. Máme k dispozici všechny potřebné prostředky. Není náhodou, že jednou z nejdůležitějších statistických kategorií je index produktivity: tedy informace o tom, kolik průměrný jedinec produkuje. Produktivita neustále vzrůstá, díky technologickým objevům a většímu využívání energetických zdrojů a surovin. V průběhu historie neustále nacházíme nové způsoby tvůrčí činnosti.“

Zatímco mluvil, něco mě napadlo. Zpočátku jsem si to chtěl nechat pro sebe, ale pak se na mě všichni začali dívat. „Nejsou snad ekologické škody způsobované hospodářským růstem přirozeným omezením podnikatelské činnosti? Nemůžeme nadále pokračovat stejným způsobem jako doposud, protože nepřestaneme-li, životní prostředí se naprosto zhroutí. Oceány jsou tak znečištěné, že už dnes nemůžeme jíst mnoho druhů ryb. Počet případů rakoviny se neustále zvyšuje. V důsledku užívání pesticidů je požívání zeleniny nebezpečné pro děti a těhotné ženy. Bude-li to takhle pokračovat dál, umíte si představit, jaký svět zanecháme našim dětem?“ Jakmile jsem skončil, vzpomněl jsem si, co o zhroucení životního prostředí říkal Joel. Když jsem si uvědomil tentýž Strach, cítil jsem, jak mě opouští energie. Když se na mě všichni soustředili ve snaze najít můj autentický výraz, pocítil jsem přívál nové energie. Rychle jsem obnovil své vnitřní spojení.

„Máte pravdu,“ souhlasil Curtis, „ale na tento problém už začínáme reagovat. Doposud jsme rozvíjeli technologii nevědomě a jednostranně, zapomínali jsme, že žijeme na organické, energetické planetě. Ale dnes je obor kontroly znečišťování prostředí jedním z nejvíce tvůrčích podnikatelských odvětví.

Doposud jsme příliš spoléhali na státní kontrolu znečišťování.

Znečišťování je nezákonné už dlouhou dobu, ale státní předpisy a nařízení nikdy nezabrání nezákonnému znečišťování. Znečišťování biosféry nikdy nepřestane, dokud občané sami nevyndají své videokamery a nebudou se snažit přistihnout znečišťovatele při činu. V jistém smyslu musejí podnikatelé i zaměstnanci kontrolovat sami sebe.“

Maya se naklonila dopředu. „Vidím ještě další problém hospodářského vývoje. Co mají dělat všichni ti nezaměstnaní dělníci, kteří přicházejí o práci v důsledku automatizace? Jak se mají uživit? Dříve jsme měli početnou střední vrstvu, ale dnes tato vrstva rychle mizí.“

Curtis se usmál a oči se mu rozjasnily. Obraz jeho skupiny duší za jeho zády se rozšířil. „Tito nezaměstnaní se budou muset naučit žít synchronicky a intuitivně,“ řekl. „Všichni musíme pochopit, že neexistuje žádná cesta zpátky. Už dnes žijeme v

ěře informací. Každý se bude muset vzdělat a stát se odborníkem v nějakém oboru, aby mohl radit někomu jinému nebo poskytovat nějaké služby. Čím rychleji se rozvíjí automatizace a čím rychleji se mění svět, tím více potřebujeme informace od lidí, kteří přicházejí do našeho života v pravý čas. K tomu nepotřebujeme formální vzdělání, stačí, když se sami vzděláme a začneme lidem nabízet nějakou užitečnou službu.

Aby to však mohlo fungovat v celém hospodářství, cíle podnikatelské činnosti se musí stát vědomými na vyšší úrovni. Naše intuice se stane nejjasnější, když budeme přistupovat k podnikání z evolučního hlediska. Musíme klást jiné otázky. Místo toho abychom se ptali, jaký produkt nebo službu bychom měli poskytovat, abychom co možno

nejvíce vydělali, musíme se ptát: ‚Mohu vyprodukovat něco, co lidi osvobozuje a informuje a co zlepšuje náš svět a zároveň udržuje křehkou ekologickou rovnováhu?‘ Sféra svobodného podnikání dnes přijímá novou morálku. Ať už děláme cokoli, musíme se probudit a položit si otázku, zda to, co vytváříme, slouží cíli, pro který byla technologie původně vynalezena: totiž k usnadnění každodenního života, abychom svůj zájem o pouhé přežívání mohli soustředit na získávání duchovních informací. Každý z nás se musí podílet na snižování nákladů na přežití, až se nakonec tyto náklady budou rovnat prakticky nule.

„Můžeme dosáhnout skutečně osvíceného kapitalismu, jestliže místo toho, abychom prodávali zboží za nejvyšší tržní cenu, přijmeme novou morálku založenou na snižování cen, morálku, která je vědomým vyjádřením toho, kam chceme, aby naše hospodářství směřovalo. Byl by to podnikatelský ekvivalent systému desátek, o kterých se zmiňuje Deváté poznání.“

Charlene se k němu otočila s rozzářenou tváří. „Rozumím tomu, co říkáte. Jestliže všichni podnikatelé sníží cenu svého produktu o deset procent, pak se sníží životní náklady pro všechny, včetně cen surovin pro samotné podnikatele.“

„Ano, i když některé ceny dočasně stoupnou v důsledku nákladů na recyklování odpadových materiálů a na ostatní ekologické nutnosti. Celkově však budou ceny systematicky klesat.“

„Nedochází k tomu už dnes pod vlivem tržních sil?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě že ano, ale tento proces lze urychlit tím, že jej budeme podporovat vědomě - přestože, jak předpovídá Deváté poznání, bude podstatně urychlen v důsledku objevení nového zdroje velmi levné energie. Zdá se, že Feynman takový zdroj objevil. Ale tato energie musí být dostupná za nejnižší možné ceny, jestliže má mít žádoucí dopad na osvobození lidstva.“

Zdalo se, že Curtis je stále více inspirovaný. Otočil se ke mně a podíval se mi přímo do očí. „Přišel jsem na svět proto, abych tuto ekonomickou myšlenku nabídl

lidstvu,“ řekl. „Ještě nikdy jsem to nechápal jasněji. Proto jsem chtěl získat takové životní zkušenosti, jaké jsem získal, chtěl jsem být připraven na předání tohoto poselství.“

„Opravdu si myslíte, že dostatečné množství lidí sníží ceny, aby to mělo skutečný účinek?“ zeptala se Maya. „Zvlášť když uvážíte, že je to bude něco stát. Zdá se mi, že to je proti lidské přirozenosti.“

Curtis neodpověděl. Spolu s ostatními se podíval na mě, jako by očekával, že já znám odpověď. Chvíli jsem mlčel a jen vnímal pohyb energie.

Pak jsem řekl: „Curtis má pravdu. Stejně to jednou uděláme, třebaže se zpočátku budeme muset vzdát osobního zisku. Nic z toho všeho nemá žádný smysl, dokud nepochopíme Deváté a Desáté poznání. Dokud věříme, že život je jen otázkou přežití v nesmyslném a nepřátelském světě, pak je zcela logické soustředit všechny síly na to, abychom žili pokud možno nejpohodlněji a abychom stejný život zajistili svým dětem. Jestliže však pochopíme prvních devět Poznání a budeme se dívat na život jako na duchovní evoluci, pak se náš názor naprosto změní.

A jakmile začneme chápat Desáté poznání, uvidíme proces zrození z hlediska posmrtné dimenze a uvědomíme si, že jsme tu všichni proto, abychom pozemskou dimenzi uvedli v soulad se sférou nebeskou. Kromě toho příležitost a úspěch jsou velmi tajemné procesy a když podřídíme svůj ekonomický život celkovému plánu, začneme synchronicky potkávat ostatní lidi, kteří budou dělat totéž, a najednou se nám otevře svět hojnosti.

Uděláme to,“ pokračoval jsem, „neboť tím směrem nás vedou intuice a koincidence. Vzpomeneme si lépe na svou Vizi zrození a uvědomíme si, že jsme chtěli něčím světu přispět. A co je ještě důležitější: uvědomíme si, že když se těmito intuicemi nebudeme řídit, nejenže se z našeho života vytratí tajemné koincidence a inspirace, ale nakonec se budeme muset dívat na své činy v Rekapitulaci života. Budeme muset znovu prožívat svůj neúspěch.“

Odmlčel jsem se, protože jsem si všiml, že Charlene a Maya pozorují prostor za mnou. Instinktivně jsem se otočil a uviděl mlhavý obrys své vlastní skupiny duší, desítky postav se ztrácelo v dálce, jako by stěny jeskyně neexistovaly.

„Na co se všichni díváte?“ zeptal se Curtis.

„Na jeho skupinu duší,“ odpověděla Charlene. „Viděla jsem tyto skupiny, když jsem byla u vodopádů.“

„Já jsem viděl takovou skupinu za Mayou a za Curtisem,“ řekl jsem.

Maya se ohlédla. Její skupina se zachvěla a pak se vyjasnila.

„Já nic nevidím,“ řekl Curtis. „Kde jsou?“

Maya se nepřestávala dívat, bylo jasné, že vidí všechny skupiny. „Pomáhají nám, že ano? Mohou nám dát vizi, kterou hledáme.“

Jakmile to vyslovila, všechny skupiny se dramaticky vzdálily a rozmazaly.

„Co se stalo?“ zeptala se Maya.

„Způsobilo to vaše očekávání,“ řekl jsem. „Když od nich očekáváte energii jako náhradu za své vnitřní spojení s boží energií, duše odejdou. Nedovolí vám, abyste na nich byli závislí. Totéž se stalo mně.“

Charlene souhlasně přikývla. „Mně se to stalo také. Jsou jako rodina. Jsme s nimi spojeni v myšlenkách, ale abychom mohli přijímat jejich vědomosti, které jsou vlastně našimi vyššími vzpomínkami, musíme si udržovat své vlastní spojení s božím zdrojem.“

„Udržují duše naše vzpomínky?“ zeptala se Maya.

„Ano,“ odpověděla Charlene, dívajíc se na mě. Chtěla něco říci, ale pak se odmlčela, jako by se v myšlenkách někam vzdálila.

Pak pokračovala: „Začínám rozumět tomu, co jsem viděla v posmrtné dimenzi. V posmrtném životě každý z nás pochází z jiné skupiny duší a každá skupina má svou vlastní pravdu, kterou nabízí lidstvu.“ Podívala se na mě. „Například ty pocházíš ze skupiny pomocníků. Věděl jsi to? To jsou duše, které nám pomáhají rozvíjet naše filozofické chápání života. Každý, kdo patří do této skupiny, se snaží najít nejlepší způsob, jak popsat duchovní realitu.

Zápasíš se složitými informacemi tak dlouho, dokud nenajdeš způsob, jak je přesně a jasně vyjádřit.“

Podíval jsem se na ni úkosem a ona se začala smát.

„To je tvůj talent,“ řekla.

Pak se otočila k Maye: „A vaše skupina duší je zaměřená na léčení. Tyto duše se považují za sjednotitele materiální dimenze, udržují naše buňky v optimální činnosti a plné energie, nacházejí a odstraňují emocionální bloky dříve, než mají možnost projevit se ve formě nemoci.

Curtisova skupina se zabývá efektivním využitím technologie a celkovým porozuměním obchodní a podnikatelské činnosti. Po celou dobu lidské historie se tato skupina snaží zduchovnit naši představu peněz a kapitalismu a najít jejich ideální racionální formulaci.“

Odmlčela se a já jsem za ní viděl mihotavé světlo.

„A co dělá tvoje skupina, Charlene?“ zeptal jsem se.

„My jsme novináři, výzkumníci,“ odpověděla, „pomáháme lidem učit se jeden od druhého. Úkolem novinářů je pozorně sledovat život a názory lidí a organizací, odhalovat jejich skutečnou povahu a hlubší vyjádření právě tak, jak to děláme my teď.“

Znovu jsem si vzpomněl na svůj rozhovor s Joelem, zejména na jeho unavený cynismus.

„Je těžké si představit, že by to novináři opravdu dělali,“ řekl jsem.

„Ještě to neděláme,“ odpověděla. „Ještě ne. Ale je to ideál, k němuž se naše profese vyvíjí. To je naše skutečné poslání, až se staneme jistějšími a zbavíme se svého starého světonázoru, který nám říká, že nejdůležitější je ‚vítězit‘ a získávat energii a slávu.

Je naprosto srozumitelné, proč jsem se chtěla narodit právě do své rodiny. V naší rodině byli všichni velmi zvědaví. Od nich jsem převzala jejich touhu po informacích. Proto jsem byla tak dlouho novinářkou a pak začala pracovat pro výzkumnou korporaci. Chtěla jsem pomáhat při zavádění nové morálky v novinářství a pak...“ Opět se odmlčela a sklopila zrak. Pak se jí rozšířily oči a řekla: „Vím, jak si vybavit Vizi světa. Když se rozpomínáme na své Vize zrození a integrujeme je jako skupina, sjednocujeme sílu našich spřízněných skupin duší v posmrtné dimenzi, to oživuje naše vzpomínky, takže se nakonec dostaneme k celkové Vizi světa.“ Všichni jsme na ni nechápavě zírali.

„Podívejte se na celkový obraz,“ řekla. „Každý člověk na Zemi patří do určité skupiny duší, tyto skupiny představují různé profese: lékaře, právníky, účetní, programátory, farmáře atd. Jakmile lidé najdou vhodné zaměstnání, začnou spolupracovat s ostatními členy své skupiny duší.

Když se probudíme a začneme se rozpomínat na svou Vizi zrození - proč jsme tady - profesní skupina, do které patříme, se začne sjednocovat se členy naší skupiny v posmrtné dimenzi. Proto se každá profesní skupina na Zemi přibližuje svému skutečnému duchovnímu cíli - jímž je služba lidské společnosti.“

Všichni jsme byli fascinovaní.

„Tak je to i s námi novináři,“ pokračovala. „Po celou dobu historie jsme byli ti nejzvědavější jednotlivci, kteří se zajímali o to, co dělají druzí. Před několika stoletími jsme si uvědomili sami sebe a vytvořili svou vlastní profesi. Ale jako všichni ostatní jsme trpěli nejistotou. Domnívali jsme se, že máme-li získat pozornost a energii druhých, musíme psát stále senzačnější příběhy, a začali jsme věřit, že prodat lze jedině násilí a negativitu.

Ale to není naše skutečná role. Naší duchovní rolí je prohlubovat a zduchovňovat způsob, jakým vnímáme druhé. Vidíme a předáváme dále všechno, co různé skupiny duší

a jedinci uvnitř těchto skupin dělají a čeho chtějí dosáhnout, a tím lidem usnadňujeme dovědět se pravdu, kterou nám druzí poskytují.

Tak je tomu s každou profesní skupinou, všichni se probouzíme a nacházíme svůj skutečný cíl. A protože se to děje na celé naší planetě, můžeme jít dále. Můžeme vytvářet duchovní sdružení s lidmi mimo naši skupinu duší právě tak, jako to děláme teď’.

Všichni jsme viděli Vize zrození všech členů naší skupiny a zvýšili jsme svou

společnou vibraci, a to transformuje nejen lidskou společnost, ale také kulturu v posmrtné dimenzi.

Nejdříve se každá z našich skupin duší přiblíží naší vibraci na Zemi a my se přiblížíme jejich vibraci, čímž se naše dimenze vzájemně otvírají jedna druhé. Díky tomuto sblížení můžeme začít komunikovat mezi dimenzemi. Jsme lépe schopni vidět duše v posmrtné dimenzi a přijímat jejich vědomosti. K tomu na **Zemi dochází stále častěji.**“

Zatímco Charlene mluvila, viděl jsem, jak se skupiny duší za každým z nás rozšiřují a začínají se dotýkat jedna druhé, vytvářejíce kolem nás všech souvislý kruh. Tato konvergence ještě zvyšovala mé vědomí.

Zdálo se, že Charlene to také cítí. Zhluboka se nadechla a pokračovala: „V důsledku toho duše v posmrtné dimenzi začínají rezonovat společně. Proto je Země středem zájmu duší v Nebi. Duše v Nebi se nemohou sjednotit sami o sobě. Mnoho skupin duší v Nebi je roztržštěných a nerezonují harmonicky, protože žijí v imaginárním světě myšlenek, které se zjevují stejně rychle, jako mizejí, takže realita je vždy závislá na okamžitém impulzu. Neexistuje tam žádný přírodní svět, žádná atomová struktura jako na Zemi, která by sloužila jako stabilizační platforma společná všem.

Ovlivňujeme to, co se děje, ale myšlenky v naší dimenzi se projevují mnohem pomaleji a proto se musíme dohodnout na tom, čeho chceme v budoucnosti dosáhnout. Právě tato dohoda, tato jednotná vize na Zemi sjednocuje skupiny duší v posmrtné dimenzi.

Pozemská dimenze je tak důležitá proto, že právě na Zemi dochází k opravdovému sjednocení duší!

„A toto sjednocení je v pozadí dlouhé historické cesty lidstva.

Skupiny duší v posmrtné dimenzi znají Vizi světa, chápou, jak se může vyvíjet materiální svět a jak se obě dimenze mohou spojit, ale toto spojení je dosažitelné pouze skrze činnost jednotlivců, kteří se narodí do materiální dimenze a chtějí posunout pozemskou realitu tím směrem. Materiální dimenze je jevištěm, na kterém se odehrává drama evoluce obou dimenzí, a dnes, když si začínáme uvědomovat, co se děje, přivádíme tuto evoluci k vyvrcholení.“

Charlene na nás ukázala prstem. „Právě tuto vizi si začínáme společně vybavovat právě teď - a právě tuto vizi si začíná vybavovat mnoho dalších skupin na celé Zemi. Všichni vidíme část celkové Vize a když si navzájem vyměňujeme své vědomosti, a sjednocujeme naše skupiny duší, začínáme si uvědomovat celkový obraz.“

Slabý otřes země pod jeskyní náhle přerušil Charleninu řeč. Ze stropu padal prach. Zároveň jsme opět slyšeli známý hukot, ale tentokrát byl téměř harmonický - jeho

disonance zmizela.

„Bože,“ řekl Curtis. „Podařilo se jim to téměř dokonale seřídít.

Musíme jít zpátky do bunkru.“ Začal vstávat, zatímco energie skupiny opadla.

„Počkejte,“ namítl jsem. „Co tam budeme dělat? Dohodli jsme se, že tu zůstaneme do setmění, a to přijde za několik hodin. Měli bychom tu zůstat. Dosáhli jsme vysoké úrovně energie, ale nedokončili jsme celý proces. Překonali jsme reziduální emoce, zesílili energii a viděli Vize zrození nás všech, ale ještě jsme neviděli Vizi světa. Myslím, že můžeme udělat víc, když zůstaneme tady, kde je to bezpečné, a budeme pokračovat.“ Ještě jsem ani nedomluvil a už jsem viděl obraz nás všech opět v údolí, společně v temnotě.

„Na to je příliš pozdě,“ řekl Curtis. „Brzy dokončí experiment.

Jestli máme něco udělat, musíme to udělat teď hned.“

Podíval jsem se mu přímo do očí. „Před chvílí jste tvrdil, že pravděpodobně chtěli zabít Charlene. Když nás chytí, je pravděpodobné, že zabijí i nás.“

Maya měla hlavu v dlaních a Curtis se díval stranou a snažil se uklidnit.

„Já jdu,“ řekl.

Charlene se naklonila dopředu. „Myslím, že bychom měli zůstat pohromadě.“

Na okamžik jsem ji viděl v indiánských šatech, uprostřed panenských lesů devatenáctého století. Obraz však rychle zmizel.

Maya vstala. „Charlene má pravdu.“ řekla. „Musíme zůstat pohromadě a bylo by dobré, kdybychom viděli, co dělají.“

Podíval jsem se ven z jeskyně a v žaludku se mi zvedal hluboký odpor. „Co uděláme s tím... agentem... tam venku?“

„Odtáhneme ho do jeskyně a necháme ho tu,“ navrhl Curtis.

„Ráno pro něho někoho pošleme, když to půjde.“

Pohledem jsem se setkal s Charlene, pak jsem přikývl na souhlas.

ROZPOMÍNÁNÍ SE NA BUDOUCNOST

Klečeli jsme na vrcholu kopce a pozorně sledovali úpatí vyšší hory před námi. V slábnoucím světle jsem neviděl nic neobyčejného, žádný pohyb, žádné stráže. Hukot, který trval po celých čtyřicet minut naší cesty, nyní ustal.

„Jste si jistý, že jsme na správném místě?“ zeptal jsem se Curtise.

„Ano,“ odpověděl. „Vidíte ty čtyři velké balvany támhle na kopci asi patnáct metrů odtud? Dveře do bunkru jsou hned pod nimi, skryté mezi keři. Napravo vidíte tu parabolickou anténu. Vypadá to, že ji už opravili.“

„Vidím ji,“ řekla Maya.

„Kde jsou stráže?“ zeptal jsem se Curtise. „Možná že to tady opustili.“

Asi hodinu jsme pozorovali vchod do bunkru, čekali jsme, že uvidíme známky nějaké

činnosti, nechtěli jsme mluvit, ani se pohybovat, dokud se nesetmí. Najednou jsme za sebou uslyšeli nějaký zvuk a pak nás zaplavilo světlo baterek, přiběhli k nám čtyři ozbrojení muži a poručili nám, abychom zvedli ruce. Prohledali nám batohy, potom nás prošacovali a pak nás odvedli ke vchodu do bunkru.

Dveře se otevřely a z nich vyběhl rozčilený Feyman. „Jsou to ti lidé, které hledáme?“ zařval. „Kde jste je našli?“

Zatímco si nás Feyman prohlížel ve světle baterek, jeden strážný mu vysvětlil, co se stalo. Feyman k nám přistoupil a zeptal se:

„Co tady děláte?“

„Musíte s tím experimentem přestat!“ řekl Curtis.

Feyman se ho snažil poznat. „Kdo jste?“ Strážní obrátili baterky na Curtisovu tvář. „Curtis Webber... at' se propadnu,“ řekl Feyman. „Vy jste vyhodil do povětří naši anténu, že ano?“

„Vyslechněte mě,“ řekl Curtis. „Víte, že provoz generátoru na této úrovni je příliš nebezpečný. Mohli byste zničit celé údolí.“

„Vy jste byl vždycky panikář, Webbere. Proto jsme vás propustili z Deltechu.

Pracuji na tomhle projektu příliš dlouho, abych teď přestal. Systém bude fungovat - přesně tak, jak jsem plánoval.“

„Ale proč riskujete? Soustřed'te se na menší generátory. Proč se snažíte dosáhnout tak vysokého výkonu?“

„Do toho vám nic není. Bud'te zticha!“

Curtis se k němu přiblížil. „Chcete celý generační proces centralizovat, abyste jej mohl kontrolovat. To není správné.“

Feyman se usmál. „Je třeba zavést nový energetický systém.

Myslíte si, že můžeme ze dne na den snížit ceny energie téměř na nulu? Zvýšený čistý příjem lidí na celém světě by způsobil hyperinflaci, která by pravděpodobně vedla k ekonomické krizi.“

„Víte dobře, že to není pravda,“ odpověděl Curtis. „Snížené ceny energie by nesmírně zvýšily hospodárnost průmyslové produkce. K žádné inflaci by nedošlo. Tohle děláte pro sebe. Chcete centralizovat produkci energie, abyste mohl kontrolovat její dostupnost a cenu, navzdory všemu nebezpečí.“

Feyman se na Curtise rozzlobeně díval. „Jste tak naivní. Opravdu věříte, že by společnosti, které dnes kontrolují cenu energie, dovolily náhlé zavedení laciného zdroje? Samozřejmě že ne! Musí se to centralizovat, aby to fungovalo. A já se proslavím tím, že jsem to udělal! Proto jsem se narodil!“

„To není pravda!“ vyhrkl jsem. „Narodil jste se, abyste udělal něco jiného, abyste nám pomohl.“

Feyman se ke mně otočil. „Držte hubu! Slyšíte? Vy všichni!“ Podíval se na Charlene.

„Co se stalo s tím mužem, kterého jsem poslal s vámi?“

Charlene se otočila na druhou stranu a neodpověděla.

„Na tohle nemám čas!“ začal opět rvát. „Teď byste se měli starat o svou osobní bezpečnost.“ Chvíli si nás prohlížel, zavrtěl hlavou a pak přistoupil k jednomu z ozbrojených mužů. „Hlídejte je tady, dokud to neskončíme. Potřebujeme ještě hodinu. Když se pokusí utéci, zastřelte je.“

Agent něco řekl ostatním třem, pak se kolem nás rozestavili do kruhu o průměru asi deseti metrů. „Sedněte si,“ řekl jeden z nich.

Sedli jsme si tvářemi k sobě. Naše energie byla skoro úplně vyčerpaná. Od té doby, co jsme odešli z jeskyně, jsme neviděli žádnou skupinu duší.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se Charlene.

„Nic se nezměnilo,“ řekla šeptem. „Musíme opět zvýšit svou energii.“

Byla teď úplná tma, přerušovaná jen světly baterek, kterými na nás agenti občas svítili. Stěží jsem rozeznával tváře ostatních, přestože jsme seděli asi dva metry od sebe.

„Musíme se pokusit utéci,“ řekl Curtis šeptem. „Myslím, že nás zabijou.“

Vybavil se mi obraz, který jsem viděl ve Feymanově Vizi zrození. Feyman si představoval, že je s námi v lese po setmění. Věděl jsem, že v té scéně byl nějaký důležitý orientační bod, ale nemohl jsem si vzpomenout, co to bylo.

„Ne,“ šeptal jsem. „Musíme se ještě jednou pokusit zvýšit svou energii.“

Vtom se ozval vysoký zvuk, podobný známému hukotu, ale mnohem harmoničtější a skoro

příjemný. Země pod námi se začala nepatrně otřásat.

„Musíme zvýšit svou energii hned teď!“ řekla Maya.

„Nevím, jestli toho tady budu schopen,“ odpověděl Curtis.

„Musíte!“ zasykl jsem.

„Soustředte se všichni jeden na druhého jako předtím,“ dodala Maya.

Snažil jsem se ignorovat zlověstnou scénu kolem nás a obnovit vnitřní stav lásky.

Soustředil jsem se na krásu tváří v našem kruhu. Zatímco jsem se snažil najít vyšší já druhých, všiml jsem si měnícího se osvětlení kolem nás. Postupně jsem začal vidět všechny tváře i jejich výrazy velmi jasně, jako bych se díval infračerveným dalekohledem.

„Co si budeme představovat?“ zeptal se Curtis zoufale.

„Musíme se vrátit k svým Vizím zrození,“ řekla Maya. „Vzpomeňte si, proč jsme přišli na svět.“

Země se náhle prudce otřásla a zvuk generátorů se změnil v známý disonantní hukot.

Poposedli jsme si blíže k sobě a naše kolektivní myšlení vytvářelo obraz, v němž

jsme se postavili na odpor. Věděli jsme, že nějakým způsobem můžeme soustředit své síly a zastavit ten negativní a destruktivní experiment. Svým duševním zrakem jsem viděl, jak je Feynman zatlačen ke zdi, jeho přístroje letí v plamenech do vzduchu a jeho muži zděšeně utíkají.

Další zvuková vlna přerušila mé soustředění, experiment pokračoval. Asi patnáct metrů od nás se zlomila obrovská borovice a s rachotem spadla na zem. Mezi námi a strážným napravo od nás se s trhavým zvukem a výbuchem prachu otevřela v zemi trhlina, asi půl druhého metru široká. Strážný se zděšeně zapotácel, kužel světla z jeho baterky divoce protínal temnotu.

„Nefunguje to,“ zakřičela Maya.

Nalevo od nás se skácel další strom, země pod námi se posunula asi o metr a srazila nás k zemi.

Maya zděšeně vyskočila. „Musím odtud!“ vykřikla a začala utíkat do tmy. Strážný, ležící na místě, kam ho odhodil posuv země, se lekl, zachytil Mayu v kuželu světla a zvedl revolver.

„Ne! Počkejte!“ vykřikl jsem.

Maya se v běhu otočila a viděla strážného, jak na ni míří a připravuje se vystřelit. Scéna se nyní zpomalila a když revolver vystřelil, z každého rysu Mayiny tváře bylo jasné, že si uvědomuje, že zemře. Ale najednou se před ní objevila jakási skvrna bílého světla a kulka neměla žádný účinek. Maya se na okamžik zarazila a pak zmizela v lese.

V tentýž okamžik vyskočila Charlene po mé pravé ruce a běžela na severovýchod, kde se zvedal prach, takže se strážným ztratila.

Začal jsem utíkat, ale strážný, který vystřelil na Mayu, teď namířil na mě. Curtis mě rychle chytil za nohy a strhl mě k zemi.

Najednou ze dveří bunkru vyběhl Feynman, běžel k anténě a zuřivě ji začal seřizovat. Zvuk i otřesy země postupně slábly.

„Proboha!“ křičel na něho Curtis. „Musíte to zastavit!“

Feynmanova tvář byla pokrytá prachem. „Všechno, co nefunguje, můžeme seřídít,“ řekl s děsivým klidem. Strážní se oprašovali a pomalu přicházeli k nám. Feynman si všiml, že Maya a Charlene zmizely, ale než mohl něco říci, ohlušující zvuk se vrátil a země pod námi se najednou zvedla do výšky asi jednoho metru a srazila nás všechny k zemi. Praskající větve padajícího stromu zahnal strážné k bunkru.

„Ted’!“ zařval Curtis. „Jdem!“

Byl jsem úplně ztuhlý. Vytáhl mě na nohy. „Musíme sebou hodit!“ zařval mi do ucha. Konečně jsem byl s to pohnout nohama a rozběhli jsme se na severovýchod, stejným směrem, jakým běžela Maya.

Země se pod námi ještě několikrát otrásla a pak všechno utichlo. Po několika kilometrech cesty, osvětlené jen měsíčním svitem pronikajícím mezi listím, jsme se zastavili a skrčili v lesíku nízkých borovic.

„Myslíte, že nás budou hledat?“ zeptal jsem se Curtise.

„Myslím, že ano,“ řekl. „Nemohou dovolit, aby se kdokoli z nás dostal zpátky do města. Myslím, že budou hlídat cesty.“

Zatímco mluvil, uviděl jsem jasný obraz vodopádů. Byly stále panenské a neporušené. Uvědomil jsem si, že právě ty byly tím orientačním bodem ve Feynmanově vizi, kterou jsem se snažil vybavit si v paměti.

„Musíme jít na severozápad k vodopádům,“ řekl jsem.

Curtis ukázal na sever a opatrně jsme se vydali tím směrem, přebrodivi jsme potok a pokračovali jsme ke kaňonu. Čas od času se Curtis zastavil a zakrýval naše stopy. Když jsme se zastavili, abychom si odpočinuli, slyšeli jsme temné dunění nákladních aut z jihovýchodu.

Po dalším kilometru a půl jsme v dálce uviděli měsícem osvětlené stěny kaňonu. Když jsme se přibližovali do jeho ústí, Curtis se začal brodit přes potok. Najednou skočil zpátky, když se za stromem vlevo od nás objevila nějaká postava. Postava vykřikla a trhla sebou, ztratila rovnováhu a málem spadla do potoka.

„Mayo!“ vykřikl jsem, když jsem si uvědomil, kdo to je.

Curtis se vzpamatoval, vyskočil a stáhl ji zpátky.

Maya ho pevně objala a pak se obrátila ke mně. „Nevím, proč jsem tak utíkala. Zpanikařila jsem. Pamatovala jsem si jen to, že musím jít k vodopádům, o kterých jste mi vyprávěl. Modlila jsem se, aby jim někdo z vás také utekl.“

Opřela se o velký strom, zhluboka se nadechla a zeptala se:

„Co se tam stalo, když ten strážný začal střílet? Jak je možné, že mě kulka nezasáhla? Viděla jsem nějaký zvláštní pruh světla.“

Podívali jsme se s Curtisem jeden na druhého.

„Nevím,“ řekl jsem.

„Uklidnilo mě to,“ pokračovala Maya, „... způsobem, jaký jsem nikdy nezažila.“

Vyměnili jsme si pohledy, nikdo nepromluvil. Najednou jsem uslyšel zvuk kroků před námi.

„Počkejte. Někdo tam je.“ Skrčili jsme se a čekali. Uplynulo deset minut. Pak z lesa před námi vyšla Charlene a padla na kolena.

„Díky Bohu, že jsem vás našla,“ vydechla. „Jak se vám podařilo utéct?“

„Utekli jsme, když spadl nějaký strom.“

Charlene se mi zahleděla do očí. „Myslila jsem, že půjdeš k vodopádům, a tak jsem šla tím směrem, i když nevím, zda bych je v té tmě našla.“

Maya na nás zamávala a všichni jsme vyšli na mýtinu, kde potok vtékal do kaňonu.

Jasně světlo měsíce osvětlovalo trávu a kameny na obou stranách potoka.

„Možná že budeme mít další příležitost,“ řekla a rukou naznačila, abychom si sedli na zem proti sobě.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Curtis. „Nemůžeme tu být dlouho. Budou nás hledat.“

Chtěl jsem pokračovat k vodopádům, ale když jsem se podíval na Mayu, byla tak energizovaná, že jsem se zeptal: „Co myslíte, že jsme udělali špatně?“

„Nevím, možná že je nás málo. Říkal jste, že nás má být sedm.“

Nebo je tu příliš Strachu.“

Charlene se k nám naklonila. „Musíme dosáhnout úrovně energie, kterou jsme dosáhli v jeskyni. Musíme se znovu spojit na té úrovni.“

Několik minut jsme se všichni soustředili na své vnitřní spojení. Nakonec Maya řekla: „Musíme si navzájem dávat energii a najít naše vyšší já.“

Několikrát jsem se zhluboka nadechl a pozoroval tváře ostatních. Jak se postupně stávaly krásnějšími a zářivějšími, všiml jsem si jejich autentického duchovního výrazu. Stromy a kameny kolem nás byly jasnější, jako by se intenzita měsíčních paprsků najednou zdvojnásobila. Zaplavila mě už známá vlna lásky a euforie a já se otočil, abych viděl mihotavé formy své skupiny duší.

Jakmile jsem je uviděl, mé vědomí se rozšířilo a já si uvědomil, že skupiny duší ostatních jsou ve stejných místech, ačkoli se ještě nespojily.

Pohlédl jsem na Mayu. Sledovala mě s naprosto otevřeným a upřímným pohledem a jak jsem se na ni díval, zdálo se mi, že v jemném výrazu její tváře vidím její Vizi zrození. Věděla, kým je, a vyzařovalo to z ní. Její poslání bylo jasné, minulost ji na to dokonale připravila.

„Mám pocit, jako by atomy ve vašem těle vibrovaly na vyšší úrovni,“ řekla.

Podíval jsem se na Charlene, v její tváři byl tentýž jas. Představovala nositele informací, kteří identifikují a komunikují důležité pravdy, vyjádřené každým člověkem nebo skupinou.

„Vidíš, co se děje?“ zeptala se Charlene. „Vidíme jeden druhého takové, jací opravdu jsme, na své nejvyšší úrovni, zbaveni starých emocí strachu.“

„Také to pozoruji,“ souhlasil Curtis s výrazem plným energie a jistoty.

Několik minut jsme všichni mlčeli. Zatímco se energie zvyšovala, měl jsem zavřené oči.

„Podívejte se na to!“ zvolala najednou Charlene a ukázala na skupiny duší kolem nás.

Skupiny duší začaly splývat jedna s druhou právě tak jako v jeskyni. Podíval jsem se na Charlene a pak na Mayu a Curtise.

V jejich tvářích jsem teď spatřil ještě jasněji, kým jsou v dlouhém vývoji lidské

civilizace.

„To je ono!“ zašeptal jsem ohromeně. „Dosahujeme další úrovně, vidíme úplnější vizi lidské historie.“

Před námi se objevil ohromný holografický obraz lidské historie od samých počátků až do vzdáleného konce. Když jsem se soustředil, uvědomil jsem si, že tento obraz je velmi podobný obrazu, jež jsem viděl, když jsem byl se svou skupinou duší - ale s tím rozdílem, že tady historie začínala mnohem dříve, na počátku vzniku samotného vesmíru.

Sledovali jsme, jak vybuchla prvotní hmota a vytvářela hvězdy, které během svého vznikání a zanikání chrlily do prostoru množství prvků, z nichž nakonec vznikla

Země. Tyto prvky se pak na

Zemi slučovaly ve stále složitější substance, až nakonec vytvořily organický život

- život, který se začal vyvíjet k větší organizaci a vědomí jakoby řízen nějakým vyšším plánem. Z mnohobuněčných organismů se vyvinuly ryby, z ryb obojživelníci, z obojživelníků plazi a ptáci a nakonec savci.

Pak se před námi objevil obraz posmrtné dimenze a já pochopil, že určitý aspekt duší - vlastně část lidstva - žil po celou dobu této dlouhé, pomalé evoluce.

Zpočátku jsme plavali v oceánech jako ryby, pak jsme vylezli na pevninu jako obojživelníci, zápasili jsme o přežití jako plazi, ptáci a savci, až jsme se nakonec stali lidmi - a to vše s vědomým úmyslem.

Věděli jsme, že se po dlouhé generace budeme rodit do materiálního světa, že se budeme snažit probudit, sjednotit a vyvinout a nakonec založit na Zemi stejnou duchovní kulturu, jaká existuje v posmrtném světě. Uvědomovali jsme si, že to bude komplikovaná a obtížná cesta. S první intuicí probudit se, jsme pocítili

Strach z osamělosti a odloučenosti. Přesto jsme nechtěli opět usnout, bojovali jsme se Strachem, spoléhající na nejasnou intuici, že nejsme sami, neboť jsme duchovní bytosti s duchovním cílem na této planetě.

Podněcování evolučním pudem jsme se začali sjednocovat do větších a složitějších společenských celků, rozdělovali jsme se do různých profesí, překonávali přitom potřebu bojovat mezi sebou, až jsme nakonec zahájili demokratický proces, který nám umožnil vyměňovat si nové myšlenky a objevovat nové pravdy. Zatímco se naše náboženství vyvíjela od přírodních božstev k jedinému Otci

Božímu ve vnějším světě a nakonec k Duchu Božímu v našem srdci, začali jsme postupně nacházet jistotu ve svém nitru.

Psali jsme posvátné texty, které symbolicky vyjadřovaly naše vztahy a budoucnost s tímto jediným Bohem. Vizionáři z Východu i Západu tvrdili, že tento Duch Boží je přítomný a dostupný v každém okamžiku a že čeká jen na to, že se začneme kát, otevřeme svou mysl a zbavíme se překážek, které nám brání spojit se s ním.

Během času jsme pochopili, že náš pud k jednotě se bude vyvíjet, až si nakonec uvědomíme hlubší sounáležitost s lidmi, kteří sdílejí stejné geografické místo na této planetě, a začneme vytvářet národní státy. Brzy po založení těchto států došlo k urychlenému rozvoji obchodu a průmyslu. Začali jsme uplatňovat vědecké metody, které přinesly nové objevy, jež nakonec vedly k průmyslové revoluci.

Jakmile jsme vytvořili síť ekonomických vztahů po celé Zemi, začali jsme se probouzet a uvědomovat si svou duchovní povahu.

Celestinská poznání začala pronikat do našeho vědomí a začali jsme přizpůsobovat naše ekonomické aktivity ekologii Země a nakonec jsme začali překonávat poslední polarizaci sil a vytvářet nový duchovní světonázor.

V tuto chvíli jsem se podíval na ostatní. Z jejich tváří jsem viděl, že sdílejí tuto vizi Pozemské historie. V jednom krátkém zjevení jsme pochopili, jak se lidské vědomí vyvíjelo od počátku času až do tohoto okamžiku.

Najednou se hologram soustředil na polarizaci sil na Zemi.

Všichni lidé se rozdělovali do dvou nepřátelských táborů: jeden se snažil prosazovat zpočátku nejasnou myšlenku duchovní transformace a druhý se této myšlence bránil, protože cítil, že se navždy ztrácejí důležité hodnoty starého světonázoru.

Viděli jsme, že v posmrtné dimenzi je známo, že tento konflikt bude největší překážkou na cestě ke zduchovníení materiální dimenze - zejména když se polarizace vyhrotí. V tom případě začne jedna strana označovat druhou za ztělesnění zla anebo, což bude ještě horší, začne věřit doslovným interpretacím apokalyptických proroctví a uvěří, že budoucnost nelze ovlivnit, a proto se vzdá jakéhokoli úsilí.

Abychom našli Vizi světa a překonali polarizaci Strachu, musíme najít hlubší pravdy těchto proroctví. Jako všechny posvátné texty jsou i tyto apokalyptické vize Božími intuicemi, které přišly do materiální dimenze z dimenze posmrtné, a proto musí být chápány symbolicky, podobně jako sen. Tato proroctví předvíдалa konec lidské historie na Zemi, avšak „konec“ pro věřící měl být jiný než konec pro nevěřící. Nevěřící se dočkají konce historie, který začne přírodními a ekologickými katastrofami a zhroutením hospodářství. V době vyvrcholení chaosu a strachu se objeví silný vůdce, tzv. Antikrist, který navrhne, že obnoví pořádek, ale jedině když budou lidé ochotni vzdát se svých svobod a budou nosit na těle cejch zvířat, aby se mohli podílet na novém automatizovaném hospodářství.

Tento silný vůdce se nakonec prohlásí za boha a násilím dobyde všechny země, které se budou protivit jeho vládě, nejdříve zaútočí proti islámským zemím, potom proti Židům a křesťanům a nakonec uvrhne celý svět do poslední rozhodující bitvy mezi dobrem a zlem.

Věřícím předpovídali bibliční proroci mnohem příjemnější konec historie. Ti

dostanou duchovní těla a budou povzneseni do vyšší dimenze, která se jmenuje Nový Jeruzalém, ale budou schopni pohybovat se mezi dimenzemi. Nakonec v určitém stadiu Bůh válku zastaví a obnoví Zemi a nastolí tisíc let míru, na zemi nebudou žádné nemoci ani smrt a všechno se změní, dokonce i zvířata, která přestanou jíst maso. Vlk bude ležet vedle beránka... a lev bude žrát seno jako vůl.

Podívali jsme se jeden na druhého, zdálo se, že všichni najednou chápeme základní smysl těchto proroctví. Vizionáři apokalypsy měli intuici, že se před námi v naší době otevřou dvě různé historie. Bud' si zvolíme trpět ve Strachu a budeme věřit, že svět směřuje ke konečné zkáze... nebo si zvolíme cestu věřících, na které překonáme tento nihilismus, otevřeme se vyšším vibracím lásky, vyhneme se apokalypse a vstoupíme do nové dimenze, kam pozveme ducha, aby vytvořil utopii, kterou předvídali bibliční proroci.

Nyní jsme pochopili, proč duše v posmrtné dimenzi věří, že naše interpretace těchto proroctví je klíčem k překonání polarizace Strachu. Jestliže dojdeme k závěru, že tato proroctví považují zničení světa za nevyhnutelnost a součást Božího plánu, pak se budeme chovat tak, že ke zkáze světa skutečně dojde.

Je jasné, že si musíme zvolit cestu lásky a víry. Jak jsem viděl už dříve, tato polarizace se neměla tak vyhrotit. V posmrtné dimenzi bylo vždy známo, že každá strana má částečně pravdu, kterou lze zahrnout do nového duchovního světonázoru. Chápal jsem, že taková syntéza bude přirozeným důsledkem Celestinských poznání, zejména Poznání desátého, a činnosti zvláštních skupin, které se začnou vytvářet na celém světě.

Najednou se holografická scéna urychlila a já cítil další rozšíření vědomí. Věděl jsem, že nyní vstupujeme do další fáze procesu: ke vzpomínce na to, jak jsme se chtěli stát věřícími a jak jsme chtěli dosáhnout této předpovídané utopické budoucnosti. Konečně jsme si začali vybavovat Vizi světa.

Jak jsme se dívali, sledovali jsme, jak se na celém světě vytvářejí skupiny Desátého poznání, které dosahují kritické energie a učí se ji přenášet takovým způsobem, že se obě strany polarizace začínají okamžitě uvolňovat a překonávat Strach. Největší účinek to bude mít na ty, kteří řídí technické postupy, neboť si začnou uvědomovat sami sebe a vzdají se posledních pokusů manipulovat hospodářstvím a uchopit moc.

Tato energie vyvolá novou vlnu probouzení, uvědomování, spolupráce a osobní angažovanosti, mnoho lidí dostane novou inspiraci, každý jedinec si začne vybavovat svou Vizi zrození a vydá se svou synchronickou cestou, aby zaujal vhodnou pozici ve své kultuře.

Scéna se přenesla do chudinských městských čtvrtí a zapomenutých venkovských rodin. Viděli jsme, jak se tu vytváří nový názor na to, jakým způsobem přerušit cyklus

bídy. Nový přístup nebude spoléhat na sociální, vzdělávací a pracovní programy organizované státem, tento přístup bude hluboce duchovní, neboť systém školství už existuje, nyní je třeba překonat Strach a skoncovat s nebezpečnými zábavami, jejichž cílem je zahnat úzkost ze života v bídě.

Viděl jsem rychlý vzrůst individuální iniciativy pomáhat potřebným rodinám a dětem. Velké množství jedinců se začalo osobně angažovat, zejména ti, kteří byli v každodenním styku s chudými rodinami - obchodníci, učitelé, policisté, kněží. Přidávali se další dobrovolníci - všichni vedeni vnitřní intuicí pomáhat. Všichni rozšiřovali „nákazu“ Celestinských poznání a předávali důležité poselství, že nezávisle na tom, jak těžká je situace, každý se může probudit a rozpomenout se na své poslání.

Jak se tato epidemie rozšiřovala, zločinnost na celém světě začala záhadně klesat, neboť jak jsme již viděli, násilí pochází z frustrace, vášně a z apokalyptických scénářů, které dehumanizují oběť. Vzrůstající vliv těch, kteří dosáhli vyššího vědomí, začal měnit tuto psychologii.

Viděli jsme, jak se vytváří nový přístup k zločinnosti, který čerpal jak z tradičních, tak nových myšlenek. Zpočátku budeme muset stavět nová vězení, neboť jsme si již uvědomili, že propouštět vězně na svobodu příliš brzy nebo zločince vůbec nezavírat, aby dostali další příležitost, jen posiluje jejich zločinné chování. Zároveň jsme viděli integraci Celestinských proroctví do programů nápravných zařízení, zavádění individuální pomoci, transformaci zločinecké psychologie a zahájení jediného účinného druhu rehabilitace: nákazy rozpomínání. Jak se stále větší množství lidí probouzelo, viděl jsem, jak se miliony jedinců angažují při řešení konfliktů na všech úrovních neboť všichni jsme si začali uvědomovat, co je v sázce. Ve všech případech násilí byl mnohdy dříve nablízku někdo, kdo mohl násilí preventivně zabránit, ale kdo nebyl ochoten jednat. Takového potenciálního hrdinu obklopovaly vždy desítky přátel a známých, kteří také selhali, protože nepředávali informace a myšlenky, jež by vytvořily podpůrný systém. V minulosti bylo možné taková selhání omlouvat - dnes to však možné není. Začali jsme si uvědomovat Desáté poznání a pochopili jsme, že lidé v našem okolí jsou pravděpodobně duše, s nimiž jsme se stýkali po několik minulých životů a které teď spoléhají na naši pomoc.

Takže jsme nuceni jednat, jsme nuceni být odvážní. Nikdo nechce mít špatné svědomí, nikdo nechce prožívat mučivou Rekapitulaci života, v níž se musí dívat na tragické důsledky své zbabělosti.

Jak se střídala jedna scéna za druhou, sledovali jsme, jak vzrůstající vědomí motivuje činnost zaměřenou na řešení dalších společenských problémů. Pozorovali jsme řeky a oceány a znovu jsem viděl syntézu starých a nových názorů, syntézu,

kteřá zatímco přiznává rozmarné chování státní byrokracie, zároveň povyšuje na novou úroveň důležitosti lidskou touhu chránit životní prostředí a podněcuje individuální angažovanost.

Začalo být zjevné, že zločin znečišťování životního prostředí, stejně jako problém bídy a násilí, má vřdycky lhostejné diváky. Lidé, kteří by sami vědomě životní prostředí nikdy neznečišťovali, znají nebo pracují pro druhé, jejichž projekty nebo podnikatelská činnost poškozujē biosféru Země.

Tito lidé v minulosti nic neřikali, protože se obávali, že ztratí zaměstnání, nebo protože se domnívali, že jsou ve svých názorech osamoceni. Nyní, když si uvědomili, že je na čase něco udělat, jsme je viděli, jak veřejně agituji proti znečišťovatelům. Bez ohledu na druh zločinu bude stále přibývat inspirovaných svědků, kteří si uvědomí podporu občanských organizací, nabízejících odměny za informace, a kteří nakonec spustí své videokamery a začnou odhalovat zločince. Podobně jsme sledovali i odhalování ekologických praktik provozovaných státem, zejména jeho zacházení s veřejnými pozemky.

Už dlouhou dobu prodávaly státní agentury těžební práva na těch nejposvátnějších místech na Zemi, a to hluboko pod tržní cenou.

Nádherné státní lesy byly drancovány a káceny ve jménu racionálního řízení lesního hospodářství - jako by vysazování řad borovic mohlo nahradit různorodost přírody a energii starých lesů, které vyrůstaly po dlouhá staletí.

A nakonec to bude právě vzrůstající duchovní vědomí, které s těmito hanebnými praktikami skončuje. Sledovali jsme, jak se vytváří nová koalice, koalice lovců s tradičními názory, nostalgických milovníků historie a těch, kteří považují přírodní místa za posvátné portály. Tato koalice nakonec začne zvonit na poplach, který zachrání zbývající panenské lesy v Evropě a v Americe, a začne chránit deštné pralesy v tropických oblastech světa. Všem začne být jasné, že všechna neposkrvněná místa, která na Zemi ještě zbývají, musejí být zachována ve prospěch budoucích generací. Jak se bude rozšiřovat vědomí a intuice, pokročilé civilizace se nakonec obrátí k domorodým národům tohoto světa s novou úctou a pochopením, protože budou chtít integrovat mystickou stránku přírodního světa.

Holografická scéna se opět změnila a já jsem viděl, jak vlna duchovní náказы proniká všemi oblastmi naší civilizace. Jak už dříve předvíдалa Charlene, všechny profesní skupiny začaly pracovat na vyšší intuitivní úrovni, nacházely svou duchovní roli, svou vizi opravdové služby.

Medicína, vedená lékaři, kteří se zabývali duchovně psychologickým vývojem nemocí, se pohybovala od mechanického léčení příznaků nemocí směrem k prevenci. Právnická profese opouštěla samoúčelné metody vytváření konfliktů a zamlžování pravdy a začala konflikty skutečně řešit. A jak předvídal Curtis, všichni podnikatelé začali

podporovat myšlenku osvíceného kapitalismu, kapitalismu zaměřeného nejen na zisky, ale také na uspokojování potřeb duchovních bytostí a na snižování cen. Tato nová podnikatelská morálka otevřela cestu systematickému vývoji k plné automatizaci produkce - a nakonec k bezplatné dostupnosti základních životních potřeb, což lidem umožnilo zapojit se do duchovního

„desátkového“ hospodářství, o kterém se zmiňuje Deváté poznání.

Nyní se scény začaly střídat rychleji a my jsme viděli, jak si stále mladší jedinci začínají uvědomovat své duchovní poslání. Tady jsme sledovali rychlý vzrůst porozumění, které dá brzy konkrétní formu duchovnímu světonázoru. Lidé si uvědomí, že jsou dušemi, které se narodily z jedné dimenze do druhé. Přestože ztráta paměti během tohoto přechodu bude běžným jevem, obnovení vzpomínek z posmrtné dimenze se

stane důležitým cílem základního vzdělání.

Naši učitelé nás nejdříve povedou skrze prvotní zážitky synchronismu, budou nás podněcovat, abychom identifikovali svůj intuitivní zájem studovat určité předměty, abychom navštěvovali určitá místa a abychom vždycky hledali hlubší důvody, proč nás zajímají právě tyto předměty. Až si plně uvědomíme Celestinská poznání, zjistíme, že spolupracujeme s určitými skupinami a vybavujeme si původní vizi toho, co jsme chtěli dělat. Nakonec odhalíme svůj původní úmysl, který je základem našeho života. Pochopíme, že jsme na svět přišli proto, abychom zvýšili vibrační úroveň této planety, abychom objevovali a chránili krásu a energii přírodních míst a abychom zajistili všem lidem přístup k těmto zvláštním místům, abychom mohli pokračovat ve zvyšování naší energie a nakonec zavedli kulturu posmrtné dimenze v dimenzi materiální.

Takový světonázor změní především náš pohled na ostatní lidi. Přestaneme se na ně dívat jako na pouhé rasy nebo národnosti. Uvidíme je jako své spřízněné duše procházející procesem probouzení a zduchovňování této planety. Uvědomíme si, že osídlení různých geografických oblastí na Zemi určitými dušemi mělo svůj hluboký smysl. Každý národ je enklávou specifických duchovních informací, sdílených a utvářených jeho příslušníky, informací čekajících na integraci.

Sledoval jsem, jak se přede mnou rozvíjí budoucnost, a viděl, jak dosahujeme světové politické jednoty - nikoli tím, že nutíme jednotlivé národy, aby se podřídili jediné politické síle, ale tím, že uznáváme naše duchovní podobnosti a zachováváme lokální nezávislost a kulturní rozdíly. Každý člen této rodiny národů byl uznáván pro svou kulturu. Viděli jsme, jak se politické zápasy, často krvavé, mění ve válku slov. Zatímco se vlna rozpomínání rozšiřovala po celé Zemi, lidé začali chápat, že naším osudem je diskutovat a srovnávat hlediska jednotlivých náboženství, uvědomit si, že každé náboženství doplňuje náboženství druhá, a

nakonec je zahrnout do sjednocené celosvětové duchovnosti.

Jasně jsme viděli, že tento dialog povede k obnově jeruzalemského chrámu, patřícího všem hlavním světovým náboženstvím: židovskému, křesťanskému, islámskému, náboženstvím východním a dokonce i náboženství světského idealismu, reprezentovaného takovými ekonomickými enklávami v Číně a Evropě, které se dívají na svět z hlediska panteistické hospodářské utopie. V tomto chrámu se bude diskutovat o nejdůležitějších duchovních názorech. A v této válce slov a energie budou zpočátku převládat názory islámské a židovské, pak budou porovnávány a integrovány názory křesťanské spolu s vnitřní vizí náboženství východních.

Viděli jsme, jak se lidská civilizace bude vyvíjet od výměny ekonomických informací k synchronické výměně duchovních pravd. Až k tomu dojde, někteří jedinci a skupiny začnou dosahovat úrovně blížíící se úrovni posmrtné dimenze a stanou se pro většinu lidí na Zemi neviditelnými. Tyto skupiny budou úmyslně žít v posmrtné dimenzi, ale naučí se pohybovat mezi oběma dimenzemi - jak to předpovídá Deváté poznání a jak to viděli bibličtí proroci. Až začne toto Nanebevzetí, lidé na Zemi pochopí, co se děje, a přijmou svou roli v materiální dimenzi, neboť si uvědomí, že se i oni brzy dostanou do dimenze posmrtné.

Nyní přišel čas, aby svěští idealisté vyjádřili své pravdy na schodišti jeruzalemského chrámu. Tato energetická tendence přijde nejdříve z Evropy, s jedním silným vůdcem, zastávajícím duchovní význam světských záležitostí. Tomuto názoru bude odporovat „mimozemská“ duchovnost muslimů a křesťanů. Avšak tento konflikt energie bude postupně usmířen pod vlivem vnitřního duchovního názoru východních náboženství. Potom se začnou probouzet ti, kteří se dříve pokoušeli vytvořit despotickou společnost počítačů, robotů a nucené poslušnosti. Toto konečné sjednocení otevře mysl všech lidí inspiraci Ducha svatého. Viděli jsem, jak se prostřednictvím dialogu na Středním východě naplnila biblická proroctví symbolickým a verbálním způsobem, takže nedošlo k materiální apokalypse, kterou očekávali zastánci doslovné interpretace.

Najednou se scéna přenesla do posmrtné dimenze. Tady jsme jasně viděli, že naším původním záměrem vždy bylo vytvořit nejen

Novou Zemi, ale také Nové Nebe. Sledovali jsme, jak v důsledku obnovení Vize světa dochází k transformaci nejen materiální dimenze, ale také dimenze posmrtné. Během procesu nanebevzetí přecházely skupiny duší také do dimenze materiální, čímž dovršily přenos energie do této rozšířené dimenze.

Realita historického procesu se stala zjevnou. Od počátku času, zatímco se otvírala naše paměť, se energie a vědomosti systematicky přenášely z posmrtné dimenze do dimenze materiální.

Zpočátku jen skupiny duší v posmrtné dimenzi odpovídaly za udržování našeho

původního záměru a předvídání budoucnosti a pomáhaly nám vzpomenout si, co chceme udělat, a dávaly nám energii.

Potom, zatímco se rozšiřovalo vědomí a zvyšoval počet lidí na

Zemi, se rovnováha energie a zodpovědnosti pozvolna přesunula do materiální dimenze, takže dnes přechází plná zodpovědnost za utváření budoucnosti na duše v materiální dimenzi, na skupiny, které se právě vytvářejí - na nás!

Dnes musíme v našem původním záměru pokračovat my.

A proto musíme překonat polarizaci Strachu a pomoci změnit názor jedinců v tomto údolí, kteří jednájí z pozice Strachu a domnívají se, že mají právo ovládat hospodářství ve svém vlastním zájmu, že mají právo uchopit kontrolu nad naší budoucností.

Nejednou jsme se na sebe všichni podívali, hologram nás stále obklopoval, zářivé skupiny duší stále splývaly v pozadí. Vtom jsem si všiml, jak na větví nad námi přistává velký sokol a dívá se na nás. Zároveň se ke mně přiblížil králík, za několik vteřin po králíkovi přišel rys a sedl si vedle něj. Co se to dělo?

Náhle jsem v žaludku pocítil tichou vibraci, experiment znovu začal.

„Podívejte se támhle!“ vykřikl Curtis.

Asi patnáct metrů od nás jsem v měsíčním svitu spatřil úzkou trhlinu, která se rozšiřovala směrem k nám.

Podíval jsem se na ostatní.

„Teď to záleží na nás,“ vykřikla Maya. „Viděli jsme dost, a teď je můžeme zastavit.“

Než jsme něco mohli udělat, země pod námi se prudce otřásla a trhlina se k nám začala přibližovat. Zároveň v nedalekém podrostu zastavilo několik aut, jejichž světla osvětlovala mlhavé siluety vytvářené stromy a prachem. Beze strachu jsem udržoval svou energii a znovu se soustředil na hologram.

„Vize světa je zastaví,“ vykřikla Maya. „Nenechte ji zmizet!

Udržujte ji.“

Udržoval jsem vizi budoucnosti a cítil, jak celá naše skupina soustřeďuje svou energii na Feymana, jako by náš záměr vytvářel ohromnou ochrannou zeď, a představoval jsem si, jak naše energie zahání jeho skupinu na útěk.

Podíval jsem se na trhlinu, která se stále blížila, a věděl jsem, že se brzy zastaví. Trhlina se však naopak začala rychleji zvětšovat.

Spadl další strom. A pak další. Jak se k nám trhlina přibližovala, ztratil jsem své soustředění, převalil se dozadu a dusil se prachem.

„Nefunguje to,“ vykřikl Curtis.

Měl jsem pocit, jako by se to všechno opakovalo. „Tudy,“ vykřikl jsem a snažil se

orientovat v náhlé tmě. Utíkal jsem a stěží rozeznával siluety ostatních, začali se ode mě vzdalovat.

Vylezl jsem po kamenitém svahu, který tvořil levou stěnu kaňonu, a zastavil se teprve po dalších sto metrech. Klekl jsem si a díval se do noci. Nic se nehýbalo, ale slyšel jsem hlasy Feymanových mužů. Tiše jsem lezl dále po svahu a snažil se najít ostatní.

Nakonec jsem našel cestu zpátky na dno kaňonu. Stále se nic nehýbalo.

Když jsem vyrazil na sever, někdo mě zezadu najednou chytil.

„Co...“ vykřikl jsem.

„Pššš,“ ozval se tlumený hlas. „Ticho! To jsem já, David.“

UDRŽOVÁNÍ VIZE

Otočil jsem se a v měsíčním svitu jsem spatřil jeho dlouhé vlasy a zjizvenou tvář.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se šeptem.

„Rozdělili jsme se,“ odpověděl jsem. „Viděl jste, co se stalo?“

Naklonil se ke mně. „Ano, díval jsem se z vrcholu kopce. Kam myslíte, že půjdou?“

Chvíli jsem přemýšlel. „Půjdou k vodopádům.“

Rukou mi ukázal, abych šel za ním, a vyrazili jsme tím směrem. Po několika minutách se otočil a řekl: „Když jste seděli tam dole, vaše energie se sjednotila a rozšířila daleko do údolí. Co jste dělali?“

Stručně jsem mu vylíčil, co jsem dělal posledních několik dní, jak jsem potkal Williamse, Mayu a Joela, jak jsem se setkal s

Curtisem a jak jsme se všichni společně snažili vyvolat Vizi světa, abychom zastavili Feymana.

„Curtis byl s vámi tam dole v kaňonu?“ zeptal se David.

„Ano, a také Maya a Charlene, ale myslím, že nás má být sedm...“

Opět se na mě podíval a skoro se zasmál. Všechna jeho potlačovaná zlost, které jsem si všiml, když jsem se s ním setkal ve městě, úplně zmizela. „Takže i vy jste našel své předky, že ano?“

Zrychlil jsem, abych mu stačil. „Dostal jste se do posmrtné dimenze?“

„Ano, viděl jsem svou skupinu duší i svou Vizi zrození, a stejně jako vy jsem se rozpomenul na to, co se stalo v minulosti, i na to, že jsme se všichni vrátili, abychom obnovili Vizi světa. A potom, když jsem se díval, jak všichni sedíte v měsíčním svitu, měl jsem pocit, jako bych byl s vámi, jako bych byl součástí vaší skupiny. Kolem sebe jsem viděl Vizi světa.“ Když domluvil, zastavil se ve stínu velkého stromu, který zakrýval měsíc.

Otočil jsem se k němu. „Davide, když jsme tam dole vyvolali Vizi světa, proč to Feymana nezastavilo?“

Vystoupil ze stínu a já v něm okamžitě poznal toho rozzlobeného náčelníka, který nesouhlasil s Mayou. Jeho tvrdý výraz zmizel a on se začal smát.

„Klíčovým aspektem této Vize,“ řekl, „není jen její vyvolání, ačkoli i to je obtížné. Záleží hlavně na tom, jak tuto Vizi budoucnosti prezentujeme lidstvu. Právě o tom pojednává Desáté poznání.“

Neprezentovali jste ji Faymanovi a ostatním takovým způsobem, aby se probudili.“ Chvíli se na mě díval a potom řekl: „Pojďme, musíme si pospíšet.“

Když jsme ušli asi kilometr, uslyšeli jsme nějakého ptáka po naší pravé ruce. David se zastavil.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se.

David zvedl hlavu, křik ptáka opět přerušil noční ticho. „Je to sova, která upozorňuje druhé na naši přítomnost.“

Podíval jsem se na něho bezvýrazně, neboť jsem si vzpomněl, jak podivným způsobem se chovala zvířata od té doby, co jsem přišel do tohoto údolí.

„Zná někdo z vaší skupiny zvířecí signály?“ zeptal se.

„Nevím, možná Curtis.“

„Ne, ten je příliš racionální.“

Vzpomněl jsem si, jak se Maya zmínila o tom, že se řídila křikem ptáků, když nás našla v jeskyni. „Možná Maya!“

Podíval se na mě tázavě. „To je ta lékařka, o které jste mluvil, ta, co léčí pomocí vizualizace?“

„Ano.“

„Dobře. To je výborné. Udělejme to, co dělá ona, a modleme se.“

Otočil jsem se k němu, sova opět zahoukala.

„Co?“

„Budeme si představovat... že se rozpomíná na schopnosti zvířat.“

„Jaké schopnosti zvířat?“

V jeho tváři se objevil náznak zlosti, zavřel oči a snažil se toho pocitu zbavit.

„Nevíte, že když se v našem životě objeví nějaký pták, je to koincidence nejvyššího řádu?“

Řekl jsem mu o králíkovi, vránách a sokolovi, které jsem viděl, když jsem poprvé přišel do údolí, pak jsem mu vyprávěl o rysím mláděti, orlovi a vlkovi, kteří se objevili později. „Některá z těchto zvířat se objevila, právě když jsme pozorovali Vizi světa.“

Pokývl hlavou a čekal.

„Uvědomoval jsem si, že se děje něco významného,“ pokračoval jsem, „ale nevěděl jsem, co dělat kromě toho, že jsem některá z nich sledoval. Chcete tvrdit, že pro mě všechna tato zvířata měla nějaké poselství?“

„Ano, to je přesně to, co říkám.“

„Jak poznám, co takové poselství znamená?“

„To je snadné. Poznáte to podle toho, jaké zvíře právě přitahujete. Každé zvíře, které potkáme, nám napovídá něco o naší situaci, ukazuje nám, k jaké části svého já se musíme obrátit, abychom danou situaci zvládli.“

„I po tom všem, co se stalo,“ řekl jsem, „je tomu těžké uvěřit.“

Biolog by prohlásil, že zvířata jsou roboti, kteří se řídí slepým instinktem.“

„Ale to jen proto, že zvířata odrážejí naši úroveň vědomí a očekávání. Je-li naše vibrační úroveň nízká, zvířata jen plní svou ekologickou funkci. Když skeptický biolog zredukuje zvířecí chování na slepý instinkt, vidí jen omezení, kterým zvíře sám obdařil. Ale jakmile se naše vibrace zvýší, zvířata, jež potkáváme, se začnou chovat synchronicky, záhadně a poučně.“

Jen jsem na něho zíral.

Přimhouřil oči a řekl: „Králík, kterého jste viděl, vám ukazoval cestu, jak materiálně, tak emočně. Když jsem s vámi ve městě mluvil, byl jste v depresi a měl jste strach, jako byste ztrácel důvěru v Celestinská poznání. Budete-li se dívat na divokého králíka dostatečně dlouho, uvidíte, že vám naznačuje, jak čelit strachu, abyste jej mohl překonat a obnovit svou tvůrčí sílu. Králík žije v blízkosti zvířat, pro které je potravou, a přesto zvládá svůj strach a žije velmi plodným a produktivním životem. Setkání s králíkem nám signalizuje, abychom se pokusili najít stejný postoj v sobě. To bylo poselství, které vám králík přinesl, a protože se to stalo na začátku vaší cesty, ovlivnilo to charakter celého vašeho dobrodružství. Nebyla snad vaše cesta plodná a zároveň plná strachu?“

Přikývl jsem.

David dodal: „Někdy lze takové poselství vykládat v romantickém smyslu. Potkal jste někoho?“

Pokrčil jsem rameny a vzpomněl si na zvýšenou energii, kterou jsem cítil, když jsem se setkal s Charlene. „Možná, v jistém smyslu. A co ty vrány, které jsem viděl, a ten sokol, za kterým jsem šel, když jsem potkal Wila?“

„Vrány jsou strážci zákonů ducha. Když strávíte nějaký čas s vránami, všimnete si některých překvapujících věcí, které zvýší vaše vnímání duchovní reality. Jejich poselstvím bylo, abyste otevřel svou mysl, abyste se rozpomenul na duchovní zákony, s nimiž se setkáváte tady v údolí. Kdybyste si je uvědomil, připravilo by vás to na všechno, co mělo přijít.“

„A ten sokol?“

„Sokoli jsou ostražití a všímaví, vždy připravení na nové informace a zprávy. Jejich přítomnost znamená, že bychom měli být ostražitější. Často signalizují, že se přibližuje posel.“ David zvedl hlavu.

„Chcete říct, že předpovídal, že se setkám s Wilem?“

„Ano.“

David mi pak vysvětloval, proč ta ostatní zvířata ke mně byla přitahována. Kočky nás žádají, abychom obnovili svou schopnost léčit se a vnímat intuice. Přítomnost rysa vás měla upozornit na to, že se vám brzy naskytne příležitost vyléčit se.

Orel, který létá ve velkých výškách, symbolizuje příležitost vstoupit do vyšších sfér duchovního světa. Když jsem viděl orla na kopci, řekl David, měl jsem se připravit na setkání se svou skupinou duší a na lepší porozumění svého vlastního osudu. Vlk přišel proto, aby energizoval a probudil mou potenciální odvahu a mou schopnost učit druhé, abych našel správná slova a pomohl sjednotit členy skupiny.

„Takže zvířata představují ty části našeho já, s nimiž bychom měli navázat spojení.“

„Ano, ty aspekty, které jsme měli, když jsme v průběhu evoluce byli těmito zvířaty, ale které jsme už ztratili.“

Vzpomněl jsem si na vizi evoluce, kterou jsem viděl dole v kaňonu. „Máte na mysli způsob, jakým se život vyvíjel od jednoho živočišného druhu k dalšímu?“

„Ano, byli jsme zvířaty,“ pokračoval David. „Naše vědomí se vyvíjelo postupně skrze vědomí všech zvířat. Vnímali jsme svět takovým způsobem jako oni, což je důležitým aspektem duchovního vědomí. Když se setkáme s nějakým zvířetem, znamená to, že jsme

připraveni opět integrovat jeho vědomí do svého probuzeného vědomí. A ještě něco vám řeknu: existují zvířecí druhy, které jsou mnohem dále než my. Proto je tak důležité zachovat všechny životní formy na Zemi. Chceme, aby přežili nejen proto, že jsou součástí vyvážené ekosféry, ale protože představují aspekty našeho já, na které se ještě musíme rozpomenout.“

Na chvíli se odmlčel a zahleděl se do noci.

„To všechno platí také o bohaté rozmanitosti lidského myšlení, které je reprezentováno jednotlivými kulturami na Zemi. Nikdo z nás dnes přesně neví, kde je pravda současné lidské evoluce.“

Každá kultura má poněkud odlišný názor na svět, svůj druh vědomí, a k tomu abychom vytvořili ideální celek, je třeba sjednotit to nejlepší ze všech kultur.“

V tváři se mu objevil výraz smutku. „Je smutné, že muselo uplynout čtyři sta let, abychom mohli začít integrovat evropské a domorodé kultury. Zamyslete se nad tím, co se stalo. Západní civilizace ztratila spojení s tajemstvím hlubokých lesů, které zredukovala na pouhý zdroj dřeva. Urbanizace izolovala většinu lidí, takže si dnes myslíme, že cesta do přírody je něco jako procházka po golfovém hřišti. Uvědomujete si, jak málo lidí poznalo tajemství divočiny?“

Naše národní parky jsou posledním zbytkem starých lesů, prérií a pouští, které

dříve charakterizovaly tento kontinent. Zbytek nedotčené přírody je příliš malý pro dnešní množství obyvatel.

Mnoho národních parků muselo zavést pořadníky pro návštěvníky. A přesto stát i nadále prodává veřejné pozemky. Většina z nás si musí vytahovat hrací karty s obrázky zvířátek, abychom věděli, jaká zvířata přicházejí do našeho života, protože nemáme možnost navštívit skutečně nedotčené oblasti přírodního světa a potkat tam opravdová zvířata.“

Najednou sova zahoukala tak blízko, že jsem leknutím vyskočil.

David netrpělivě mhouřil oči. „Můžeme se teď modlit?“

„Poslyšte,“ odpověděl jsem, „nevím, co tím myslíte. Chcete se modlit nebo vizualizovat?“

Snažil se ztišit hlas. „Promiňte, ale zdá se, že netrpělivost je reziduální emocií, kterou vůči vám cítím.“ Zhluboka se nadechl. „Desáté poznání - víra v intuice, rozpomínání a udržování Vize světa

- to všechno se týká porozumění podstatě opravdové modlitby.

Proč je v každém náboženství určitá forma modlitby? Je-li Bůh jediný, vševědoucí a všemohoucí, proč ho musíme prosit o pomoc a nutit ho, aby něco udělal? Proč jednoduše nestanoví svá přikázání a nesoudí nás podle nich, kdy se mu zlíbí? Proč ho musíme žádat o pomoc? Vysvětlením je, že když se správným způsobem modlíme, nežádáme Boha, aby pro nás něco udělal. Bůh nás inspiruje, abychom jednali za něho, abychom vykonávali jeho vůli na

Zemi. My lidé jsme jeho emisary na této planetě. Pravá modlitba je metoda, které máme použít, abychom poznali vůli Boží a abychom ji mohli realizovat v materiální dimenzi. Království Boží přijde, vůle Boží se uskuteční na Zemi stejně jako v Nebi. V tomto smyslu je každá myšlenka a každé očekávání - všechno, co si představujeme, že se stane v budoucnosti - modlitbou, která pomáhá tuto budoucnost utvářet. Ale žádná myšlenka, ani přání, ani obava není tak silná jako vize, která je v souladu s vůlí

Boží. Proto je obnovení Vize světa a její udržování tak důležité: abychom věděli, za co se máme modlit a jakou budoucnost si máme představovat.“

„Rozumím,“ řekl jsem. „Jak můžeme upozornit Mayu na tu sovu?“

„Když hovořila o léčení, co říkala, že máme dělat?“

„Navrhovala, že bychom si měli představovat, jak se pacienti rozpomínají na to, co chtěli v životě vykonat, ale co ještě neudělali. Tvrdila, že předpokladem skutečného léčení je uvědomění si toho, co chceme dělat, až se uzdravíme.“

„A my se teď pokusíme o totéž,“ řekl David. „Předpokládejme, že jejím původním úmyslem bylo jít za hlasem této sovy.“

David zavřel oči a já také, snažil jsem se představovat si, jak se

Maya probouzí a uvědomuje si, co měla udělat. Když jsem po několika minutách otevřel oči, David mě pozoroval. Sova opět zahoukala nad našimi hlavami.

„Pojďme,“ řekl David.

O dvacet minut později jsme stáli na kopci nad vodopády.

Sova letěla za námi, chvílemi houkala a nyní se usadila asi patnáct metrů od nás. Před námi se v měsíčním svitu třpytila hladina jezírka a nad ní se vznášely obláčky páry. Asi deset až patnáct minut jsme mlčky čekali.

„Podívejte se! Táhle!“ řekl David a ukázal rukou.

Mezi kameny na pravém břehu jezírka jsem rozeznal několik postav. Jedna se podívala naším směrem a uviděla nás, byla to

Charlene. Zamával jsem na ni a ona mě poznala. Pak jsme k nim sestoupili po kamenitém svahu.

Curtis byl celý bez sebe radostí, že vidí Davida. Chytl ho za ruku a řekl: „Teď ty lidi zastavíme.“ Chvíli si mlčky hleděli do očí.

Pak Curtis Davidovi představil Mayu a Charlene.

Já jsem se setkal pohledem s Mayou. „Neměla jste potíže najít cestu?“

„Zpočátku jsme byli ztraceni a bloudili ve tmě, ale jakmile jsem slyšela sovu, věděla jsem kudy jít.“

„Přítomnost sovy,“ vysvětloval David, „znamená, že máme možnost prohlédnout triky druhých, a jestliže se zbavíme své tendence škodit druhým, můžeme se, jako sova, dostat temnotou k hlubší pravdě.“

Maya si ho pozorně prohlížela. „Mám dojem, že vás odněkud znám,“ řekla. „Kdo jste?“ Tázavě se na ni podíval. „Už jsem vám to řekl. Jmenuji se David.“

Jemně ho chytl za ruku. „Ale já myslím, kdo jste pro mě, pro nás?“

„Byl jsem tam během indiánských válek,“ řekl, „ale byl jsem tak plný nenávisti k bělochům, že jsem vás nepodporoval, vlastně jsem vás ani neposlouchal.“

„Tentokrát to uděláme jinak,“ přerušil jsem ho.

David se na mě instinktivně zamračil, ale pak se zarazil a změnil výraz. „Vás jsem si vážil ještě méně než ostatních. Nepostavil jste se na žádnou stranu. A pak jste utekl.“

„Měl jsem strach,“ odpověděl jsem.

„**To vím.**“

Několik minut jsme všichni s Davidem hovořili o svých vzájemných pocitech a o všem, co jsme si pamatovali z války proti Indiánům. David nám potom oznámil, že jeho skupina duší se skládá ze zprostředkovatelů a že tentokrát přišel proto, aby překonal svou nenávist k Evropanům a potom pracoval pro duchovní uznání všech domorodých kultur.

Charlene se na mě podívala a pak se otočila k Davidovi. „Vy jste pátým členem této skupiny, že ano?“

Než mohl odpovědět, ucítili jsme otřesy země pod nohama, hladina jezírka se zčeřila. Zároveň jsme slyšeli strašidelné a melodické hvízdání. Koutkem oka jsem zahlédl kužely světél z baterek, pohybující se asi patnáct metrů na kopci nad námi. „Támhle jsou!“ zašeptal Curtis.

Otočil jsem se a spatřil Feymana na okraji převisu přímo nad námi, seřizoval malou parabolickou anténu s pomocí přenosného počítače.

„Budou se snažit zaměřit na nás své generátory,“ řekl Curtis.

„Musíme odtud vypadnout.“

Maya ho jemně chytla za ruku. „Ne, Curtisi, možná že se nám to tentokrát podaří.“

David se přiblížil ke Curtisovi a hlubokým hlasem pravil: „Může se to podařit.“

Curtis se na něho okamžik díval a pak přikývl na souhlas, všichni jsme opět začali zvyšovat svou energii. Jako předtím jsem i teď sledoval výraz vyššího já ve všech tvářích, pak se objevily naše skupiny duší, včetně skupiny Davidovy, a splynuly v kruhu kolem nás. Když se vrátila Vize světa, všichni jsme začali přenášet energii, vědomosti a vědomí do materiální dimenze.

Stejně jako předtím i nyní jsme viděli polarizaci Strachu a celkovou vizi pozitivní budoucnosti, která přijde, jakmile se vytvoří zvláštní skupiny, které se naučí Vizi udržovat.

Najednou se země opět prudce zatřásla.

„Udržujte Vizi,“ vykřikla Maya. „Udržujte vizi budoucnosti.“

Slyšel jsem, jak se napravo ode mne otvírá v zemi trhlina, ale nepřestával jsem se koncentrovat. Opět jsem v duchu viděl Vizi světa jako silové pole vyzařující z naší skupiny na všechny strany a přemáhající energii Feymanovy vize Strachu. Vlevo ode mne spadl velký strom.

„Pořád to ještě nefunguje,“ vykřikl Curtis a rychle vstal.

„Ne, počkejte,“ zvolal David. Probral se z hlubokých myšlenek a nyní chytl Curtise za ruku a přitáhl ho k sobě. „Nevidíte, co děláme špatně? Jednáme s Feymanem a ostatními, jako by to byli naši nepřátelé, snažíme se je zahnat. To je ve skutečnosti posiluje, protože mají proti čemu bojovat. Místo toho, abychom Vizi používali proti nim, musíme je zahrnout do obrazu, který si představujeme.“

Nejsou to vlastně naši nepřátelé, všichni jsme duše v procesu vývoje, všichni se probouzíme. Musíme jim prezentovat Vizi světa, jako by byli stejní jako my.“

Najednou jsem si vzpomněl na Feymanovu Vizi zrození. Dokonale jsem teď všechno pochopil: obraz Pekla, obsesivní chování, jehož lidé užívají, aby zahnali Strach, skupiny duší, které se snaží pomoci. Viděl jsem Feymanův původní úmysl.

„Feyman je jedním z nás!“ vykřikl jsem. „Vím, co chtěl udělat!

Přišel na svět, aby překonal svou potřebu ovládat druhé, chtěl zabránit destrukci, kterou by mohly způsobit generátory a jiná nová technologie. Viděl se, jak se s námi setkává v temnotě. Feyman je šestým členem naší skupiny.“

Maya se naklonila dopředu. „Je to přesně jako v procesu léčení. Musíme si představit Feymana, jak se rozpomíná, co přišel na svět vykonat.“ Podívala se na mě. „To pomáhá odstranit strach a hypnotický stav na všech úrovních.“

Když jsme se začali koncentrovat, abychom do své vize zahrnuji Feymana a jeho agenty, úroveň naší energie se najednou zvýšila. Noc se vyjasnila a my jsme zřetelně viděli Feymana a dva muže. Skupiny duší se zaostřily, takže byly podobnější lidem, zatímco my jsme se stali zářivějšími jako ony. Začaly přicházet další skupiny duší.

„To je Feymanova skupina duší!“ řekla Charlene. „A skupiny duší těch dvou mužů, kteří jsou s ním!“

Když se naše energie zvýšila, opět nás obklopil obrovský hologram Vize světa.

„Soustřed'te se na Feymana a ty dva agenty stejně, jako jsme se předtím soustřed'ovali jeden na druhého,“ vykřikla Maya. „Představujte si, že se rozpomínají.“

Otočil jsem se k nim. Feyman zuřivě pracoval na počítači a ti dva muži přihlíželi. Hologram je obklopil, zvlášt' obraz každého z nich, jak se probouzí v tomto stadiu historie a začíná se rozpomínat, co na svět přišel udělat. Viděli jsme, jak se po celém lese rozšiřuje pole vířivé, jantarově žluté energie, která pronikala Feymanem a jeho společníky. Zároveň jsem viděl, jak se nad nimi vznášejí stejné skvrny bílého světla, které předtím chránily Curtise, Mayu i mě. Skvrny se začaly zvětšovat, vyzařovaly na všechny strany, až nakonec zmizely v dálce. Po několika minutách se země přestala otřásat a tajemné zvuky ustaly. Poslední zbytky prachu odvál vítr.

Jeden z mužů přestal pozorovat Feymana a pomalu odešel do lesa. Feyman ještě několik vteřin t'ukal do klávesnice počítače, ale pak znechuceně přestal. Podíval se na nás a levou rukou opatrně zvedl počítač. Pravou rukou vyndal z kapsy revolver a pomalu šel k nám. Druhý muž, se samopalem v ruce, ho následoval.

„Nenechte Vizi zmizet,“ připomněla nám Maya.

Když se k nám přiblížili asi na šest metrů, Feyman položil počítač na zem a jednou rukou začal opět něco vyt'ukávat na klávesnici, v druhé držel revolver. Několik velkých balvanů, které se předtím uvolnily, se skutálelo do jezírka.

„Nepřišel jste sem, abyste dělal tohle,“ řekla Charlene mírně.

Všichni jsme se soustředili na Feymanovu tvář.

Agent se samopalem namířeným na nás přistoupil k Feymanovi a řekl: „Už nic nemůžeme

udělat. Pojd'me pryč.“

Feyman ho posunkem ruky zahnal a začal znovu t'ukat do klávesnice.

„Nic nefunguje,“ křičel na nás. „Co to děláte?“ Podíval se na agenta. „Zastřelte je!“ zařval. „Postřílejte je!“

Muž se na nás okamžik díval chladně. Pak zavrtěl hlavou, ustoupil mezi balvany a zmizel.

„Narodil jste se proto, abyste zabránil tomuto ničení,“ řekl jsem.

Feyman pustil revolver na zem a zíral na mě. Na okamžik se jeho tvář vyjasnila, přesně tak, jak jsem to viděl v jeho Vizi zrození. Bylo patrné, že se na něco rozpomíná. O několik vteřin později se mu v tváři objevil výraz strachu, který se rychle změnil v zlobu. Zkřivil obličej, chytl se za žaludek, otočil se a začal zvracet.

Zatímco si utíral ústa, zvedl revolver. „Nevím, co se mně snažíte udělat, ale nepovede se vám to.“ Udělal několik kroků dopředu a pak se zdálo, že ztrácí energii. Revolver spadl na zem. „Stejně na tom nezáleží. Jsou tu další lesy a vy nemůžete být ve všech. Já tenhle generátor seřídím. Rozumíte tomu? V tom mi nezabráníte!“

Zapotácel se, otočil se a běžel do tmy.

Když jsme vylezli na kopec nad bunkrem, celou skupinou proběhla vlna úlevy. Poté, co Feyman odešel, opatrně jsme se vrátili na místo experimentu, aniž jsme věděli, co tam najdeme. Celý objekt byl osvětlený světly desítek aut. Většina měla na dveřích označení

Lesní správy, ale několik jich bylo z FBI a z šerifovy kanceláře.

Doplazil jsem se na hřeben kopce a snažil se zjistit, zda někoho vyslychají nebo zda někdo není v autech. Všechna byla prázdná. Dveře do bunkru byly otevřené a sem a tam jimi procházeli policisté, jako by zkoumali dějiště zločinu.

„Všichni Feymanovi lidé utekli,“ řekl Curtis, který se nakláněl dopředu vedle kmene ohromného stromu. „Zastavili jsme je.“

Maya si sedla na zem. „Alespoň v tomto údolí. Tady už experimentovat nebudou.“

„Ale Feyman měl pravdu,“ řekl David. „Mohou jít někam jinam a nikdo o tom nebude vědět.“ Pak vstal a dodal: „Musím tam jít.“

Všechno jim řeknu.“

„Zbláznil jste se?“ odporoval mu Curtis. „Co když v tom má prsty stát?“

„Stát jsou jen lidé,“ odpověděl David. „Všichni v tom zapletení nejsou.“

Curtis k němu přistoupil. „Dá se to udělat jinak. Nepustím vás tam.“

„Někdo se v těch úřadech najde, kdo nás vyslechne,“ řekl David. „Jsem si tím

jistý.“

Curtis mlčel.

Charlene, která se opírala o velký balvan, zasáhla: „David má pravdu. Někdo by mohl být ochoten pomoci.“

Curtis zavrtěl hlavou. „To je možné, ale budete potřebovat někoho, kdo té technologii rozumí a kdo jim vysvětlí, o co se jedná.“

„To znamená, že budete muset jít se mnou,“ řekl David.

Curtisovi se podařilo vykouzlit úsměv. „Tak dobře, ale půjdu jen proto, že máme v rukávu eso.“

„Cože?“ zeptal se David.

„Toho chlápka, kterého jsme nechali svázaného v jeskyni.“

David mu položil ruku na rameno. „Tak jdeme, můžete mi o tom povědět cestou.

Uvidíme, co se stane.“

Když jsme se trochu nervózně rozloučili, David a Curtis se vydali k bunkru.

Najednou na ně Maya zavolala, aby na ni počkali.

„Já s vámi půjdu také,“ řekla. „Jsem lékařka. Lidé z okolí mě znají. Třeba budete potřebovat ještě jednoho svědka.“

Všichni tři se podívali na mě a na Charlene, jako by přemýšleli, zda bychom také neměli jít s nimi.

„Já nejdu,“ řekla Charlene. „Myslím, že mě potřebují jinde.“

Já jsem také odmítl a poprosil je, aby se o nás nezmiňovali.

Souhlasili a vyrazili za světly aut.

Pohlédl jsem na Charlene. Vzpomněl jsem si na ten hluboký pocit, který jsem prožíval, když jsem se s ní setkal v posmrtné dimenzi. Právě chtěla něco říci, když jsme si všimli světla baterky asi patnáct metrů od nás.

Opatrně jsme zašli hlouběji do lesa. Kužel světla změnil směr a mířil přímo k nám.

Mlčeli jsme a drželi se při zemi. Když se světlo přiblížilo, zaslechl jsem, jak si někdo mluví pro sebe. Poznal jsem ho, byl to Joel.

Podíval jsem se na Charlene. „Vím, kdo to je,“ zašeptal jsem.

„Myslím, že bychom s ním měli promluvit.“

Charlene přikývla.

Když se k nám Joel přiblížil asi na šest metrů, zavolal jsem na něho.

Zastavil se a namířil na nás baterku. Okamžitě mě poznal.

„Co tu děláte?“ zeptal jsem se.

„Moc toho tam nezbylo,“ řekl a ukázal k bunkru. „Je tam podzemní laboratoř, ale byla vyklizena. Nejdříve jsem chtěl jít k vodopádům, ale pak jsem si to rozmyslil.“

„Měl jsem za to, že jste z údolí odešel,“ podivil jsem se. „Byl jste tak nedůvěřivý.“

„Já vím. Chtěl jsem odejít, ale... měl jsem sen, který mě znepokojil. Napadlo mě, že bude lepší, když tu zůstanu a pokusím se pomoci. Příslušníci Lesní správy si myslili, že jsem se zbláznil, ale pak jsem potkal zástupce šerifa. Někdo mu poslal zprávu, a tak jsme sem přijeli spolu. A pak jsme našli tu laboratoř.“

Podívali jsme se s Charlene jeden na druhého a pak jsme Joelovi vyprávěli, co se stalo.

„Opravdu dělali takové škody?“ zeptal se Joel. „Byl někdo zraněn?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl jsem. „Alespoň my jsme měli štěstí.“

„A jak je to dlouho, co vaši přátelé odešli dolů?“

„Odešli před několika minutami.“

Podíval se na nás. „A vy tam nejdete?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslel jsem, že bude lepší, když budeme sledovat, co s tím úřady udělají, aniž o nás budou vědět.“

Výraz v Charlenině tváři mi potvrdil, že ona si myslí totéž.

„Máte pravdu,“ řekl a podíval se k bunkru. „Ale myslím, že bych tam měl jít, aby věděli, že tisk o těch třech svědcích ví. Jak se s vámi mohu spojit?“

„My zavoláme vám,“ odpověděla Charlene.

Joel mi dal svou vizitku, rozloučil se s námi a vyrazil k bunkru.

Podíval jsem se na Charlene. „Joel je sedmý člen naší skupiny, že ano?“

„Myslím, že ano.“

Chvíli jsme mlčeli a přemýšleli. Pak Charlene navrhl: „Pojďme zpátky do města.“

Šli jsme asi hodinu, když jsme najednou uslyšeli zpěv ptáků, desítek ptáků, někde napravo od nás. Rozednívalo se a z lesů stoupala pára.

„A co teď?“ zeptala se Charlene.

„Podívej se támhle,“ řekl jsem. Mezerou mezi stromy byl vidět ohromný starý topol, jehož kmen měl přes dva metry v průměru.

V pološeru svítání vypadalo místo kolem topolu jasnější, jako by slunce, které bylo ještě za obzorem, mělo každou chvíli vyjít a osvětlit právě to místo.

Cítil jsem jakési známé teplo.

„Co je?“ zeptala se Charlene.

„To je Wil!“ zvolal jsem. „Jdeme tam.“

Když jsme byli asi tři metry od topolu, Wil vystoupil zpoza kmene a usmíval se na nás. Zdálo se mi, že se nějak změnil, co se stalo? Jak jsem si ho prohlížel, uvědomil jsem si, že má tělo pořád stejně zářivé, ale že ho vidím jasněji.

Oba nás objal.

„Víš, co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekl. „Byl jsem tam se skupinami duší, viděl jsem všechno.“

„Vidím tě jasněji. Jak to?“

„To je tím, co jste udělali... zejména tím, co udělala Charlene,“ odpověděl.

„Co tím myslíte?“ zeptala se Charlene.

„Když jste zvýšili svou energii a vědomě vyvolali Vizi světa, zvýšili jste tím vibrace v celém údolí. Proto jsem se přiblížil úrovni vibrací v posmrtné dimenzi, což znamená, že se vám teď jeví jasněji, stejně jako vy mně. I skupiny duší budou v tomto údolí teď viditelnější.“

Podíval jsem se Wilovi do očí. „Všechno, co se tady stalo, všechno, co jsme viděli, to všechno je součástí Desátého poznání, že ano?“

Wil přikývl. „Podobné věci prožívají lidé na celé naší planetě.“

Když pochopíme prvních devět Poznání, v podstatě se nic nezmění - den za dnem prožíváme všední realitu navzdory vzrůstajícímu pesimismu kolem nás. Zároveň si však začínáme uvědomovat, kdo jsme a v jaké situaci se nacházíme. Víme, že se probouzíme a začínáme vidět širší plán.

Desáté poznání nabádá k optimismu a bdělosti. Učíme se identifikovat své intuice a věřit jim, neboť si uvědomujeme, že tyto obrazy jsou prchavými vzpomínkami na náš původní úmysl. Chtěli jsme jít v životě určitou cestou, abychom se konečně rozpomenuli a uvědomili si pravdu, kterou nakonec odhalíme světu.

Dnes se díváme na život z hlediska posmrtné dimenze. Víme, že se naše individuální dobrodružství odehrávají v kontextu dlouhé historie lidského probouzení. Máme před sebou celý ten dlouhý proces, kterým jsme prošli, abychom zduchovnili materiální dimenzi, a uvědomujeme si, co ještě musíme vykonat.“

Wil se na chvíli odmlčel. „Teď poznáme, zda se vytvoří dost takových skupin, jako je naše, a zda dostatečné množství lidí na celém světě pochopí Desáté poznání. Jak jsme viděli, musíme udržovat Vizi, abychom zajistili budoucnost.“

Polarizace Strachu se stále prohlubuje a jestliže ji máme překonat, musíme se všichni osobně angažovat. Musíme pozorně sledovat své myšlenky a očekávání a snažit se přistihnout sami sebe, kdykoli se chováme k druhým jako k nepřátelům. Můžeme se bránit nepřátelskému chování, ale nesmíme dehumanizovat druhé, neboť to podporuje Strach.

Všichni jsme duše v procesu vývoje, náš původní úmysl je pozitivní a všichni se můžeme rozpomenout. Tuto myšlenku musíme předávat každému, s kým se setkáme. V tom

spočívá pravá morálka lidských vztahů, morálka, která nás povznese na vyšší úroveň. Buď se bojíme, že se lidská civilizace hroutí, nebo udržujeme

Vizi postupného probouzení. V každém případě jsou naše očekávání modlitbou, která nás přibližuje k cíli, jež si představujeme. Každý z nás musí volit mezi těmito dvěma možnými budoucnostmi.“

„Protože se toho tolik dělo,“ řekl jsem, „neměl jsem čas zeptat se tě, co znamená to bílé světlo. Víš, co to je?“

Wil se usmál a jemně nám oběma položil ruku na ramena.

„Jsou to andělé,“ řekl. „Odpovídají na naši víru a vize a dělají zázraky. Andělé jsou záhadou i pro duše v posmrtné dimenzi.“

V tu chvíli jsem v duchu uviděl obraz jakési komunity, v nějakém údolí podobném našemu. Byla tam Charlene a další lidé a mnoho dětí.

„Myslím, že teď budeme muset porozumět andělům,“ pokračoval Wil, a díval se přitom do dálky, jako by měl nějakou vlastní vizi. „Ano. Jsem si tím jistý. Půjдете se mnou?“

Podíval jsem se na Charlene a z jejího výrazu jsem pochopil, že viděla totéž co já.

„Myslím, že ne,“ řekla.

„Ne teď hned,“ dodal jsem.

Wil nás oba mlčky objal, pak se otočil a odešel. Chtěl jsem mu říci, aby neodcházel, ale pak jsem mlčel. Něco mi napovídalo, že tato cesta není ani zdaleka u konce. Věděl jsem, že se brzy opět setkáme.

.....
.....
//Miliony lidí měly možnost se seznámit s novým rodícím se světovým názorem, který představuje ‚Celestinské proroctví‘, a přiblížit se tak devíti stupňům poznání. Od doby, kdy kniha vyšla poprvé vlastním nákladem autora, se jí prodalo přes pět milionů výtisků ve více než čtyřiceti zemích, ať už v Austrálii, Německu, Americe, Japonsku nebo v České republice. ‚Celestinské proroctví‘ se na žebříčku nejprodávanějších knih dosud drží na jednom z prvních míst. Lidé na celém světě, inspirováni touto knihou, se otevřeli možnosti ovlivňovat tajemné shody okolností ve svých životech, a dát tak vlastnímu osudu a svému životnímu poslání nový význam.

‚Celestinské proroctví‘ se stalo biblí statisíců. Právě pro ně

James Redfield napsal ‚Pracovní knihu‘ která slouží jako praktický návod pro jednotlivce i skupiny lidí, kteří se rozhodli žít podle principů zjevených v Redfieldově díle.

Nyní se před námi odhaluje další proroctví... ‚Desáté proroctví‘.

Jamesu Redfieldovi se podařilo dosáhnout toho, o co vždy usilovali největší vypravěči všech kultur. Vytvořil podobenství, které je přístupné všem... pozoruhodnou mapu vývojové cesty započaté v ‚Celestinském proroctví.‘

MICHAEL MURPHY, PŘEDSEDA INSTITUTU ESALEN

A AUTOR KNIHY ‚GOLF IN THE KINGDOM‘.

„James Redfield zkoncentroval duchovní učení všech věků do uchvacujícího,

napínavého dobrodružství... k znovunastolení lidskosti.“

JOAN BORYSENKO, AUTORKA KNIHY ‚LÉČIVÁ MOC MYSLI‘

„Do dalšího fascinujícího dobrodružného příběhu, který se cele vyrovná mistrovskému ‚Celestinskému proroctví‘, vkládá James Redfield vzrušení, napětí a duchovní moudrost, které nám nedovolí se od knihy odtrhnout.

‚Desáté proroctví si musíte přečíst!‘

BRIAN WEISS, M. D.. AUTOR KNIHY ‚ONLY LOVE IS REAL‘

„‚Desáté proroctví‘ vystihuje nejen dobrodružství života, ale skutečnou duchovní podstatu všeho, čeho se snažíme dosáhnout.“

DANNION BRINKLEY, AUTOR KNIHY ‚SAVED BY THE LIGHT‘